JAMES REDFIELD

SECRETUL SHAMBHALEI

În căutarea celei de-a unsprezecea viziuni




EDITURA MIX

Colecția „Romanul Inițiatic“

SECRETUL SHAMBHALEI

În căutarea celei de-a unsprezecea viziuni

JAMES REDFIELD

Traducere: Cristina Dănășel


EDITURA MIX
BRAȘOV

Culegere: Mihaela Surducan
Tehnoredactare: Elena David
Corectură text: Cristina Stan
Fotografie copertă: Cristina Dănăşel
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul şi editorul nu dau niciun fel de garanţii exprese sau implicite referitoare la conţinutul acestei cărţi. Prin urmare cititorul îşi asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informaţiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES REDFIELD
Secretul Shambhalei: în căutarea celei de-a unsprezecea viziuni / James Redfield; trad.: Cristina Dănăşel – Braşov: Mix, 2002
256 p.; 13 x 20 cm. – (Romanul iniţiatic; 3)
ISBN 973-85646-1-1

I. Dănăşel, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Copyright © 1999 by James Redfield

Originally published as *The Secret of Shambhala*
This edition published by arrangement with
Warner Books, Inc.
New York, New York, USA, All rights reserved.

Copyright © 2002 Editura MIX
Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română aparţin în exclusivitate editurii MIX.

Pentru informaţii actuale şi comenzi vizitaţi site-ul nostru:
www.edituramix.ro
sau contactaţi-ne la:
Tel: 0720 499 494; fax: 0720 112 117
e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la Tipografia T3
520085 – Sf. Gheorghe, str. Sporturilor, nr. 8A
Tel: 0267-351 684; e-mail: kiado@t3kiado.ro

Pentru Megan şi Kely,
a căror generaţie trebuie să evolueze conştient.

MULȚUMIRI

Există mulți eroi ai revoluției spirituale. Mulțumesc în mod special lui Larry Dossey, pentru pionieratul și popularizarea cercetării științifice a rugăciunii și intenției lui Marilyn Schlitz, care continuă să ducă înainte studii asupra intenției umane la Institutul de Științe Nonetice. De asemenea, mulțumesc lui Theododre A. Baroody și Robert Young, pentru studiile asupra nutriției acid-alcaline.

Personal mulțumesc lui Albert Gaulden, John Winthrop Austin, John Diamond și Claire Zion, care au avut o contribuție cu totul specială la această lucrare. Și cel mai mult mulțumesc lui Salle Merrill Redfield, ale cărei intuiții și a cărei credință vie m-au ajutat să continui să cred în forța misterului.

NOTA AUTORULUI

Când am scris „Profeţiile de la Celestine“ şi „A Zecea Viziune“, am fost convins că omenirea evoluează spre o serie de realităţi ale vieţii şi spiritualităţii, realităţi care au putut fi descrise şi documentate. Tot ce s-a petrecut de atunci mi-a adâncit această convingere.

Noi devenim conştienţi de acest proces spiritual superior care se desfăşoară în spatele scenelor de viaţă, şi ştiind aceste lucruri, părăsim viziunea materialistă care reduce viaţa la supravieţuire, tolerează o religie a şcolii de duminică şi foloseşte tot felul de jucării şi găselniţe care înlocuiesc viaţa adevărată.

Ceea ce dorim în loc este o viaţă plină de coincidenţe misterioase, de intuiţii nebănuite care ne canalizează pe o cale unică în existenţă, pe o direcţie specială de urmărire a informaţiilor şi experienţelor – ca şi cum un destin se zbate să iasă la suprafaţă. Acest tip de viaţă este ca o cercetare în sinea noastră, şi ceea ce vom găsi ne va duce înainte, de la o viziune la alta.

Descoperim că în noi există o dimensiune reală a divinului, şi când vom găsi această conexiune, în viaţa noastră va fi mai multă claritate şi intuiţie. Vom începe atunci să surprindem imagini ale destinului, ale misiunii care trebuie îndeplinită; asta dacă reuşim să trecem de obiceiurile greşite care ne distrug şi să-i tratăm pe ceilalţi în mod etic, păstrând adevărul în inima noastră.

De fapt, începând cu A Zecea Viziune, această perspectivă se extinde şi mai mult, incluzând sensul istoriei şi al culturii. La un anumit nivel, toţi ştim că venim dintr-o dimensiune cerească şi participăm, în lumea materială, la un scop global: acela de a crea încet, încet, generaţie cu generaţie, o cultură spirituală pe această planetă.

Şi chiar când prindem înţelesul acestei viziuni puternice, una nouă, Cea de-a Unsprezecea, răsare la orizont. Cuvintele şi atitudinile noastre contează în realizarea viselor noastre. De fapt, eu cred că ne aflăm în faţa înţelegerii finale a intenţiilor noastre mentale, a rugăciunilor noastre, chiar a opiniilor noastre secrete şi a ipotezelor pe care le adoptăm, şi a felului în care acestea influenţează nu numai succesul nostru propriu, ci şi pe al celorlalţi.

Bazându-mă pe propria mea experienţă şi pe ceea ce se întâmplă în jur, ofer în această carte o ilustrare a acestui nou pas al conştiinţei. Sunt convins că această viziune se manifestă deja şi apare în discuţiile spirituale nocturne ale multor oameni, ascunsă sub ura şi teama care încă mai marchează vremurile pe care le trăim. Ca şi mai înainte, singura noastră datorie şi răspundere este să trăim la înălţimea lucrurilor pe care le cunoaştem, şi să reuşim să răspândim Cuvântul.

James Redfield
vara lui 1999

CUPRINS

Atunci Nabucodonosor, regele, uluit,
se ridică în grabă și vorbi:
Nu am trimis noi trei oameni în mijlocul flăcărilor?...
Și iată că văd patru, mergând în para focului fără
vreo atingere și al patrulea se vede
ca fiul lui Dumnezeu...
Binecuvântat fie Dumnezeul lui Shadrach, Meshach
și Abednego care și-a trimis îngerul,
care și-a mântuit robii care au crezut în El.

– Cartea lui Daniel –

1

CÂMPURILE INTENȚIEI

Telefonul suna și eu mă uitam la el. Ultimul lucru de care aveam nevoie era altceva care să-mi distragă atenția... Am încercat să mi-l șterg din minte, uitându-mă pe geam la copaci, la flori, sperând să mă pierd între culorile pădurii din jurul casei.

A sunat din nou, iar în fața ochilor mi-a răsărit o imagine: cineva voia să-mi vorbească. Am ridicat receptorul și am răspuns:

– Alo.

– Sunt Bill, am auzit la capătul celălalt al firului o voce cunoscută. Bill era horticultorul care mă ajutase cu grădina. Locuia pe o colină nu mai departe de cinci sute de metri.

– Bill, te rog să mă suni mai târziu, i-am spus. Trebuie neapărat să termin ceva...

– N-ai cunoscut-o pe fiica mea Natalie, nu-i așa?

– Poftim?

Fără replică.

– Bill!?

– Ei, a spus el într-un târziu, fiica mea vrea să vorbească cu tine. Cred că e important. Nu știu cum de știe așa ceva dar se pare că știe cu ce te ocupi. Spune că are niște informații despre un loc care s-ar putea să te intereseze. Un loc în

nordul Tibetului. Spune că oamenii de acolo au informații importante...

– Câți ani are? am întrebat.

– Numai paisprezece, a râs Bill la capătul celălalt al firului, dar spune multe lucruri interesante în ultima vreme. Spera că poate să te întâlnească în această după amiază, înainte de meciul de fotbal. Crezi că se poate?

Mă gândeam să amân lucrurile, dar imaginea de mai înainte s-a extins și a devenit foarte clară. Era o fată tânără, cu care vorbeam lângă o fântâniță, exact în fața casei lui Bill.

– Bine, am spus. La două e bine?

– E perfect, a spus Bill.

Am ieșit. Pe drum, am văzut o casă nouă, construită pe colina vecină, spre nord. Sunt patruzeci cu totul, m-am gândit. În doar doi ani. Știam că locul e frumos, dar nu mă gândisem vreodată că ar putea fi distrus. Eram lângă o rezervație, la mai mult de zece kilometri de următorul oraș – pentru unii prea departe. Familia care stăpânea acest pământ vindea case, făcute la mare distanță una de alta, și atât de bine integrate în peisaj încât natura părea intactă. Fiecare casă era ascunsă printre păduri de pini.

Ceea ce mă deranja pe mine, de fapt, era izolarea practicată de vecini. Din câte știam eu, fiecare avea o istorie, erau oameni „fugiți“ de carierele și profesiile cele mai diverse, oameni care apucaseră să-și găsească meserii în care lucrau cu program flexibil și călătoreau în calitate de consultanți – o libertate necesară ca aerul celor care vroiau să locuiască în sălbăticie.

Ceea ce ne lega părea să fie idealismul, nevoia de a aduce în profesie o infuzie de viziune spirituală, în tradiția celei de A Zecea Viziuni. Doar că fiecare își vedea de el însuși, mulțumit cu propria activitate și fără să dea mare atenție comunității sau nevoii de a clădi o viziune comună.

Mai mult, erau și practicanți ai unor religii diverse... Din nu se știe ce motiv, valea a atras oameni de multe credințe, inclusiv budiști, evrei, creștini catolici și protestanți, musulmani. Între aceștia nu exista ostilitate, dar nici afinitate.

Lipsa comunității mă preocupa, pentru că existau semne că unii dintre copiii noștri aveau aceleași probleme: prea mult timp în singurătate, prea mult video și calculator și prea multă preocupare pentru nimicurile care se întâmplau la școală. Se pare că familia și comunitatea erau prea puțin prezente în viața copiilor și probleme mărunte nu puteau fi împinse în colțul lor și tratate în conformitate cu dimensiunea lor reală.

Spre culme, poteca se îngusta și trecea pe lângă doi bolovani uriași, peste care susura o cascadă. Trecând pe acolo, auzeam clipocitul izvorului lui Philips, numit astfel de braconierii care-și făceau tabără în acest loc în secolul al șaptesprezecelea. Apa cădea printre pietre într-un bazin limpede, făcut de mâna omului. Generațiile adăugaseră și alte lucruri, plantaseră meri, făcuseră margini de beton bazinului... Mi-am făcut palmele căuș și m-am îndreptat spre apă. Am nimerit cu piciorul peste o creangă ruptă, care a alunecat într-o parte, într-o groapă care se căsca lângă unul din bolovani...

– Ei! am strigat, sărind înapoi. Simțeam sudoarea pe frunte. Mai existau încă pericole în această sălbăticie. Poate nu acelea pe care bătrânul Philips le întâlnise cu două secole în urmă, dar n-ar fi fost imposibil ca, mergând pe vreo potecă, să dai peste vreun râs apărându-și puiul sau peste o turmă de mistreți cu colții cât degetul care să-ți sfâșie picioarele dacă nu te sui destul de repede în vreun copac. Și dacă ziua ar fi fost cu adevărat proastă, mai dădeai și peste vreun indian Cherokee furios sau peste vreun alt nativ pribeag, obosit în căutare de vânat... Și care ar fi mușcat cu poftă din inima ta ca să oprească pentru totdeauna valul

european. Cei care au trăit pe aici – nativii americani sau europenii vestici – au avut de-a face cu pericole care le-au testat hotărârea și curajul în fiecare moment.

Generația noastră pare să aibă alte probleme, legate mai degrabă de atitudinea față de viață, de bătălia constantă între optimism și disperare. Apar tot mai multe voci care strigă că stilul de viață occidental nu poate rezista, că aerul se încălzește, arsenalele teroriste cresc, pădurile mor și tehnologia atacă sălbatic și produce o lume virtuală, care înnebunește copii și ne amenință pe toți cu distracții fără substanță, ademenindu-ne într-un suprarealism fără sens.

Împotriva acestei tendințe există optimiștii, care afirmă că istoria este plină de prostii și că problemele noastre se pot rezolva cu aceeași tehnologie care le-a produs și că omenirea a început să-și realizeze potențialul.

M-am oprit și am privit din nou spre vale. Știam că Viziunea de la Celestine se găsea între acești doi poli. În ea era subliniată încrederea în dezvoltarea rațională a tehnologiei, dar numai bazată pe intuiția sacrului, și pe un optimism care vine din viziunea spirituală a sensului acestei lumi.

Un lucru este clar. Dacă aceia care cred în puterea viziunilor ar conta, ar trebui să înceapă chiar acum, când suntem otrăviți de teama misterului unui nou mileniu. Lucrul acesta mă uluiește. Cum de am fost chiar noi acei norocoși care să vedem nu numai un secol, ci și un mileniu schimbându-se? De ce noi? De ce această generație? Am impresia că marile răspunsuri sunt încă înainte.

Am privit în jur, așteptându-mă ca Natalie să fie pe undeva pe aproape. Eram sigur că locul acesta îl văzusem în viziunea mea. Ar fi fost aici, lângă izvor, doar că mie îmi apăruse ca și cum aș fi văzut-o pe fereastră. Eram încă foarte confuz.

Ajuns la ea acasă, totul mi-a părut pustiu. Am urcat pe verandă și am bătut în ușă. Nici un răspuns. Întorcându-mă spre dreapta, ceva mi-a atras atenția. O potecuță pietruită traversa grădina de legume a lui Bill și ducea spre o pajiște cu iarbă, chiar pe lângă vârful colinei. Mi se părea mie, sau se schimbase lumina?

Am privit spre cer, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Văzusem o schimbare în lumina care scălda pajiștea, ca și cum soarele ar fi ieșit brusc de după un nor, iluminând numai acel loc. Doar că pe cer nu era nici un nor. M-am grăbit să ajung pe pajiște, și am găsit-o pe fată șezând acolo. Era înăltuță, cu păr castaniu, îmbrăcată într-o uniformă albastră de majoretă. S-a speriat și a tresărit văzându-mă.

– Nu am vrut să te sperii, am spus.

A privit într-o parte o clipă, timid, adolescentin, așa că m-am așezat și eu și i-am spus cum mă cheamă.

M-a privit în ochi, mult mai matur decât m-aș fi așteptat.

– Nu trăim conform Viziunilor aici, mi-a spus.

– Ce? am tresărit.

– Viziunile. Am spus că nu le trăim.

– Ce vrei să spui?

M-a privit fără expresie.

– Vreau să spun că nu le cunoaștem în totalitate. Mai trebuie să știm ceva...

– Vezi tu, nu cred că e ușor...

M-am oprit. Nu-mi venea să cred că eram luat pe sus așa de un copil de paisprezece ani. Am simțit o undă de mânie. Dar chiar atunci Natalie a zâmbit – nu mult, a fost doar o mișcare imperceptibilă a buzelor care i-a îndulcit trăsăturile. M-am relaxat.

– Cred că Viziunile sunt reale, am spus. Dar nu e ușor. E nevoie de timp.

Nu s-a lăsat:

– Există oameni care le trăiesc acum.

O clipă, am privit-o în trecere.

– Unde? am întrebat.

– În Asia Centrală. În munții Kunlun. I-am văzut pe hartă... Trebuie să te duci acolo, a continuat ea exaltată. Ceva se schimbă. Trebuie să te duci, e foarte important. Trebuie să vezi.

Când spunea aceste lucruri, expresia feței părea foarte matură, autoritară, ca și cum ar fi avut patruzeci, nu paisprezece ani. Am scuturat din cap. Nu-mi credeam urechilor...

– Trebuie să te duci acolo, mi-a repetat.

– Natalie, am spus, nu sunt sigur că înțeleg ce-mi spui. Ce loc e acela?

Am privit în depărtare.

– Spui că l-ai văzut pe hartă. Mi-l poți arăta?

Mi-a ignorat întrebarea. Părea absentă.

– Cât... cât e ceasul? a întrebat aproape în șoaptă.

– Două și un sfert.

– Trebuie să plec!

– Așteaptă, stai, Natalie! Eu nu cunosc locul despre care vorbești...

Alerga, și m-am străduit să mă țin după ea.

– Te rog, îți aduci aminte exact unde este acest loc din Asia?

M-a privit peste umăr. Avea exact expresia unei majorete de paisprezece ani cu mintea la jocul de fotbal...

Întors acasă, nu aveam nici un chef de treabă. Ce se întâmpla? ședeam la birou, incapabil să mă concentrez. Mai târziu am ieșit la plimbare și am înotat în lac... M-am hotărât să-l sun pe Bill de dimineață și să lămuresc tot misterul. M-am dus la culcare devreme.

Pe la trei dimineața am fost trezit brusc. Camera era cufundată în întuneric. Singura lumină aluneca în cameră pe la baza uneia dintre jaluzele. Ascultam în tăcere, auzind numai sunete obișnuite în noapte: un cor intermitent de greieri, orăcăitul ocazional al unor broaște și, mai departe, lătratul unui câine.

Mă gândeam să mă scol și să încui ușile casei, ceva ce nu făceam de obicei. Am renunțat, însă, la idee, alunecând din nou în somn. Probabil că aș fi adormit liniștit dacă, la o ultimă privire, nu aș fi zărit ceva diferit la fereastră. Mi s-a părut că e mai multă lumină afară decât înainte.

M-am ridicat și am privit din nou. Hotărât lucru, era mai multă lumină care trecea printre jaluzele. Am luat ceva pe mine, m-am dus la fereastră și am deschis obloanele din lemn. Totul părea normal. Lumina de unde venea?

Am auzit un zgomot în spatele meu. Cineva era în casă.

– Cine e acolo? am întrebat.

Nici un răspuns.

Am ieșit din dormitor în holul ce ducea spre salon, cu gândul să scot pușca din debara. Mi-am dat seama că aveam cheia de la debara pe undeva prin dulapul de lângă pat... Am înaintat cu atenție.

Fără veste, o mână m-a atins pe umăr.

– Sst, sunt Wil...

Am recunoscut vocea. Am vrut să aprind lumina în hol, dar el m-a oprit, a traversat camera și a privit pe fereastră. Mi-am dat seama că era ceva diferit la el față de ultima dată când îl văzusem. Părea mai puțin elastic, trăsăturile îi erau mai șterse, nu mai aveau lumina de mai înainte.

– Ce vrei să vezi? l-am întrebat. Ce se întâmplă? M-ai speriat de moarte.

S-a întors spre mine.

– Trebuia să ne vedem. Totul s-a schimbat. M-am întors înapoi.

– Ce vrei să spui?

– Cred că asta trebuia să se întâmple, mi-a spus, zâmbind. Nu mai pot pătrunde mental în alte dimensiuni, ca mai înainte. Reușesc încă să ajung la un oarecare nivel energetic, dar trăiesc aici în această lume...

Am privit gânditor pe fereastră.

– Ca și cum înțelegerea celei de A Zecea Viziuni ar fi fost gustul, străfulgerarea, forma viitorului, o experiență înaintea morții, care a ținut o clipă și apoi s-a stins. Acum avem ceva de făcut aici, pe pământ...

– Eu n-am mai reușit a doua oară experiența, am spus.

Wil m-a privit direct în ochi.

– Știi, am primit multe informații despre evoluție, despre atenție, despre intuiție și coincidențe. Am încercat să le aplicăm, cu toții. Doar că n-o facem la nivelul la care trebuie. Lipsește ceva în cunoașterea noastră.

După o secundă a continuat.

– Încă nu știu de ce, dar trebuie să plecăm în Asia... În Tibet, sau lângă... Se întâmplă ceva acolo. Ceva ce trebuie să știm...

Eram uluit! Natalie spusese același lucru.

Wil s-a uitat din nou afară.

– De ce te tot uiți pe fereastră? l-am întrebat. De ce te-ai furișat în casă? Nu puteai să bați la ușă? Ce se întâmplă de fapt?

– Nimic, cred... Cred că, mai devreme, am fost urmărit. Nu sunt sigur... Nu pot să-ți spun sigur acum, a continuat. Nici eu nu știu ce se întâmplă, dar există un loc în Asia pe care trebuie să-l găsim. Poți să vii la hotelul Himalaya din Kathmandu în șaisprezece?

– Fi-r-ar să fie! Wil, am treabă aici! Am de terminat...

Wil m-a privit cu o expresie pe care n-am mai văzut-o pe fața nimănui altcuiva: un amestec pur de aventură și intenție.

– Bine, a spus. Dacă nu ajungi pe șaisprezece, nu ajungi. Dar dacă vii, te rog să fii tot timpul foarte atent. Se va întâmpla ceva.

Era serios, deși zâmbea.

Am privit pe fereastră. Nu mă amuza. Nu vroiam să fac asta.

A doua zi de dimineață am hotărât să nu spun nimănui unde urma să plec. Numai lui Charlene. Problema era că nu se afla în țară și nu prea aveam cum să dau de ea. N-am putut decât să-i las un e-mail.

L-am trimis de pe computerul meu, întrebându-mă, ca totdeauna, cât de sigur era Internetul. Hackerii puteau pătrunde chiar și în cea mai sigură companie, chiar și în calculatoarele guvernului. Cât de greu putea să fie să interceptezi mesaje electronice... Mai ales că se știe că Internetul a fost conceput inițial de Departamentul de Apărare ca o legătură între cercetătorii patronați de ei din toate universitățile... Oare este monitorizat tot Internetul? Ce conta, era doar o prostie de-a mea. Încă una... Erau zeci de milioane de mesaje acolo. Cui să-i pese?

Tot pe calculator am făcut și aranjamente pentru sosirea în Kathmandu, Nepal, în șaisprezece, și șederea la hotelul Himalaya. Urma să plec în două zile... Aveam foarte puțin timp pentru pregătiri.

Am clătinat din cap... O parte din mine era fascinată de ideea de a merge în Tibet. Știam că era un loc minunat și misterios. Dar mai era și o țară aflată sub controlul represiv al guvernului chinez, și știam că putea fi periculos. Planul era să particip la această aventură numai atât cât mă

simţeam în siguranţă. Nu aveam de gând să mă las depăşit de evenimente şi împins în situaţii pe care nu le puteam controla.

Wil a dispărut din casa mea tot aşa de repede cum apăruse, fără să-mi mai spună nimic, şi mintea mea era plină de întrebări. Ce ştia el despre acel loc de lângă Tibet? şi de ce îmi spusese şi fetiţa aceea să merg acolo? Wil fusese foarte discret. De ce? N-aveam de gând să fac nici un pas dincolo de Kathmandu fără a afla...

Când a venit ziua, am încercat să fiu atent în timpul tuturor zborurilor, la Frankfurt, New Delhi şi apoi la Kathmandu, dar nu s-a întâmplat nimic demn de luat în seamă. La hotel, am luat o cameră cu numele meu şi mi-am dus lucrurile, după care am început să umblu încolo şi încoace, oprindu-mă în cele din urmă la restaurant. M-am aşezat la o masă. Din moment în moment Wil ar fi putut apărea, dar nu se întâmpla nimic. După vreo oră mi-am spus că ar fi o idee să mă duc la piscină, aşa că am întrebat un chelner şi m-am dus. Aerul era proaspăt, dar nu era rece. Soarele strălucea suficient ca să încălzească şi la o asemenea altitudine.

Am ieşit şi, conform indicaţiilor, am găsit repede piscina, mărginită de două corpuri de clădire. Erau acolo mai mulţi oameni decât m-am aşteptat, dar puţini vorbeau între ei. M-am aşezat şi acolo la o masă. Mi se părea că oamenii de acolo – majoritatea asiatici, doar puţini europeni – erau ori foarte stresaţi, ori le era dor de casă. Se priveau unii pe alţii destul de încruntat, se mai răsteau din când în când la personalul hotelului cerând băuturi sau altceva, şi evitau contactul vizual cu orice preţ.

Şi dispoziţia mea a început să se deterioreze. Iată-mă, îmi spuneam, pierzându-mi vremea într-un hotel în partea cealaltă a pământului, fără nici o figură prietenoasă în jur. Am oftat şi m-am gândit la spusele lui Wil, am încercat

să rămân atent şi să nu uit că urmăream mişcările subtile ale sincronicităţii, coincidenţei misterioase care se putea întâmpla în orice moment şi care putea împinge viaţa în direcţii noi.

Încercam să percep acest flux misterios şi ştiam că astfel mă aflam în experimentarea spiritualităţii, cu dovezi palpabile că se întâmplă ceva în spatele scenelor de viaţă obişnuite. Problema este că aceste percepţii au o natură sporadică, apar pe negândite, destul de rar, şi dispar tot atât de repede.

Cum priveam în jur, am văzut un bărbat înalt cu părul negru, care ieşea din hotel şi se îndrepta exact spre mine. Era îmbrăcat în pantaloni de culoarea nisipului şi pulover alb, de bună calitate, şi ţinea un ziar împăturit sub braţ. A trecut printre şezlonguri şi mese şi a luat loc la masă chiar în dreapta mea. În timp ce îşi despăturea ziarul, a privit în jur şi mi-a zâmbit, salutându-mă cu o mişcare a capului. Apoi a chemat un chelner şi i-a cerut apă. Părea asiatic, dar vorbea o engleză fără accent.

După ce apa i-a fost adusă s-a pus pe citit ziarul. Avea ceva care m-a atras imediat, dar n-aş fi putut spune ce anume. Radia o energie plăcută, şi privea din când în când în jur, zâmbind. La un moment dat, l-a privit drept în ochi pe unul dintre domnii morocănoşi care stăteau în faţa mea.

Mă aşteptam ca încruntatul în chestiune să privească repede în altă parte, dar în schimb i-a zâmbit brunetului „meu" şi s-au apucat să discute ceva în ceea ce părea a fi nepaleză. La un moment dat chiar au râs. Atraşi de conversaţie, alţii de la mesele învecinate au râs, şi fiecare a mai adăugat câte ceva care a generat şi mai multă veselie.

Mă uitam la toată scena cu interes. Se întâmpla ceva acolo, îmi spuneam. Dispoziţia se schimbase cu totul în jurul meu.

– Hei, ia uite, a exclamat brunetul, privind spre mine. Ai văzut asta?

Am privit în jur. Toţi ceilalţi păreau că s-au întors la treburile lor, şi era clar că omul mi se adresa chiar mie, arătându-mi ceva din ziar.

– A mai apărut un studiu despre rugăciune, a continuat. Fascinant!

– Şi ce s-a descoperit? am întrebat.

– S-a studiat efectul rugăciunii asupra celor cu probleme de sănătate, şi s-a descoperit că pacienţii care se rugau şi erau pomeniţi şi în rugăciunile altora au prezentat mai puţine complicaţii şi s-au însănătoşit mai repede, chiar şi cei care nu ştiau că se fac rugăciuni pentru ei. Aceasta este o dovadă clară că forţa rugăciunii este reală. Dar s-a mai descoperit şi altceva: cea mai eficientă rugăciune nu este aceea care se structurează ca o cerere, ci aceea care este în acelaşi timp o afirmaţie.

– Nu cred că-mi dau seama ce vrei să spui, am spus.

Mă privea cu nişte ochi albaştri şi limpezi.

– S-au supus studiului două tipuri de rugăciuni. Primul era o cerere la adresa lui Dumnezeu, a divinului, care era rugat să intervină şi să ajute o persoană bolnavă. Celălalt era o afirmaţie, spusă cu credinţă, că Dumnezeu va ajuta această persoană. Vezi diferenţa?

– Nu ştiu, nu ştiu sigur.

– O rugăciune care îi cere lui Dumnezeu să intervină se face în ipoteza că Dumnezeu poate să intervină numai dacă decide să onoreze această cerere. Ea porneşte de la premisa că noi nu avem alt rol decât acela de a cere. Cealaltă formă de rugăciune porneşte de la premisa că Dumnezeu poate şi vrea, dar legea existenţei umane este astfel stabilită încât împlinirea cererii depinde în mare măsură de credinţa noastră şi că lucrul cerut se poate întâmpla. Aşa că rugăciunea trebuie să fie o afirmaţie care să exprime cu tărie această credinţă. În studiu se spune că acest tip de rugăciune este cel mai eficient.

Am dat din cap. Începeam să înţeleg.

Omul a privit o clipă în zare, adâncit în gânduri, şi a vorbit din nou:

– Toate marile rugăciuni din Biblie sunt afirmaţii, nu cereri. Gândeşte-te la Tatăl Nostru: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă greşelile noastre...“ Nu spune „te rog să ne dai ceva de mâncare“ sau „te rog să ne ierţi“. Afirmă că aceste lucruri sunt gata să se întâmple şi crede că aşa va fi, şi atunci aşa este.

A tăcut din nou, ca şi cum ar fi aşteptat o întrebare. Zâmbea.

Mi-a venit şi mie să zâmbesc. Buna lui dispoziţie era molipsitoare.

– Unii oameni de ştiinţă s-au apucat să teoretizeze, a continuat el, şi spun că aceste noutăţi implică altceva, de o mare importanţă pentru fiecare în parte. Spun că dacă aşteptările noastre şi credinţa noastră fac rugăciunea să „funcţioneze“, atunci fiecare poate deveni o forţă în manipularea acestui tip de energie în lume, fie că ştie, fie că nu. Vezi unde duce asta?

A continuat fără să-mi lase timp să răspund:

– Dacă rugăciunea este o afirmaţie care are la bază aşteptările şi credinţa noastră, atunci tot ceea ce ne dorim poate avea acest efect. Ne rugăm, practic, tot timpul pentru ceva în viitorul nostru sau al altora, fără să ne dăm seama...

M-a privit de parcă tocmai scăpase din mână o bombă.

– Îţi dai seama? a continuat. Ştiinţa confirmă acum cunoaşterea pe care au avut-o cei mai ezoterici mistici ai tuturor religiilor. Toţi au spus că avem o influenţă mentală şi spirituală asupra lucrurilor care ni se întâmplă în viaţă. Adu-ţi aminte de scripturi, cum credinţa cât un bob de muştar putea muta munţii din loc! Ce-ar fi dacă această calitate ar

fi secretul adevăratului succes în viață, ar crea comunitatea adevărată...

Ochii i-au sclipit, de parcă ar fi știut mai mult decât spunea.

– Ei, a concluzionat scurt, ar trebui să vedem cum lucrează treaba asta. E timpul.

I-am zâmbit fără reținere, intrigat de ceea ce tocmai spusese, uluit încă de schimbarea de „ton" care se petrecuse în grupul de lângă piscină. Instinctiv, am întors capul spre stânga. Am simțit privirea cuiva îndreptată spre noi. Unul dintre cei care purtau uniforma hotelului se uita la noi din cadrul unei uși. Când privirile ni s-au întâlnit, s-a uitat repede în altă parte, s-a întors și a pornit prin coridor, spre lift.

– Domnule, vă rog să mă scuzați, am auzit o voce în spate.

Privind în jur am văzut un alt om în uniformă.

– Pot să vă aduc ceva de băut? m-a întrebat.

– Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Mai am puțin de așteptat.

Omul din coridor dispăruse. L-am căutat din ochi pentru o clipă. M-am întors din nou spre dreapta, dar interlocutorul meu dispăruse și el.

M-am ridicat și i-am întrebat pe ceilalți încotro o luase... Au dat din cap că nu știau și și-au văzut de ale lor.

Am stat în cameră tot restul după-amiezei. Evenimentele de lângă piscină m-au bulversat puțin. Cine era omul care-mi vorbise despre rugăciune? Era vreun eveniment sincron implicat în această informație? De ce se uitau chelnerii la mine? și, până la urmă, unde era Wil?

Spre seară, după un somn destul de lung, am ieșit din nou, hotărât să mă duc pe-afară, cu câteva clădiri mai încolo, unde auzeam că ar fi fost un restaurant bun.

– Foarte aproape, foarte sigur, îmi spusese portarul. Fără probleme!

Am ieșit din hol cu ochii tot după Wil. Strada era aglomerată, dar cumva mi-am croit drum. Ajuns la restaurant m-am așezat la o măsuță într-un colț, lângă un grilaj de fier forjat, foarte aproape de rumoarea străzii. Am mâncat puțin, am citit un ziar englezesc am tras de timp mai mult de o oră.

La un moment dat am avut o senzație de disconfort, ca și cum aș fi fost spionat, numai că nu vedeam pe nimeni. M-am uitat în jur, într-o doară, dar se părea că nu-mi dădea nimeni atenție. M-am ridicat și m-am uitat peste grilaj, la oamenii de pe stradă. Nimic. Mă luptam să mă scutur de senzația aceea neplăcută. Am plătit și am plecat.

Aproape de intrarea în hotel, am observat un bărbat lângă o tufă, la vreo câțiva metri. Privirile ni s-au întâlnit și a făcut un pas spre mine. Eu am dat să plec, dar mi-am dat seama că era același om care mă privise mai devreme la piscină, doar că acum era îmbrăcat în blugi și cămașă. Părea să aibă vreo treizeci de ani. O figură curioasă. Am continuat să merg.

– Domnule, scuzați-mă, mi-a spus.

Nu m-am oprit.

– Vă rog, a insistat, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Am mers mai departe, ca să ajung în raza vederii portarului, și apoi m-am întors.

– Ce doriți? l-am întrebat.

S-a apropiat, plecându-se pe jumătate.

– Cred că dumneavoastră sunteți omul cu care trebuie să mă întâlnesc, a spus. Îl cunoașteți pe domnul Wilson James?

– Pe Wil? Desigur. Unde este?

– N-a putut să vină. M-a rugat pe mine să vin să vă întâlnesc.

Mi-a întins mâna, și i-am strâns-o destul de nesigur, spunându-mi numele.

– Mă numesc Yin Doloe, s-a prezentat el.

– Lucrați în hotel?

– Nu, îmi pare rău. Un prieten mi-a împrumutat o uniformă, ca să pot intra să vă caut. Trebuia să aflu dacă erați în hotel.

L-am privit mai cu atenție. Din instinct știam că spune adevărul. Dar de ce atâta fereală? De ce n-a venit la mine când eram la piscină, ca să mă întrebe cine sunt?

– De ce întârzie Wil? am întrebat.

– Nu știu exact. Mi-a cerut să vă întâlnesc și să vă conduc la Lhasa. Cred că planul său este să ne întâlnim acolo.

Am privit în gol. Lucrurile astea mă făceau să mă simt nesigur.

– Nu știu dacă vreau să fac asta, am spus. De ce nu m-a sunat?

– Sunt convins că a avut un motiv întemeiat, a spus Yin apropiindu-se de mine. Wil a fost foarte insistent. Trebuie să vă duc la el. Are nevoie de dumneavoastră.

Mă implora din ochi...

– Putem pleca mâine?

– Bine, am spus. Haide înăuntru, bem împreună o cafea și mă pui la punct cu toate detaliile.

Privea în jur cu teamă...

– Vă rog, te rog... O să vin mâine dimineață, la ora opt. Wil a aranjat și un avion, și viza...

Mi-a zâmbit și a plecat înainte ca eu să pot face un gest.

La opt fără cinci, am coborât în holul hotelului, cu rucsacul în spate. Am lăsat toate celelalte valize în mesagerie. Plănuiam să vin într-o săptămână, nu mai târziu, doar că dacă mi s-ar fi întâmplat ceva suspect, eram decis să mă salvez imediat.

Punctual, Yin a venit la volanul unei Toyota nu tocmai nouă, și m-a dus la aeroport. Pe drum a fost cordial, dar nu a spus nimic despre ceea ce se petrecea cu Wil. I-aș fi povestit despre spusele Nataliei, despre locul secret din Asia Centrală, despre convorbirea mea târzie în noapte cu Wil, doar ca să văd cum reacționează, dar am hotărât că e mai bine să n-o fac... Mai bine să văd ce are el de spus, să văd ce se întâmplă la aeroport.

La ghișeul de bilete am aflat că mi se rezervase într-adevăr un loc în zborul pentru Lhasa. Am privit în jur, încercând să simt atmosfera locului. Părea că totul e normal. Yin zâmbea, evident într-o stare de bună dispoziție. Din nefericire, funcționara de la ghișeu nu era tot așa... Vorbea foarte prost engleza și era arțăgoasă. Când mi-a cerut pașaportul, m-am enervat și eu și m-am cam răstit la ea... S-a oprit și m-a privit încruntată, hotărâtă să nu-mi dea biletul.

Yin a intervenit și i-a vorbit cu calm, în nepaleză. După câteva clipe, ea și-a schimbat atitudinea. Nu s-a uitat la mine, dar a vorbit frumos cu Yin, chiar a râs la gluma lui. După câteva minute, cu biletele și vizele luate, ședeam la o masă și ne luam cafeaua într-un bar de lângă aerogară. Peste tot mirosea puternic a tutun.

– Ai multă mânie în tine, mi-a spus Yin. Nu-ți folosești energia cum trebuie.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat uluit.

M-a privit cu simpatie...

– Spun că n-ai făcut nimic ca s-o ajuți pe funcționara aceea cu toane...

M-am prins unde bătea. În Peru citisem A Opta Viziune, care spunea cum să ajuți un om prin concentrarea asupra lui într-un mod distinct.

– Cunoști viziunile? am întrebat.

– Da, a spus el. Dar lucrurile sunt mai vaste decât atât.

– Nu mi-e ușor să-mi proiectez energia, am spus defensiv.

– Dar trebuia să-ți dai seama, a spus Yin cu hotărâre, că o influențai deja, fie că știai, fie că nu. Important era să-ți stăpânești câmpul de... de...

Vedeam că se străduia să găsească un cuvânt potrivit în engleză.

– Câmpul de intenții, a spus supărat. Câmpul tău de rugăciune...

L-am privit intens. Părea că descrie rugăciunea în același mod ca și brunetul de lângă piscină.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Ai fost vreodată în aceeași încăpere cu oameni a căror energie era joasă și a căror dispoziție era cenușie, și apoi să apară altcineva, care să ridice frecvența de vibrație numai prin intrarea pe ușă? Câmpul energetic al persoanei nou venite a intrat înaintea lui și a influențat pe toată lumea.

– Da, am spus. Cred că înțeleg.

M-a privit de parcă ar fi vrut să mă pătrundă.

– Dacă vrei să găsești Shambhala, a spus, trebuie să înveți să faci asta în mod conștient.

– Shambhala? Cum adică?

Fața lui Yin s-a făcut palidă. Era stânjenit. A dat din cap, ca și cum s-ar fi mustrat că a întins coarda mai mult decât trebuia.

– Lasă, a spus, aproape în șoaptă. Wil trebuie să-ți explice aceste lucruri...

Coada la intrarea în avion începea să se formeze. Yin s-a ridicat și s-a îndreptat spre punctul de control.

Mă chinuiam să găsesc un context pentru cuvântul „Shambhala". În cele din urmă mi-am dat seama. Shambhala era comunitatea mitică a budiștilor tibetani, locul pe care se bazau toate poveștile despre Shangri-la.

– Acel loc este un mit, nu-i așa? am întrebat.

Yin a dat biletele la control și s-a îndepărtat.

* * *

În timpul zborului către Lhasa, Yin și cu mine am stat în secțiuni diferite. Simțeam nevoia să mă gândesc în liniște... știam că Shambhala are o mare importanță pentru budiștii tibetani, ale căror scrieri străvechi o descriau ca pe o cetate de aur și diamant, plină cu lama-și și discipoli și ascunsă pe undeva prin vastele zone imposibil de locuit din nordul Tibetului sau China... Mai spre zilele noastre, budiștii vorbeau despre Shambhala în termeni foarte criptici, simboluri, ca și cum ar fi o stare a spiritului, nu un loc anume.

Am găsit o broșură despre Tibet în buzunarul scaunului din față. Speram să mă lămurească cel puțin despre geografia locului. Cu China în nord, India și Nepal în sud, Tibetul este practic un platou uriaș, cu puține zone locuibile, la o înălțime de 1800 de metri. La granița sudică se întind lanțurile muntoase ale Himalayei, inclusiv Everestul, iar la cea nordică, de fapt pe teritoriul chinez, se înalță munții Kunlun. Între ele, prăpăstii uriașe, râuri sălbatice și mii de hectare de tundră pietroasă. De pe hartă, Tibetul de est părea să fie mai fertil și mai populat, în timp ce nordul și vestul arătau mai pustii, cu drumuri puține.

Aparent, există doar două rute majore în Tibetul de vest: un drum prin nord, utilizat mai mult de camioane, și unul prin sud, pe la poalele munților Himalaya, folosit de pelerinii aflați în drum spre locurile sacre din Everest, lacul Manasarovar și Kailash, și mai departe spre Kunlun.

Atenția mi s-a abătut de la broșură. Zburam la mare altitudine – simțeam o diferență de temperatură, de câmp energetic. Sub noi, Himalaya se ridica în lanțuri de gheață și piatră spre cerul albastru. Zburam pe deasupra vârfului Everest. Tocmai intram în spațiul aerian al Tibetului – țara zăpezilor, acoperișul lumii. Un neam de oameni care caută

misterul, de călători în lumea interioară. Cum priveam întinderile pietroase și văile scăldate în verde, nu mă puteam abține să nu mă minunez de misterul lor. Păcat că erau conduși de un guvern totalitar... Dar eu, mă întrebam, eu ce loc am în toate astea?

Yin se afla cu câteva locuri mai în spate. Mă deranja stilul lui secretos. M-am hotărât din nou: trebuia să fiu foarte prudent. Nu vroiam să merg mai departe de Lhasa fără o explicație clară.

Ajunși la aeroport, Yin a rezistat eroic tuturor întrebărilor mele despre Shambhala, repetând mereu că ne vom întâlni cu Wil și că el îmi va spune tot.

Am prins un taxi care ne-a dus la un mic hotel din centru, unde trebuia să ne aștepte Wil.

Yin se uita lung la mine.

– Ce e? am întrebat.

– Voiam să văd cum te obișnuiești cu altitudinea, a spus el. Lhasa e la peste 3000 de metri altitudine. Trebuie să te obișnuiești.

Am apreciat preocuparea lui pentru mine. În trecut nu aveam probleme cu această adaptare. Era gata să deschid gura și să spun asta, când am văzut o structură uriașă, o clădire ca o fortăreață, la o oarecare distanță de noi.

– Palatul Potala, a spus Yin. Vroiam să-l vezi. A fost locuința de iarnă a lui Dalai Lama înainte să fie exilat. Acum este simbolul luptei poporului tibetan împotriva ocupației chineze.

Yin a tăcut apoi tot drumul. Mașina nu a oprit în fața hotelului, ci la vreo cincizeci de metri mai departe, pe stradă.

– Wil trebuia să fie deja aici, a spus Yin în timp ce deschidea portiera. Așteaptă în mașină. Eu mă duc să văd.

În loc să iasă, s-a oprit brusc și a rămas cu ochii pironiți pe intrarea în hotel. Am privit și eu aceeași direcție. Strada era aglomerată, plină de localnici, cu doar puțini turiști. Totul

părea normal. Apoi ochii mi-au căzut pe un chinez scund care stătea în colțul clădirii. Avea în mână un ziar, se prefăcea că citește, dar supraveghea cu mare atenție intrarea în hotel.

Yin privea mașinile parcate peste drum de hotel. Era acolo și o limuzină mare, veche, în care așteptau câțiva bărbați în costum.

Yin i-a spus ceva șoferului de taxi. Acesta, nervos, a condus până la următoarea intersecție. Trecând pe lângă hotel, Yin s-a aplecat pe banchetă, spre a nu fi văzut de cei care supravegheau locul.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– Nu știu, dar sunt sigur că Wil nu e acolo. Cred că e în altă parte. Uită-te dacă suntem urmăriți.

M-am întors, în timp ce Yin îi mai explica ceva șoferului. Erau câteva mașini în spate, dar după o curbă nu ne-au mai urmat. Mașina cea veche de la hotel nu era.

– E cineva în spate? a întrebat Yin.

– Nu cred, am răspuns.

Eram gata să mai întreb ceva, când am observat că mâinile lui Yin tremurau. Era palid la față, și fruntea era plină de sudoare. Era îngrozit. Am simțit și eu un tremur în corp.

Înainte să pot spune ceva, Yin mi-a făcut semn spre o parcare. Taxiul a oprit, și am sărit din mașină în grabă, cotind spre o alee îngustă. După vreo cincizeci de metri, am rămas câteva clipe lângă un zid, cu ochii pe strada de pe care tocmai veneam. Nici unul nu spunea un cuvânt.

De-abia după ce ne-am convins că nu eram urmăriți, am mers la ușa unei case și Yin a bătut de câteva ori. Fără nici un răspuns, ușa s-a deschis dinăuntru.

– Stai aici, a spus Yin. Vin imediat.

A intrat încet în clădire și a închis ușa. Când am auzit zăvorul, m-a năpădit din nou frica... Ce se întâmpla? Yin era

speriat. Eu eram lăsat acolo. De ce? Priveam spre alee, spre strada vecină. De asta-mi fusese frică. Era cineva care-l căuta pe Yin. Poate și pe Wil... N-aveam idee în ce mă amestecam.

Mă gândeam că ar fi fost mai bine ca Yin să dispară.. Așa aș fi fugit înapoi pe stradă, m-aș fi ascuns în mulțime și aș fi ajuns cumva la aeroport... Așa aș fi scăpat de răspunderea căutării lui Wil, și de orice altceva în această aventură.

Ușa s-a deschis brusc și Yin a alunecat afară. După el, ușa s-a închis din nou.

– Wil ne-a lăsat un mesaj, a spus el. Hai să mergem.

Am făcut câțiva pași pe alee și ne-am ascuns printre containere. Yin a scos din buzunar un plic în care era un bilet. L-am privit în timp ce citea. Parcă se făcea tot mai palid. Când a terminat, mi-a întins și mie biletul.

– Ce scrie? Am întrebat, nervos...

Era scrisul lui Wil: „Yin, sunt convins că ni se permite intrarea în Shambhala, dar trebuie să merg eu înainte. Trebuie să-l aduci pe prietenul nostru american cât de aproape poți. Știi că dakini te vor călăuzi." Semnat „Wil".

L-am privit pe Yin, care a întors repede capul.

– Ce vrea să spună cu „ni se permite intrarea în Shambhala?" Vorbim la figurat, nu? Doar nu crede că locul există în realitate...

Yin privea în pământ.

– Bineînțeles că Wil crede că locul există în realitate, a șoptit.

– Dar tu? L-am întrebat.

A privit în altă parte, parcă împovărat de toate păcatele lumii.

– Da... da... Doar că mulți oameni nu cred, a spus el, și cu atât mai puțin încearcă să ajungă acolo. Noi doi nu putem în mod sigur...

Vocea i-a pierit.

– Yin, i-am spus. Trebuie să știu ce se întâmplă. Ce face Wil? Cine sunt oamenii pe care i-am văzut lângă hotel?

Yin m-a privit câteva clipe, și apoi a spus:

– Cred că sunt agenți ai serviciilor secrete chineze.

– Ce!?

– Nu știu ce caută aici... Aparent, au fost alertați de tot mai multe activități și discuții despre Shambhala. Mulți dintre lama-șii de aici își dau seama că se schimbă ceva în locul sfânt. S-a vorbit foarte mult.

– Ce se schimbă? Spune-mi.

Yin a respirat adânc.

– Aș fi vrut să-l las pe Wil să-ți explice, dar presupun că acum trebuie să încerc eu... Trebuie să înțelegi ce înseamnă Shambhala. Oamenii de acolo sunt în viață, născuți în locul acela, dar ajunși într-o stare evolutivă mai înaltă. Ei ajută la elevarea energiei și a viziunii lumii întregi.

Priveam fără țintă, gândindu-mă la A Zecea Viziune.

– Sunt călăuze spirituale?

– Nu cum crezi tu, mi-a spus Yin. Nu sunt ca niște membri ai familiei sau alte suflete ale vieții de dincolo care să ne ajute din altă dimensiune. Sunt oameni în viață aici, acum. Shambhala găzduiește o comunitate exterioară, la un nivel de dezvoltare foarte înalt. Ei sunt modelul realizării ultime pentru restul lumii.

– Unde este acest loc?

– Nu știu.

– Cunoști pe cineva care a văzut ce e acolo?

– Nu. Copil fiind, am studiat cu un mare lama, care a spus într-o zi că urma să plece în Shambhala, și după câteva zile de practici intense, a și plecat.

– A ajuns acolo?

– Nimeni nu poate ști. A dispărut și n-a mai fost văzut nicăieri în Tibet.

– Deci nu știe nimeni dacă locul există sau nu...

Yin a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

– Noi avem legende...

– Care noi?

S-a holbat la mine. Se străduia să se abțină, probabil sub imperiul vreunui cod al tăcerii.

– Nu-ți pot spune. Numai șeful grupului nostru, Lama Rigden, poate să aleagă să-ți vorbească.

– Spune-mi despre legende...

– Nu pot spune mai mult decât că legendele povestesc despre cei care au încercat să ajungă la Shambhala în trecut. Sunt vechi de secole.

Yin mai vroia să spună ceva, când un zgomot de pe stradă ne-a atras atenția. Nu vedeam pe nimeni.

– Stai aici, a spus Yin.

A bătut din nou la ușa cunoscută și a dispărut înăuntru. Pe negândite, a ieșit repede și s-a urcat într-un jeep ruginit, acoperit cu prelată. A deschis portiera repede și mi-a făcut semn.

– Haide, a spus. Trebuie să ne grăbim.

2

CHEMAREA SHAMBHALEI

Tăceam. Yin conducea liniștit. Ieșeam din Lhasa, spre munți. Mă întrebam ce voia să spună biletul lui Wil. De ce a hotărât să plece singur? Cine erau dakinii? Eram gata să-l întreb pe Yin, când am văzut un camion militar chinezesc într-o intersecție, puțin mai în față.

Am tresărit. Un val de agitație îmi năpădea corpul. Ce făceam? Tocmai văzusem siguranța chineză în fața hotelului unde trebuia să ne întâlnim cu Wil. Poate că și aceștia ne căutau.

– Stai, Yin, am spus. Vreau să ne întoarcem la aeroport. Este mult prea periculos pentru mine.

Yin m-a privit alarmat.

– Și Wil!? a spus. Ai citit biletul. Are nevoie de tine.

– Da, dar el e obișnuit cu lucrurile astea... Nu cred că se așteaptă ca eu să mă bag în primejdii...

– Dar te-ai băgat deja. Trebuie să ne depărtăm de Lhasa.

– Unde mergem? am întrebat.

– La mănăstirea lui Lama Rigden, lângă Shigatre. O să ajungem târziu.

– Există telefon acolo?

– Da, cred... Dacă funcționează...

Yin s-a concentrat din nou asupra drumului.

Bine, mă gândeam. Nu aveam de gând să mă grăbesc să plec fără un aranjament prealabil.

Am mers ore întregi pe drumul acela plin de hârtoape, de camioane supraîncărcate și mașini vechi. Locul era urât, un amestec de instalații industriale inestetice, printre care se iveau pasaje magnifice. După ce s-a întunecat am ajuns și noi. Am intrat în curtea unui bloc de beton. Un câine mare și lățos era legat lângă un garaj și lătra furios.

– Asta e casa lui Lama Rigden? am întrebat.

– Nu, nu, a spus Yin. Dar îi cunosc pe cei de aici. Putem face aprovizionarea cu hrană și benzină, s-ar putea să avem nevoie mai încolo. Vin imediat.

L-am urmărit din priviri cum se îndepărta. Ușa i-a fost deschisă de o femeie tibetană în vârstă, care l-a îmbrățișat. Yin a făcut un semn spre mine și a spus ceva ce n-am înțeles. Mi-a făcut semn să intru și eu în casă.

O clipă mai târziu, am auzit scârțâitul unor frâne afară. Yin a sărit la fereastră și s-a uitat, printre draperii. Am sărit și eu în spatele lui. În întuneric, am reușit să disting o mașină neagră, fără număr, pe șosea, la vreo cincizeci de metri depărtare.

– Cine este? am întrebat.

– Nu știu, a spus Yin. Du-te până afară și ia bagajele noastre din mașină.

L-am privit întrebător.

– E în regulă, mi-a spus. Grăbește-te.

Am ieșit și m-am îndreptat spre jeep, încercând să nu mă uit spre mașina cea neagră. Am luat repede rucsacul meu și pachetul lui Yin și am revenit în casă. Yin era tot la fereastră.

– Uite-i că vin! a spus, dintr-o dată.

Am văzut luminile unei mașini în curte. Yin a înșfăcat pachetul și m-a tras după el spre ușa din dos, pe întuneric.

– Trebuie să plecăm pe aici, mi-a strigat în timp ce alergam pe o potecă, între două movile pline de pietre. Spre groaza mea, privind înapoi, am văzut agenți în uniformă care încercuiau casa. O altă mașină a oprit în curte, și alți agenți au pornit spre împrejurimi. Dacă continuam să mergem pe unde mergeam, urmau să ne prindă imediat.

– Yin, stai, am șoptit. Ne vor tăia calea.

S-a oprit o clipă.

– Hai la stânga, a spus. O să încercăm să-i ocolim.

Doar că alți agenți alergau deja într-acolo. Puteam fi văzuți. Am privit în jur, și ceva mi-a atras atenția printre povârnișuri: o potecuță îngustă era sensibil mai luminoasă.

– Trebuie să urcăm direct pe acolo, am spus, din instinct, și am arătat direcția luminoasă.

Am pornit-o pe acolo. Ne-am cățărat printre pietre, în timp ce agenții se apropiau.

În vârful unei coline, unul dintre ei părea să stea chiar în fața noastră. Ne-am ascuns între doi bolovani. Spațiul din jurul nostru părea mai luminos. Omul nu era la mai mult de douăzeci de metri, și se mișca spre un loc de unde urma să ne vadă clar... Doar că s-a oprit brusc, a privit în jur, a mai făcut câțiva pași și s-a răzgândit, întorcându-se de unde venise.

După câteva clipe, l-am întrebat pe Yin, în șoaptă, dacă credea că fusesem văzuți.

– Nu. Nu cred, a spus el. Hai să mergem.

Am mai urcat vreo zece minute, înainte de a ne opri pe o surplombă de unde puteam vedea locul din care fugisem. Veniseră mai multe mașini. Una dintre ele era a poliției și avea un girofar roșu. Tot ce vedeam mă umplea de teamă. Nu mai aveam nici o îndoială: pe noi ne căutau.

Yin privea și el spre casă, cu mâinile tremurânde.

– Ce vor păți prietenii tăi? l-am întrebat, speriat de răspunsurile posibile.

Yin m-a privit cu lacrimi de furie în ochi, apoi s-a întors și a început din nou să urce.

Am mai mers câteva ore, conduși de lumina lunii, din când în când ascunsă în nori. Voiam să întreb despre legende, dar Yin era întunecat și grav. Sus în vârful dealului, s-a oprit și a spus că trebuie să ne odihnim. Ne-am așezat pe niște pietre, el cu spatele la mine, la câțiva metri distanță.

– De ce ai fost atât de sigur că acesta e drumul? m-a întrebat, fără să se întoarcă.

Am tras aer în piept.

– Am văzut ceva, am spus într-un târziu. Am văzut o lumină. Mi s-a părut că trebuia să mergem pe acolo.

S-a întors cu fața spre mine.

– Ai mai văzut așa ceva și înainte? m-a întrebat.

Am încercat să-mi stăpânesc teama. Inima îmi bubuia, de-abia puteam vorbi.

– Da, am spus. De multe ori, în ultima vreme.

A rămas tăcut, cu ochii îndreptați spre întuneric.

– Yin, știi ce se întâmplă? am întrebat.

– Legenda ar spune că primim ajutor.

– De la cine?

A privit din nou în lături.

– Yin, trebuie să-mi spui ce știi.

Nu mi-a răspuns.

– Este vorba despre ceea ce Wil a numit „dakini"?

Din nou, nici un răspuns. Am simțit un val de mânie.

– Yin! Spune-mi ce știi!

A sărit în picioare...

– Ne este interzis să vorbim despre unele lucruri! Nu înțelegi? Numai rostirea acelui cuvânt poate să lase un om mut sau orb mai mulți ani! Aceștia sunt păzitorii Shambhalei.

Și-a scos haina și s-a întins pe o piatră lată.

Și eu mă simțeam obosit. Nu puteam gândi.

– Trebuie să dormim, a spus Yin. Te rog să ai răbdare, vei afla mai multe mâine.

M-am întins și eu și am adormit adânc.

O rază de lumină strecurată printre două vârfuri m-a trezit. Am sărit în picioare și am văzut că Yin nu mai era acolo. Dispăruse. Am privit în jur, l-am căutat. Mă durea fiecare fibră a corpului. Yin nu era nicăieri.

Fi-r-ar să fie, mi-am spus. Habar n-aveam unde mă aflam. Mi-era frică. Am așteptat vreo jumătate de oră, uitându-mă la peisaj – dealuri întunecate, văi pline de verdeață – dar Yin tot nu a apărut. M-am ridicat din nou, și am observat atunci că la baza pantei dealului era o potecuță pietruită. Mi-am luat rucsacul și am coborât până acolo, și apoi am apucat spre nord. După câte îmi aminteam, trebuia să mă apropii de Lhasa în această direcție.

Nu făcusem nici un kilometru, când am văzut oameni la vreo sută de pași în față. M-am ascuns între stânci, încercând să-i urmăresc fără să fiu văzut. Au trecut pe lângă mine. Erau o familie: un bătrân, un bărbat și o femeie de vreo treizeci de ani și doi băieți adolescenți. Duceau niște saci uriași, bărbatul cel tânăr împingea un cărut, plin de lucruri. Arătau ca niște refugiați.

Am simțit impulsul de a-i întreba despre drumul pe care mergeau, dar mi l-am reprimat. Mi-era teamă că ar fi putut să mă toarne pe undeva mai târziu, așa că i-am lăsat să treacă. Am așteptat vreo douăzeci de minute, și am pornit după ei. După vreo trei kilometri, pe drum era o curbă printre câteva delușoare. Sus, pe o colină, am putut vedea mănăstirea. Am părăsit drumul și am urcat pe stânci până în apropierea ei.

Era făcută dintr-o cărămidă de culoarea nisipului, avea un acoperiș plat, vopsit în brun și era formată din două corpuri de-o parte și de alta a unei clădiri principale.

Nu se vedea nici o mișcare. Am crezut o clipă că locul era pustiu. Aproape imediat, ușa de la intrare s-a deschis, și am văzut un călugăr îmbrăcat în robă roșie, ieșind din clădire și începând să lucreze în grădină, lângă un copac care creștea singuratic, în dreapta edificiului.

Părea destul de inofensiv, dar am hotărât să nu-mi forțez norocul. M-am întors la drum, l-am traversat și am făcut o ocolire mare spre stânga. Apoi am reluat drumul. Soarele era destul de puternic și vremea era supărător de caldă.

După mai mult de un kilometru am auzit zgomote. Am fugit după o piatră și am ascultat cu atenție. La început, am crezut că era o părere, dar de fapt auzeam oameni vorbind, la o distanță destul de mare. Cine putea fi?

Cu mare grijă am urcat, încercând să am o perspectivă mai largă asupra văii de dedesubt. Am înlemnit. Sub mine era un refugiu unde erau parcate trei jeep-uri militare. Mai mulți soldați, în jur, fumau și vorbeau. M-am tras înapoi și am încercat să-mi găsesc o ascunzătoare.

De acolo am auzit alte zgomote... Un elicopter!

Cuprins de panică, am fugit cât mai departe de drum. Am încercat să sar peste o apă și am alunecat. M-am udat zdravăn până la genunchi. Am fugit din nou, mai departe, și am alunecat din nou, de data aceasta căzând zdravăn... Mi-am rupt pantalonii și mi-am scrântit piciorul. M-am ridicat din nou și am fugit din nou, în căutarea unei ascunzători.

Elicopterul se apropia... M-am furișat cât am putut, și am încercat să mă înghesui sub o piatră, când m-am simțit apucat și tras într-o văgăună. Era Yin. Am stat într-o liniște perfectă, așteptând ca elicopterul să treacă de noi.

– E un Z9, a spus Yin. Părea și el panicat, dar și furios în același timp.

– De ce ai plecat de la tabăra noastră? aproape că mi-a strigat.

– Tu ai plecat! i-am spus.

– N-am lipsit mai mult de o oră. Trebuia să mă aștepți.

Frica și furia au izbucnit în mine.

– Să aștept!? Tu de ce nu mi-ai spus că pleci?

Nu terminasem ce aveam de spus, dar elicopterul se întorcea.

– Ce facem? am întrebat. Aici nu mai putem rămâne.

– Înapoi în mănăstire! a spus Yin. Eu de acolo veneam...

Ne-am ridicat și ne-am uitat după elicopter. Din fericire o luase spre nord. Altceva mi-a atras atenția: călugărul de adineauri venea drept spre noi.

Ajungând lângă noi, i-a spus ceva lui Yin în tibetană, și apoi s-a uitat la mine.

– Vino, te rog, a spus în engleză, apucându-mă de braț.

Am traversat o curte interioară unde se găseau mulți tibetani, cu bagaje. Unii dintre ei păreau foarte săraci. Ajunși la clădirea principală, un călugăr a deschis în fața noastră ușile mari de lemn și ne-a lăsat să trecem într-un coridor unde mai erau și alți tibetani cu bagaje. Am recunoscut familia pe care o văzusem pe drum. Mă priveau cu căldură.

Yin a văzut că mă uitam la ei și m-a întrebat de unde îi cunoșteam. I-am povestit despre întâlnirea de pe drum.

– Erau acolo pentru că trebuiau să te conducă aici, mi-a spus Yin. Dar tu ai fost prea fricos ca să urmezi evenimentul sincron.

Mă privea cu severitate. L-am urmat pe călugărul care ne conducea, și am ajuns într-un birou cu rafturi de cărți, câteva

bănci și câțiva cilindri cu rugăciuni. Ne-am așezat în jurul unei mese sculptate. Călugărul și Yin vorbeau de zor în tibetană.

– Stai să-ți văd piciorul, am auzit o altă voce în spate.

Era un călugăr, venit cu o trusă medicală într-un coș. Fața lui Yin s-a luminat.

– Voi vă cunoașteți! am exclamat.

Călugărul nou venit mi-a întins mâna.

– Mă numesc Jampa, a spus.

Yin mi-a spus:

– Jampa e cu Lama Rigden de zece ani, deja.

– Cine este Lama Rigden?

Jampa și Yin s-au privit, nesiguri. Nu știau cât să-mi spună.

– Ți-am povestit despre legende, a spus Yin într-un târziu. Lama Rigden le înțelege mai bine decât oricine. El este un expert în Shambhala.

– Spune-mi exact ce ți s-a întâmplat, mi-a spus Jampa, pregătindu-se să-mi examineze piciorul.

L-am privit pe Yin, care cu o mișcare a capului m-a îndemnat să vorbesc.

– Trebuie ca Lama să afle ce ți s-a întâmplat, a continuat Jampa.

I-am povestit tot ce se întâmplase de la venirea în Lhasa...

– Dar înainte să vii în Tibet, ce ți s-a întâmplat? m-a întrebat, din nou.

I-am spus despre fiica vecinului meu și despre Wil.

El și Yin s-au privit.

– Ce crezi despre toate astea? m-a întrebat Jampa din nou.

– Cred că lucrurile care se întâmplă aici mă depășesc, am spus. Mă gândesc să mă întorc la aeroport.

– Nu asta am vrut să știu, mi-a spus Jampa. Astăzi de dimineață când ai văzut că Yin a plecat, la ce te-ai gândit, care a fost atitudinea-ta?

– M-am speriat. Știam că chinezii mă puteau găsi imediat. Am încercat să mă orientez, să mă întorc la Lhasa.

Jampa s-a întors încruntat spre Yin.

– Habar n-are despre câmpurile de rugăciune!

Yin a dat din cap și s-a uitat în altă parte.

– Am vorbit despre ele, am spus eu, dar nu știu cum operează. Ce știi despre elicopter? Suntem căutați?

Jampa a zâmbit și mi-a spus să nu-mi fac griji, că mă aflu în siguranță.

Am fost întrerupți de alți călugări, care au venit cu supă, ceai și pâine. În timp ce mâncam, mintea părea să mi se limpezească și am început să evaluez situația. Trebuia să știu imediat totul!

L-am privit pe Jampa cu multă hotărâre. El mi-a întors privirea caldă.

– Știu că ai multe întrebări, mi-a spus. O să încerc să-ți dau câte răspunsuri pot. Noi, aici în Tibet, suntem un cult special. Atipic. Multe secole am îmbrățișat credința că Shambhala este un loc real. La fel, am menținut legendele vii, înțelepciunea transmisă oral, mai veche decât Kalachakra, devotați integrării adevărurilor tuturor religiilor. Mulți dintre lama-șii noștri se află în contact cu Shambhala prin vise. Acum câteva luni, prietenul tău Wil a început să apară în visele despre Shambhala ale lui Lama Rigden. Nu la multă vreme, Wil a ajuns la mănăstirea noastră. Lama Rigden a acceptat să-l întâlnească și a aflat că și Wil avea vise despre Shambhala.

– Ce-a spus Wil? am întrebat. Unde s-a dus?

A dat din cap.

– Mă tem că trebuie să aștepți să vezi dacă Lama Rigden va fi de acord să-ți dea această informație el însuși.

– Și chinezii? l-am întrebat pe Jampa. Ei ce caută.

Jampa a dat din umeri.

– Nu știu. Probabil bănuiesc ce se întâmplă. Doar un lucru să-ți mai spun: se pare că în toate visele apare și o altă persoană. Un american.

Jampa s-a oprit o clipă, și s-a plecat ușor.

– Prietenul tău Wil nu era sigur, a continuat el, dar se pare că e vorba despre tine...

După o baie bună și schimbarea hainelor cu altele curate aduse de Jampa, am ieșit în curte. Câțiva călugări lucrau în grădină liniștiți. Ideea de chinezi le era complet străină. M-am uitat spre munți, spre cer. Nici urmă de elicoptere.

– Vrei să stai pe o bancă? am auzit o voce din spate. Era Yin.

Am mers împreună și am trecut prin câteva terase acoperite cu plante ornamentale și legume până când am ajuns lângă un altar budist. Orizontul era stăpânit de un munte uriaș spre nord, dar în sud aveam o panoramă asupra a zeci de kilometri de văi. Mulți oameni mergeau pe drum împingând cărucioare.

– Unde este Lama? am întrebat.

– Nu știu, mi-a răspuns Yin. Încă nu a fost de acord să vă întâlniți.

– De ce nu?

– Nu știu, a spus Yin dând din cap.

– Crezi că știe unde este Wil?

Yin a clătinat din nou din cap.

– Crezi că ne caută din nou chinezii aceia? am întrebat.

Yin a ridicat din umeri și a privit în gol.

– Îmi pare rău că energia mea e atât de slabă, a spus el. Nu te lăsa influențat. Mă copleșește furia. Din 1954, chinezii distrug sistematic cultura tibetană. Uită-te la toți

oamenii ăștia. Mulți dintre ei sunt fermieri, care au fost dați afară de pe pământul lor deoarece chinezii au o altă viziune asupra economiei. Alții sunt nomazi, care mor de foame pentru că această politică a comunităților le-a distrus modul de viață.

Strângea din pumni.

– Chinezii fac aici ce a făcut Stalin în Manciuria, a continuat. Aduc mii de etnici chinezi în Tibet, pentru a dezechilibra cultura locului și a impune modul lor de a vedea lucrurile. Cer ca școlile să predea numai în limba chineză.

– Dar de ce vin toți oamenii aceștia aici? am întrebat.

– Lama Rigden și călugării de aici îi ajută mult pe săraci, care o duc mai rău decât oricând. De asta chinezii îl lasă în pace. Le rezolvă niște probleme și astfel populația nu se revoltă împotriva dominației lor.

Yin a spus aceste cuvinte cu un ton care mă făcea să cred că avea resentimente față de Lama...

– N-am vrut să spun că Lama cooperează prea mult, a adăugat el repede. Doar că faptele chinezilor sunt teribile.

Din nou a strâns din pumni și din dinți.

– Mulți am crezut, la început, că guvernul chinez va respecta modul de viață al tibetanilor, că Tibetul va face parte din națiunea chineză fără a pierde totul. Dar guvernul este hotărât să ne distrugă. E clar, acum. Trebuie să nu le permitem.

– Vrei să spui că trebuie să vă luptați cu ei? am întrebat. Yin, știi bine că nu aveți cum să-i bateți.

– Știu, știu, a spus Yin. Doar că mă înfurie cumplit ce fac ei cu noi. Într-o zi, războinicii Shambhalei vor veni și îi vor înfrânge pe acești monștri.

– Ce?

– Aceasta este o profeție pe care poporul meu o cunoaște. M-a privit, clătinând din cap.

– Știu, a mai spus, știu că trebuie să-mi stăpânesc furia. Îmi distruge câmpul de rugăciune.

S-a ridicat brusc în picioare și a spus:

– Mă duc să văd dacă Jampa a vorbit cu Lama. Iartă-mă o clipă...

S-a înclinat ușor și a plecat.

O vreme am privit depărtările, încercând să înțeleg ce înseamnă ocupația chineză. Am avut impresia că aud un elicopter, dar nu se vedea nici unul. Știam că mânia lui Yin era justificată. M-am mai gândit o vreme la realitatea politică din Tibet. Mi-am amintit și că de aici puteam da un telefon, și m-am întrebat dacă era cazul să încerc o convorbire internațională.

Eram pe punctul de a intra în clădire, când mi-am dat seama de cât de obosit eram... Am respirat profund de câteva ori și am încercat să mă concentrez asupra frumuseții din jur. Munții înzăpeziți și verdele și brunul din peisaj alcătuiau contraste minunate. Cerul era de un albastru intens, cu doar câțiva nori, departe, spre apus.

Am observat că doi călugări, aflați într-o vale, mai jos, mă priveau cu intensitate. M-am întors să văd dacă nu mai era și altceva, dar nu era. Le-am zâmbit.

După câteva minute, unul dintre ei a urcat spre mine. Avea în brațe un coș cu unelte. Când a ajuns lângă mine, s-a înclinat politicos și a început să sape un strat de flori la câțiva metri mai încolo. După câteva minute a venit și celălalt, care s-a apucat să facă același lucru. Din când în când, mă priveau cu ochi întrebători.

Am respirat adânc de câteva ori și m-am concentrat din nou spre depărtări, gândindu-mă la ceea ce spusese Yin despre câmpul de rugăciune. Era îngrijorat că mânia sa la adresa chinezilor îi va submina energia. Oare ce voia să spună cu asta?

Am simțit dintr-o dată căldura soarelui și o anume pace, pe care nu o cunoscusem de când venisem aici. Am mai tras o dată adânc aer în piept, cu ochii închiși, și am perceput o mireasmă foarte, foarte fină, de flori. Prima idee care mi-a venit a fost că unul dintre călugări voia să-mi dea o floare.

Am deschis ochii. Nu era așa. Briza aducea spre mine acel parfum care nu venea de nicăieri. Călugării își lăsaseră uneltele și mă priveau cu gurile căscate, ca și cum ar fi văzut o mare ciudățenie. Am privit din nou în spate, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Văzând că m-au deranjat, călugării și-au strâns rapid uneltele și aproape că au fugit spre mănăstire. I-am urmărit din ochi: robele roșii le fluturau. De vreo două ori au privit peste umăr, să vadă ce făceam.

De cum am intrat în mănăstire mi-am dat seama că ceva nu era în ordine. Toți călugării mă priveau și își vorbeau în șoaptă.

M-am dus la mine în cameră, gândindu-mă cum să-l întâlnesc pe Jampa și să-l întreb de telefon. Eram într-o stare mai bună, dar aveam serioase îndoieli în privința spiritului meu de conservare. Mă lăsam târât în lucrurile care se petreceau în loc să încerc să plec. Cine putea ști ce soartă mă aștepta dacă mă prindeau chinezii? Oare știau cum mă cheamă? Poate că era prea târziu ca să mai dispar...

Exact când m-am hotărât să ies să-l caut, Jampa a intrat în cameră.

– Lama a acceptat să te întâlnească, a spus. E o mare onoare. Să nu ai nici o teamă, vorbește engleza foarte bine.

Mă simțeam puțin nervos. Jampa aștepta.

– Trebuie să te conduc la el, mi-a spus.

L-am urmat. Am trecut printr-o cameră foarte mare, cu tavanul înalt, și am intrat într-o încăpere foarte mică. Cinci

sau șase călugări, cu cilindri cu rugăciuni și eșarfe albe ne așteptau. Era și Yin acolo.

– Aceasta este camera de întâmpinare, mi-a șoptit Jampa.

Interiorul era de lemn, pictat în albastru deschis. Basoreliefuri și mandale ornau pereții. Am așteptat câteva minute. Lama a apărut, înalt, îmbrăcat în roșu, exact la fel ca și ceilalți călugări. După ce a privit pe fiecare dintre cei de față, i-a făcut un semn lui Jampa. Și-au atins frunțile, și i-a șoptit ceva la ureche.

Jampa s-a întors imediat și a făcut un gest, după care toți călugării au ieșit din sală. Yin, în timp ce ieșea, mi-a aruncat o privire și a dat ușor din cap. Am luat gestul drept o dovadă de încurajare. Călugării, trecând pe lângă mine, mi-au dat eșarfele lor și m-au privit la fel de încurajator.

După ce am rămas în încăpere, Lama mi-a făcut semn să vin să mă așez pe un scăunel cu spătar drept, lângă el. M-am înclinat ușor și m-am așezat.

– Mulțumesc pentru că m-ai primit, am spus.

S-a înclinat și a zâmbit, apoi m-a privit mai multe minute.

– Pot să te întreb ceva despre Wilson James, prietenul meu? am spus. Știi unde se află?

– Ce știi despre Shambhala? m-a întrebat, într-un târziu.

– Cred că mi-am închipuit întotdeauna că este un loc imaginar, o fantezie. Ca și Shangri-la.

Lama și-a îndreptat spinarea și a răspuns cu indiferență:

– Este un loc real și există ca o parte a comunității umane.

– Atunci de ce nu l-a descoperit nimeni? De ce atât de mulți budiști vorbesc despre Shambhala ca despre o stare a minții sau un mod de viață?

– Pentru că Shambhala reprezintă și un mod de viață, și o stare a minții. Este foarte bine descrisă prin aceste

cuvinte. În același timp, este și un loc unde oamenii vii au atins această stare de comuniune.

– Ai fost acolo?

– Nu, încă nu am fost chemat.

– Atunci cum poți să fii atât de sigur?

– Am visat Shambhala de atâtea ori, ca și mulți alții pe pământ. Ne comparăm visele, și sunt atât de asemănătoare încât trebuie ca acest loc să existe cu adevărat. Am păstrat această cunoaștere sacră, legende, explicații ale relației noastre cu această comunitate sacră.

– Ce fel de relație?

– Noi păstrăm această cunoaștere așteptând vremea când Shambhala va ieși la iveală și se va arăta tuturor oamenilor.

– Yin mi-a spus că se crede că războinicii Shambhalei vor apărea și îi vor învinge pe chinezi.

– Mânia lui Yin este foarte periculoasă pentru el însuși.

– Greșește, așadar?

– Vorbește dintr-un punct de vedere pământesc și vede înfrângerea ca un războinic, o luptă fizică. Nu știm încă felul în care se va împlini această profeție. Trebuie ca mai întâi să înțelegem Shambhala. Știm că va fi un fel de bătălie.

Ultima lui afirmație mi s-a părut cifrată, dar se comporta într-un mod atât de înțelegător, încât nu m-am simțit confuz.

– Noi credem, a continuat Lama Rigden, că momentul în care Shambhala va fi cunoscută este foarte aproape.

– Cum poți ști asta?

– Tot din vise. Prietenul tău, Wil, a fost aici, așa cum deja ai auzit. Acest fapt a fost un mare semn, pentru că l-am visat înainte. Și el a simțit mireasma și a auzit șoapta.

Eram uluit...

– Ce mireasmă?

– Cea pe care ai simțit-o și tu mai devreme, mi-a zâmbit el.

Acum se legau toate, și reacția călugărilor, și primirea aceasta.

– Și tu ai fost chemat, a adăugat el. Mireasma aceasta este un lucru foarte rar. Eu am mai fost martor la așa ceva doar de două ori: o dată cu învățătorul meu, și a doua oară cu prietenul tău. Acum s-a întâmplat și cu tine. N-am știut dacă să te întâlnesc sau nu. Este periculos să vorbești despre aceste lucruri în van. Ai auzit vocea?

– Nu, am spus. Nu înțeleg ce fel de voce.

– Este tot o chemare a Shambhalei. Așteaptă-te să auzi un sunet cu totul deosebit. Vei ști atunci când îl vei auzi.

– Lama, eu nu sunt sigur că vreau să merg. Locul acesta mi se pare foarte periculos. Chinezii știu cine sunt. Aș vrea să mă întorc în Statele Unite cât mai curând posibil. Poți să-mi spui unde este Wil? Este undeva aproape?

Lama a dat din cap, cu un aer trist.

– Nu, mi-e teamă că este hotărât să meargă înainte.

Am rămas tăcut. Multă vreme Lama n-a făcut decât să mă privească.

– Mai este ceva ce trebuie să știi, mi-a spus, într-un târziu. Reiese clar din toate visele că, fără tine, Wil nu va supraviețui încercării pe care o face. Trebuie să fii și tu acolo ca să reușească.

M-a cuprins frica... Nu asta vroiam să aud.

– Legenda spune, a continuat Lama, că în Shambhala fiecare generație are un destin, care este un subiect cunoscut și dezbătut. La fel se întâmplă și cu oamenii din afara Shambhalei. Câștigi multă putere și multă claritate privind ce curaj a avut generația dinaintea noastră.

M-am întrebat unde vroia să ajungă cu această idee.

– Tatăl tău mai trăiește? m-a întrebat.

– A murit acum câțiva ani.

– A luptat în războiul mondial?

– Da.

– În lupte directe?

– Da, în aproape tot războiul.

– Ți-a povestit despre lucrurile care l-au speriat cel mai tare?

Întrebarea lui mi-a adus în minte discuții pe care le aveam cu tata când eram tânăr. Am încercat să-mi amintesc.

– Probabil că aterizarea în Normandia, în 1944, pe plaja Omaha.

– Ah, da! a exclamat Lama. Am văzut filme despre invazie. Tu ai văzut?

– Da, și m-au impresionat foarte mult.

– Vorbeau despre soldații aflați între frică și curaj, a continuat el.

– Da.

– Crezi că tu ai fi putut să faci așa ceva?

– Nu știu. Nu-mi închipui cum au putut ei...

– Poate că le-a fost mai ușor, pentru că aceasta a fost chemarea unei întregi generații. Toți au simțit-o la un anumit nivel: unii au luptat, alții au produs arme, alții au asigurat hrana. Au salvat cu toții lumea din unul dintre cele mai mari pericole.

A tăcut, așteptând parcă răspunsul meu, sau o întrebare din partea mea. Și eu am tăcut.

– Chemarea acestei generații este alta, a continuat el. Și tu trebuie să salvezi lumea, doar că trebuie să o faci în alt mod. Trebuie să înțelegi că în tine se găsește o mare putere, care poate fi cultivată și extinsă, o energie a minții care se numește rugăciune.

– Asta mi s-a mai spus, dar presupun că nu știu încă folosul acestui lucru.

Lama a zâmbit și s-a ridicat în picioare, cu o licărire în ochi.

– Ei, a spus el, dar îl vei ști. Cu siguranță.

* * *

Mă odihneam, întins, în camera mea şi mă gândeam la recenta mea conversaţie cu Lama. Terminase brusc întâlnirea, concediind cu un gest toate posibilele mele întrebări.

– Du-te şi odihneşte-te, îmi spusese, chemând câţiva călugări cu sunetul unui clopoţel. Vom vorbi din nou mâine.

Mai târziu, Jampa şi Yin m-au pus să le povestesc tot ce spusese Lama. Dar adevărul era că Lama lăsase mai multe întrebări decât răspunsuri. Tot nu aflasem unde era Wil, nu ştiam ce însemna cu adevărat chemarea Shambhalei. Lucrurile mi se păreau interesante, dar periculoase.

Yin şi Jampa nu ştiau mare lucru. Restul serii, am mâncat şi am admirat peisajul, şi ne-am dus la culcare devreme... Din nou mă uitam la tavan, incapabil să dorm, cu gândurile alergân-du-mi prin cap.

M-am gândit la tot ceea ce trăisem în Tibet şi apoi am căzut într-un somn odihnitor. M-am visat fugind de mulţimi în Lhasa şi căutând ascunzătoare într-o mănăstire. Călugării m-au privit şi mi-au trântit uşa în nas. Soldaţii mă urmăreau. Alergam printre pajişti şi alei, cu speranţele aproape năruite când, la capătul unei străzi, am privit în dreapta şi am văzut un loc mai luminat decât altele, cum mai văzusem de câteva ori. M-am dus într-acolo. Lumina a dispărut gradat, dar în faţa mea se afla o poartă. Soldaţii veneau după mine. Am deschis poarta şi m-am pomenit într-un peisaj îngheţat...

M-am trezit imediat. Unde eram? Încet, încet, am recunoscut camera. M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Zorile înroşeau cerul spre răsărit. Am încercat să scutur visul şi să mă culc din nou, dar nu se mai putea. Eram treaz de-a binelea.

M-am îmbrăcat şi am ieşit în curte, lângă grădina de legume. M-am aşezat pe o băncuţă de fier forjat. Priveam răsăritul, când am auzit o mişcare în spatele meu. M-am întors

şi am văzut pe cineva ieşind din clădire şi îndreptându-se spre mine. Era Lama Rigden.

M-am ridicat. S-a plecat în faţa mea.

– Te-ai sculat devreme, mi-a spus. Sper că ai dormit bine.

– Da, i-am spus.

Lama a aruncat seminţe în bazinul cu peşti. Luciul apei s-a tulburat când peştii s-au grăbit să apuce mâncarea.

– Ce ai visat? m-a întrebat, fără să mă privească.

I-am spus despre urmărire, despre zona luminoasă. M-a privit uluit.

– Ai mai avut experienţa aceasta în realitate? a întrebat.

– De câteva ori de când sunt în Tibet. Lama, ce se întâmplă?

A zâmbit şi s-a aşezat pe o altă bancă, în faţa mea.

– Eşti ajutat de către dakini.

– Nu înţeleg. Ce sunt dakini? Wil i-a lăsat lui Yin un bilet în care pomenea despre dakini, dar n-am auzit nimic mai înainte.

– Fac parte din lumea spirituală. Apar de obicei ca femei, dar pot lua ce formă doresc. În Occident li se spune îngeri, dar sunt mult mai misterioşi decât par. Mă tem că numai cei din Shambhala îi cunosc cu adevărat. Legenda spune că ei aduc lumina Shambhalei.

A tăcut o secundă, privindu-mă intens.

– Te-ai hotărât să urmezi chemarea? m-a întrebat.

– Nu ştiu ce să fac, am spus.

– Legendele te vor călăuzi. Ele spun că este momentul ca Shambhala să fie cunoscută şi recunoscută, pentru că mulţi vor începe să înţeleagă cum se trăieşte în Shambhala, să înţeleagă adevărul energiei rugăciunii. Rugăciunea nu este o putere de care îţi dai seama numai când te aşezi într-o anumită poziţie şi spui anumite cuvinte. Rugăciunea nu funcţionează numai în aceste momente, ci şi în altele...

– Vorbești despre un câmp constant de rugăciune?

– Da. Orice dorim sau așteptăm, bun sau rău, conștient sau inconștient, aducem în realitate. Rugăciunea are o energie, o putere care emană din noi în toate direcțiile. Pentru majoritatea oamenilor, care gândesc lucrurile în mod obișnuit, această putere este slabă și contradictorie. Pentru cei care par să reușească totul în viață, oamenii creativi și plini de succes, acest câmp de energie este puternic, deși încă inconștient. Cei mai mulți au un câmp puternic pentru că au trăit într-un mediu în care au învățat să ia succesul drept ceva care li se cuvine. Sunt oameni care emulează modele foarte puternice. Legendele spun că nu va trece mult și oamenii vor afla despre această putere și își vor înțelege abilitatea de a folosi, întări și extinde această energie. Ți-am spus toate astea ca să înțelegi cum să răspunzi chemării Shambhalei. Pentru a găsi acest loc sfânt, trebuie să-ți extinzi sistematic câmpul energetic până vei avea destulă putere creativă pentru a merge acolo. Procedura este descrisă de legende și are trei pași importanți. Mai există și un al patrulea, dar este cunoscut doar de cei care au ajuns deja în Shambhala. De aceea găsirea ei e atât de grea. Chiar dacă îți extinzi suficient energia pentru a putea parcurge primii trei pași, trebuie să primești ajutor pentru a găsi calea spre Shambhala. Dakini trebuie să-ți deschidă poarta.

– Ai spus că dakini sunt ființe spirituale. Sunt suflete plecate în viața de dincolo, care s-au întors pentru a ne călăuzi pe noi?

– Nu, dakini sunt alt gen de ființe, care acționează pentru trezirea și protecția oamenilor. Nu sunt și nu au fost vreodată oameni.

– Sunt un fel de îngeri?

– Sunt ceea ce sunt, a spus Lama zâmbind. O realitate. În fiecare religie se numesc altfel, pentru că fiecare religie

are un alt mod de a-l descrie pe Dumnezeu și de a-i îndruma pe oameni în viață. Dar peste tot experiența lui Dumnezeu, energia iubirii sunt exact aceleași. Fiecare religie are istoria ei, relația ei cu oamenii, mesajul ei, dar există un singur izvor divin. Da, sunt la fel ca îngerii.

– Deci nici tu nu ești doar budist...

– Cultul nostru și legendele își trag seva din budism, dar eu sunt pentru sinteza tuturor religiilor. Cred că în fiecare există un adevăr care le lipsește celorlalte. Putem face asta fără ca tradiția fiecăruia să-și piardă suveranitatea. M-aș putea numi și creștin, de exemplu, sau evreu, sau musulman. Cred că în Shambhala există preocuparea pentru această integrare. Ei lucrează în același spirit în care Dalai Lama acordă inițierea în Kalachakra oricui are o inimă sinceră.

Mă uitam la el încercând să înțeleg totul cât mai bine.

– Nu te strădui să înțelegi totul dintr-o dată, a spus Lama. Trebuie doar să reții ideea că integrarea adevărurilor fiecărei religii este importantă dacă vrei ca energia rugăciunii tale să fie suficient de mare ca să învingă primejdia fricii. Și să nu uiți că dakini sunt o realitate.

– De ce ne ajută? am întrebat.

Lama a respirat adânc. Întrebarea mea a părut să-i atingă o frustrare.

– Toată viața am încercat să înțeleg asta, a spus el într-un târziu, și trebuie să recunosc că nu știu. Cred că acesta este un mare secret al Shambhalei, și noi nu-l vom înțelege până nu vom înțelege Shambhala.

– Și crezi că dakini mă ajută și pe mine? am întrebat.

– Da, pe tine și pe prietenul tău Wil.

– Și pe Yin? El unde e în toată povestea asta?

– Yin l-a cunoscut pe Wil în această mănăstire. Și el te-a visat, dar într-un context diferit față de visul meu sau al altor lama. Yin a fost educat în Anglia și cunoaște bine

modul de viață și gândire occidental. El este un fel de ghid al tău, dar are și el îndoielile lui, cum probabil ai observat. El face asta pentru că nu vrea să dezamăgească pe nimeni. Te va călăuzi cât de mult va putea.

A tăcut o clipă și m-a privit.

– Și guvernul chinez? am întrebat. Ei ce vor? De ce îi interesează atât de mult tot ce se întâmplă?

Lama și-a coborât privirea

– Nu știu. Simt și ei că se întâmplă ceva legat de Shambhala. Ei au încercat mereu să distrugă spiritualitatea tibetană și ne-au descoperit cultul. Trebuie să fii foarte atent. Le este foarte frică de noi.

Priveam în zare, gândindu-mă la chinezi.

– Te-ai hotărât? m-am auzit întrebat.

– Adică dacă știu încotro s-o iau?

– Da.

– Nu știu. Nu cred că am atâta curaj. Risc să pierd totul.

Lama m-a privit cu înțelegere și a dat din cap.

– Mi-ai spus lucruri care sunt o provocare pentru generația mea, am spus. Încă nu le înțeleg.

– Războiul mondial, ca și războiul rece, au fost provocările generațiilor trecute. Tehnologia a pus arme teribil de periculoase în mâinile națiunilor. Fiecare, cu febra ei naționalistă, cu totalitarismul din ea, a încercat să supună alte țări, unele democrate. Această amenințare ar fi fost și realizată dacă n-ar fi fost oameni care să lupte și să moară pentru a apăra adevărul și democrația. Sarcina noastră este diferită de cea a părinților noștri. Misiunea generației tale este diferită de cea a generației care a luptat în al doilea război mondial. Ei au luptat cu tirania prin violență, cu brațul armat. Tu trebuie să lupți împotriva ideii de război și a conceptului de dușman. Îți trebuie mult eroism pentru asta. Înțelegi? Părinții tăi nu erau pregătiți pentru ce au trebuit să facă, și au făcut. Și tu vei face la fel. Forțele totalitarismului nu au dispărut, doar nu se mai exprimă prin imperialism. Tirania de acum este internațională și mult mai subtilă, dependența noastră de tehnologii o avantajează, la fel și dorința de tot felul de credite și compromisuri. Fără nici o teamă, ei încearcă să concentreze puterea tehnologică în mâna unei elite mici, astfel încât puterea lor economică să nu mai poată fi subminată în nici un fel și evoluția ulterioară a lumii să fie controlată de ei. A te opune cu puterea pe care o ai tu este imposibil. Democrația nu poate fi păstrată decât făcând încă un pas în evoluția libertății. Trebuie să folosim puterea viziunilor noastre, puterea așteptărilor noastre, prin rugăciune continuă. Această putere e cea mai mare dintre toate; trebuie să o stăpânim și să o folosim până nu este prea târziu. Există semne, ceva se schimbă în Shambhala, începe să se deschidă. Se face un fel de salt.

Lama mă privea cu hotărâre.

– Tu trebuie să răspunzi chemării Shambhalei, mi-a spus, apăsat. Numai așa poți urma calea pe care părinții au deschis-o pentru tine.

Cu aceasta din urmă m-a umplut de temeri.

– Ce trebuie să fac? am întrebat.

– Să îți extinzi energia. Nu-ți va fi ușor din cauza fricii și a furiei. Dar dacă insiști, poarta îți va apărea și se va deschide.

– Poarta!?

– Da. Legenda spune că sunt mai multe porți spre Shambhala: una în estul Himalayei, în India, alta în nord-est, la granița cu China, și una în Rusia, în nordul îndepărtat. Semnele te vor conduce spre cea potrivită. Când totul va părea pierdut, caută-le pe dakini.

Lama vorbea, când Yin a intrat în încăpere, cu bagajele noastre.

– Bine, am spus, simţind şi mai multă teamă. Vo
încerca.

Vorbeam, dar nu-mi venea să cred că eram eu cel car
spunea aceste cuvinte.

– Nu-ţi fie teamă, a spus Lama Rigden. Yin te va ajuta
Nu uita că înainte de a găsi Shambhala trebuie să măreşt
energia care emană din tine către lume. Nu vei avea nic
un succes fără asta. Trebuie să înveţi să stăpâneşti putere
aşteptărilor tale.

L-am privit pe Yin. Zâmbea.

– Este timpul, a spus el.

3

CULTIVAREA ENERGIEI

Am ieşit. Am văzut, parcată pe partea cealaltă a drumului, o maşină de teren de culoarea deşertului, un model vechi de zece ani. Era plină cu lăzi frigorifice de voiaj, cutii cu hrană conservată, saci de dormit, haine groase. În spate erau legate şi câteva canistre de benzină.

– Astea de unde au mai apărut? am întrebat.

Yin mi-a făcut cu ochiul.

– Ne pregătim de aşa ceva de multă vreme, a spus el.

De la mănăstire am plecat spre nord, şi după câţiva kilometri am părăsit şoseaua pentru a apuca pe o cărare mai largă, pe care am mai făcut o bună bucată de drum fără să scoatem o vorbă.

Adevărul era că nici n-aş fi ştiut ce să spun. Fusesem de acord să fac această călătorie numai din cauza spuselor lui Lama, şi a celor făcute de Wil pentru mine pe vremuri, nu pentru că ar fi fost o decizie a mea. Am încercat să mă scutur de frică şi să-mi concentrez mintea asupra spuselor lui Lama Rigden. Oare ce însemna stăpânirea puterii propriilor mele aşteptări?

Am privit spre Yin. Era cu ochii aţintiţi la drum.

– Unde ne ducem? am întrebat.

Fără să scape drumul din ochi, mi-a răspuns:

– E o scurtătură spre Autostrada Prieteniei. Trebuie să mergem spre sud-est până la Tingri, lângă Everest. O să dureze cam toată ziua. De asemenea, o să câștigăm altitudine.

– Locul în care mergem este sigur?

– Vom fi foarte atenți. Trebuie să-l găsim pe dl Hanh.

– Cine este?

– El știe cel mai mult despre Prima Extindere a energiei rugăciunii, pe care tu trebuie să o înveți. Este tailandez. E un om foarte cultivat.

– Nu cred că înțeleg ce e cu extinderile astea, am spus, clătinând din cap. Ce tratează?

– Știi că ai un câmp energetic, nu? Un câmp al rugăciunii care emană din tine tot timpul.

– Da.

– Și știi că acest câmp are un efect asupra lumii, asupra evenimentelor? știi că poate fi mic și slab, sau extins și puternic...

– Da, presupun că da.

– Ei, există moduri precise pentru extinderea și îmbogățirea câmpului tău, lucru care te face mai creativ și mai puternic. Legenda spune că până la urmă toți oamenii vor putea face asta. Tu, însă, trebuie să o faci acum, dacă vrei să ajungi în Shambhala și să îl găsești pe Wil.

– Tu poți face aceste extinderi? l-am întrebat.

– Nu am spus asta, mi-a răspuns, încruntându-se.

Excelent, mi-am spus. Cum să trecem prin toate astea dacă Yin avea atâtea probleme? Au trecut ore de drum până am vorbit din nou. Am mâncat nuci și legume, și am oprit o singură dată pentru alimentarea cu benzină. După lăsarea serii, am trecut prin Tingri.

– Trebuie să avem grijă aici, a spus Yin. Suntem în apropierea mănăstirii Rongphu și taberei de bază pentru

Everest, vor fi chinezi care stau cu ochii pe turiști și alpiniști. Și noi vom vedea peisaje superbe pe fața nordică a Everestului.

După câteva viraje, am ajuns într-o zonă cu construcții de lemn. În spatele lor era un bordei sărăcăcios, lipit cu lut.

Curtea din jurul locuinței lui Hanh era imaculată, cu flori printre ronduri ornate cu pietre. Ajunși acolo, am fost întâmpinați de un om masiv, într-o robă colorată, brodată manual. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, dar se mișca foarte elastic, ca și cum ar fi fost mult mai tânăr. Era complet ras pe cap.

Yin i-a făcut cu mâna. Omul l-a recunoscut, a zâmbit larg și a venit spre noi.

Cei doi au vorbit o vreme în tibetană, apoi Yin a făcut un semn spre mine și a spus:

– Acesta este prietenul meu american.

– Bine ați venit, a spus. Să mergem înăuntru.

Pe când Hanh intra în casă, Yin și-a luat pachetul și mi-a făcut semn să-mi iau și eu rucsacul.

Casa, pe dinăuntru, era la fel modestă. Pereții erau acoperiți cu picturi și covoare tibetane. Am intrat într-un salonaș în care dădeau celelalte camere. La stânga erau o bucătărie mică și un dormitor, iar la dreapta o încăpere care îmi evoca o sală de tratament. În centru era o masă de masaj, și pe un perete era instalată o chiuvetă.

Yin a mai spus ceva în tibetană. Mi-am recunoscut numele. Hanh era foarte atent... Într-un târziu s-a întors spre mine și a respirat adânc.

– Ai foarte multă frică în tine, a spus el și m-a privit insistent.

– Nu mai spune, am răspuns.

A tresărit la acest sarcasm.

– Trebuie să facem ceva cu asta dacă vrei să-ți continui călătoria.

S-a ridicat și s-a plimbat în jurul meu, privindu-mi trupul.

– Cei din Shambhala, a spus el, duc un alt fel de viață decât ceilalți oameni. Au fost întotdeauna altfel. De fapt, de-a lungul mileniului, au fost prăpăstii mari între energia oamenilor normali și a celor din Shambhala. În ultima vreme oamenii au evoluat, conștiința lor a crescut și prăpastia nu mai e chiar atât de mare, dar încă ea există.

În timp ce Hanh vorbea, m-am uitat spre Yin. Părea să fie la fel de nervos ca mine.

Hanh mi-a citit gândurile.

– Și lui Yin îi este frică, a spus el. Dar știe că frica poate fi stăpânită. Nu cred că tu îți dai seama de asta. Trebuie să gândești și să acționezi asemeni celor din Shambhala. Trebuie mai întâi să-ți cultivi și apoi să-ți stabilizezi energia.

Hanh s-a oprit și s-a concentrat din nou asupra corpului meu. A zâmbit.

– Tu ai avut parte de multe experiențe, mi-a spus. Ar trebui să fii mai puternic.

– Poate că nu înțeleg prea bine cum stau lucrurile cu energia, am spus.

– Nu, înțelegi, a zâmbit el larg. Doar că nu vrei să-ți schimbi modul de viață. Vrei să te lași îmbătat de idei și să trăiești inconștient, mai mult sau mai puțin în felul în care ai făcut-o întotdeauna.

Conversația nu se îndrepta în direcția dorită de mine. Frica a făcut loc unei ușoare iritări.

Cum stăteam acolo, Hanh s-a mai învârtit de câteva ori în jurul meu, privindu-mă de sus până jos.

– La ce te uiți? am întrebat.

– Când evaluez nivelul energetic al cuiva, mă uit mai

întâi la ținută, a spus Hanh, ca un fapt divers. Tu nu stai prea rău, dar ai lucrat destul la ea, nu?

Avea o percepție deosebită. În tinerețe, am crescut foarte mult și am slăbit foarte tare. Spinarea mă durea, oboseam mereu. Situația s-a îmbunătățit numai după ce am început să practic yoga, doar câteva posturi de bază în fiecare dimineață.

– Energia nu prea urcă corect în corpul tău, a adăugat Hanh.

– Poți să spui asta când te uiți la mine?

– Te simt. Cantitatea și puterea energiei tale îmi dă gradul tău de prezență în această încăpere. Desigur, ai remarcat oameni cu carismă deosebită intrând într-o încăpere, nu?

– Da.

Mă gândeam la bărbatul de lângă piscină, din Kathmandu.

– Cu cât ai mai multă energie, cu atât mai intens îți simt alții prezența. Deseori, această energie se manifestă prin intermediul egoului, puternic la început, dar scăzând rapid pe parcurs. Există oameni a căror energie interioară este constantă în timp, și creează încredere.

L-am aprobat cu un gest.

– Ai în favoarea ta faptul că ești un om deschis, a continuat Hanh. Ai avut experiența deschiderii mistice, a influxului uriaș de energie divină, cândva în trecut...

– Da, am spus.

Îmi aminteam experiențele din Peru, încă proaspete. Parcă ajunsesem la sfârșitul firului vieții mele, gata să fiu ucis de soldații peruani, când dintr-o dată totul a fost inundat de calm, de euforie, de lumină. Atunci am trăit pentru prima oară ceea ce misticii numesc stare de conștiință modificată.

– Cum te-ai simțit învăluit de energie? m-a întrebat Hanh. Cum s-a întâmplat?

– A fost ca un val de pace, și toate temerile mele au dispărut.

– Cum s-a mișcat?

Iată o întrebare la care nu mă gândisem, dar amintirea mi-a revenit foarte repede.

– A urcat pe șira spinării până în creștetul capului. M-am simțit ca și cum aș fi plutit. Ca și cum aș fi fost tras în sus din creștetul capului.

Hanh m-a aprobat...

– Cât de mult a ținut? a întrebat.

– Nu prea mult. Dar am învățat cum să respir, cum să folosesc frumusețea din jurul meu pentru a readuce acea senzație.

– Lipsește ceva în practica ta, a spus Hanh, și asta e o respirație care să aducă energia în tine și să o mențină în mod conștient la un nivel înalt. Aceasta este prima extindere pe care trebuie să o faci. Trebuie să lași energia să curgă în tine. Acest lucru se face într-un mod foarte precis, și cu grija ca alte lucruri pe care le faci să nu-ți erodeze câmpul energetic, o dată ce ai apucat să-l clădești. Înțelegi? Toată viața trebuie să înveți să întreții un nivel energetic foarte înalt! Trebuie să fii consecvent. Trebuie să trăiești înțelept. Hai să mâncăm, a încheiat, făcându-mi cu ochiul.

A dispărut în bucătărie și a revenit cu o tavă mare plină de mâncăruri de legume și mici boluri cu sosuri. Ne-am așezat împreună cu Yin la o măsuță și am început să mâncăm. Curând, mi-am dat seama că și mâncarea făcea parte din informația pe care Hanh o transmitea.

În timp ce mâncam a continuat:

– Este imposibil să menții un nivel energetic înalt dacă mănânci hrană moartă.

Mă uitam în farfurie, fără nici o deschidere. Dacă vroia să-mi țină o predică despre dietă, mai bine ar fi făcut să renunțe. Hanh a părut ușor înfuriat de atitudinea mea.

– Ești nebun? aproape că mi-a strigat. Supraviețuirea ta poate depinde de această informație, și tu nu poți să acorzi o clipă de atenție unui lucru banal? Dar ce crezi? Crezi că poți trăi oricum, și poți face și lucruri importante?

A tăcut și a privit pe lângă mine.

– Cei mai mulți oameni, a continuat el, sunt plini de energie și de entuziasm în tinerețe, dar pe la jumătatea vieții încep să decadă, și se prefac că nu bagă de seamă. Și prietenii lor trec prin aceleași faze de decădere, copiii lor devin activi, așa că ei se adună și consumă alimente cu gust bun. Nu după mult timp, încep să aibă probleme de sănătate cronice, cum ar fi bolile digestive sau boli ale pielii care încep să se simtă cu vârsta. Într-o bună zi, sunt răpuși de vreo boală mai serioasă. De obicei merg la un doctor care nu știe nimic despre atenuarea stresului și care-i îndoapă cu medicamente. Câteodată acestea îi ajută, câteodată nu. Cu trecerea anilor, starea li se înrăutățește și își dau seama că sunt pe moarte. Se consolează doar cu ideea că lucrul acesta li se întâmplă tuturor, că este inevitabil. Lucrul cel mai groaznic este că prăbușirea energetică se întâmplă și oamenilor care altfel încearcă să fie spirituali.

S-a plecat spre mine și a făcut un gest larg, de parcă mulți oameni i-ar fi ascultat discursul:

– Asta se întâmplă și cu unii dintre cei mai respectați lama...

N-am îndrăznit să râd.

– Dacă dorești mai multă energie și în același timp mănânci alimente care te secătuiesc, a continuat Hanh, n-ai să ajungi nicăieri. Trebuie să știi să evaluezi ce intră în sistemul tău, mai ales energia hranei, și să eviți orice îți slăbește câmpul.

S-a plecat din nou spre mine:

– Știu că ai în cap multe informații contradictorii despre mâncare. Și adevărul se află printre ele. Toți trebuie să facem

propriile cercetări și să vedem întregul tablou. Suntem ființe spirituale, care vin în această lume pentru a-și ridica nivelul energetic. Totuși, majoritatea influențelor pe care le găsim aici sunt destinate plăcerii pur senzuale și dezintegrării fizice. Dacă chiar crezi că ești o ființă energetică, trebuie să urmezi poteca îngustă care trece printre toate tentațiile. Uită-te în spate, la evoluție, și vei vedea că de la bun început omul a experimentat hrana prin încercări și greșeli, pentru a afla care este bună și care este periculoasă. Mănânci planta asta, supraviețuiești; o mănânci pe cealaltă, mori. La un moment dat, omul și-a dat seama ce îl omoară, dar acum știm cu adevărat care este hrana care favorizează longevitatea, care ne menține energia pe un nivel înalt de vibrație, sau cea care ne uzează.

O secundă a tăcut, de parcă mi-ar fi lăsat timp să înțeleg.

– În Shambhala ei cunosc toate acestea, a continuat el. Știu cum suntem noi, oamenii. Apărem ca entități materiale, din carne și sânge, dar suntem atomi! Energie pură! știința a dovedit acest lucru. Cu cât privim mai atent atomul, observăm particulele, iar la nivel și mai fin, particulele dispar în niște încrengături energetice ordonate care vibrează la niveluri foarte înalte. Dacă te gândești la hrană din această perspectivă, ceea ce introduci în sistemul tău afectează starea de vibrație. Unele alimente ridică nivelul energetic, altele îl scad. Adevărul este foarte simplu. Boala este rezultatul scăderii vibrației energetice. Când energia scade sub un anumit nivel, forțele naturale ale naturii își asumă sarcina de a dezintegra corpul nostru.

M-a privit de parcă a spus ceva foarte profund.

– Vrei să spui dezintegrare fizică? am întrebat.

– Da. Privește lucrurile în întregul lor! Ceva moare – un câine este lovit de o mașină, un om moare după o boală grea – Și celulele corpului își pierd imediat vibrația și, chimic,

devin foarte acide. Această stare acidă este semnalul pentru microbi, viruși, bacterii și ciuperci că este momentul să se apuce să descompună aceste țesuturi. În universul fizic, aceasta este treaba lor. Întorc corpul înapoi în pământ.

A tăcut o clipă, apoi a continuat.

– Am spus mai devreme că atunci când energia din trup scade din cauza hranei pe care o consumăm, suntem predispuși la boală. Uite ce se întâmplă: când mănânci, hrana este metabolizată și lasă în trup un fel de cenușă. Această cenușă poate avea natură acidă sau alcalină, depinde de hrană. Dacă este alcalină, va fi ușor extrasă din corp, cu puțină energie. Dacă este acidă este foarte greu ca sistemul circulator și sistemul limfatic să o elimine, și rămâne în organe și țesuturi ca materie solidă – forme cristalizate de joasă vibrație, care creează blocaje sau disfuncții la nivelul celulelor. Cu cât mai multe produse secundare acide se adună, cu atât mai acide vor deveni țesuturile în sine, și ce crezi?, un microb sau un virus tocmai trece pe acolo, și ce-și spune el? „Iată un corp pe care trebuie să îl descompun!"

A tras aer în piept.

– Înțelegi? a continuat el. Când organismele mor, mediul din corp devine foarte acid și microbii îl devorează rapid. Dacă începi, în viață fiind, să acumulezi acest acid, adică starea de moarte, vei deveni ținta atacurilor microbilor. Toate bolile oamenilor sunt rezultatele acestor atacuri.

Spusele lui Hanh erau fantastic de legate. Nu de mult citisem lucruri despre pH-ul corpului pe Internet. Mai mult, aveam o înclinație intuitivă spre înțelegerea acestor lucruri.

– Îmi spui că alimentația ne predispune în mod direct la boli? am întrebat.

– Da, hrana proastă scade nivelul energetic al corpului atât de mult, încât obligă natura să întoarcă în pământ materialul din care am fost făcuți.

– Ce spui despre bolile care nu sunt cauzate de microbi?

– Toate bolile sunt produse de acțiunea microbilor. Cercetările voastre din Occident au dovedit-o. Au fost descoperiți microbi asociați leziunilor arteriale, bolilor de inimă, tumorilor canceroase. Să nu uiți, microbii fac doar ce știu ei mai bine. Dieta care creează un mediu acid este cauza tuturor bolilor.

După un moment de tăcere, a continuat:

– Bagă de seamă. Noi, oamenii, suntem într-o stare energetică alcalină, adică înaltă, sau acidă, în care microbii există în noi sau vin din afară, și încep să ne descompună. Boala este literalmente o putrezire specifică unei părți din corpul nostru, din cauza microbilor pe care noi înșine i-am atras, dându-le semnalul că suntem morți.

M-a privit cu un aer șugubăț.

– Îmi pare foarte rău că spun lucrurile astea într-un mod atât de neaoș, a spus, dar nu avem prea mult timp. Mâncarea hotărăște aproape în întregime starea în care ne aflăm. În general, alimentele care lasă resturi acide în corp sunt grele, prea prelucrate, prea sintetizate și dulci: carnea de tot felul, pâinea, patiseria, alcoolul, cafeaua, fructele zaharisite... Alimentele alcaline sunt verzi, proaspete și vii: zarzavaturi și sucurile lor, legumele, fructele, cum ar fi avocado, roșiile, grapefruit, lămâi... E foarte simplu. Suntem ființe spirituale care trăiesc într-o lume spirituală. Cei din Occident au fost educați în ideea că mâncarea gătită și sintetizată este mai bună. Știm cu toții acum că ele creează un mediu de descompunere și degenerare lentă, care se vede în timp. Toate bolile degenerative – arterioscleroza, atacurile cerebrale, artrita, SIDA și mai ales cancerele – există pentru că ne poluăm corpurile, și cu asta strigăm la microbii care există că suntem gata să ne dezintegrăm și să murim. Ne

întrebăm mereu de ce unii oameni, expuși la anumiți microbi, nu contactează și boala... Diferența este mediul din interiorul corpului. Vestea bună este că și dacă avem un mediu acid în corp, situația poate fi schimbată dacă ne îmbunătățim alimentația și consumăm hrana alcalină, cu nivel energetic înalt.

Gesticula cu amândouă mâinile, plin de viață.

– Trăim încă în Evul Mediu în ceea ce privește corpul înalt energizat. Oamenii ar trebui să trăiască mai mult de o sută cincizeci de ani. Dar noi, de la început, ne alimentăm într-un mod care ne distruge. Vedem peste tot oameni care se dezintegrează sub ochii noștri. Lucrurile n-ar trebui să fie așa.

A tras aer în piept, și după o clipă a continuat:

– În Shambhala nu e așa...

A început să se miște prin cameră, privindu-mă din când în când.

– Asta e, în concluzie. Legendele spun că omul trebuie în primul rând să înțeleagă natura hranei pe care o consumă. Apoi, spun tot legendele, ne vom putea deschide către sursele interioare de energie, care ne ridică și mai mult vibrația.

S-a așezat pe scaunul său la masă și m-a privit.

– Suporți foarte bine altitudinea, mi-a spus, dar aș vrea să te odihnești puțin.

– Ar fi excelent, am spus. Sunt terminat.

– Da, a spus și Yin, am avut o zi foarte lungă.

– Fii atent la visul pe care îl aștepți, mi-a spus Hanh în drum spre camera pe care mi-o destinase.

– Aștept un vis? am întrebat, mirat.

– Da, mi-a răspuns Hanh. Ești mai puternic decât crezi.

Am râs.

* * *

M-am trezit brusc și m-am uitat pe fereastră. Soarele era sus pe cer. Nu visasem nimic. M-am încălțat și am ieșit din cameră.

Hanh și Yin stăteau la masă și vorbeau.

– Cum ai dormit? m-a întrebat Hanh.

– Binișor, am spus așezându-mă lângă ei. Nu-mi amintesc să fi visat.

– Pentru că nu ai destulă energie, a spus Hanh într-o doară.

Din nou s-a uitat intens la corpul meu. Mi-am dat seama că evalua modul în care ședeam.

– La ce te uiți? am întrebat.

– Așa te scoli tu dimineața? s-a mirat Hanh.

– Ce vrei să spui? am strigat, sărind de pe scaun.

– După un somn, trebuie să-ți trezești corpul și să începi să primești energie înainte de a face orice altceva.

Hanh s-a ridicat, și-a depărtat picioarele mult și și-a pus palmele pe coapse. Apoi și-a adunat picioarele ușor și a ridicat brațele. Corpul său s-a îndreptat dintr-o singură mișcare, până când a ajuns într-o poziție perfect întinsă, stând pe vârfuri și cu palmele lipite deasupra capului, cu brațele întinse.

Mă uitam la el și mi se părea ceva neobișnuit în felul cum se mișca, dar nu puteam să-mi dau seama exact. Părea să plutească în sus, fără să-și folosească mușchii. Zâmbea. Înainte să pot spune ceva, s-a relaxat și s-a îndreptat spre mine.

– Majoritatea oamenilor se trezesc amețiți, a spus el, și se târăsc prin casă ca să-și pregătească ceaiul sau cafeaua. Se duc la serviciu, și se târăsc și pe acolo, folosind foarte puțini mușchi. Urmează niște șabloane care creează blocaje în circulația energiei prin corp. Trebuie să te asiguri că ești

deschis în toate felurile pentru a primi toată energia disponibilă. Trebuie să miști toți mușchii, în fiecare dimineață.

A arătat spre locul de sub buric.

– Dacă te concentrezi asupra mișcării din acest loc, mușchii tăi vor fi liberi să funcționeze la cel mai înalt nivel de coordonare. Acesta este principiul central al artelor marțiale și dansului. Îți poți inventa propriile mișcări.

Spunând aceasta, s-a pornit să facă o mulțime de mișcări nemaivăzute. Ca și cum n-ar fi avut nici o greutate, executa un fel de t'ai chi. Evident, și acesta era o expansiune a unor mișcări clasice.

– Corpul tău, a continuat el, va ști cum să se miște pentru a-și elimina blocajele.

S-a ridicat pe un picior, cu celălalt întins în spate, și a atins podeaua cu degetele unei mâini. Apoi a schimbat fără veste și piciorul și mâna. N-am mai văzut așa ceva, mă gândeam... Nu avea greutate, părea că plutește.

Mi-am scuturat capul și am încercat din nou să mă concentrez. Se oprise din mișcare, ca și cum ar fi înghețat într-un instantaneu fotografic. Părea ireal. După acestea, din nou a venit spre mine.

– Cum faci toate astea? am întrebat.

– Am început ușor și am respectat principiul de bază: dacă te focalizezi asupra centrului tău și te aștepți ca energia să curgă în tine, te vei mișca tot mai ușor. Ca să poți face asta perfect, trebuie să fii deschis față de toată energia divină care vine din interior.

M-a privit.

– Cât de bine îți amintești experiențele tale de trezire mistică?

M-am gândit din nou la Peru și la experiența mea de pe munte.

– Cred că destul de bine.

– Bun, a spus. Să ieșim la aer.

Yin a zâmbit și amândoi l-am urmat pe Hanh într-o grădină mică, cu ceva iarbă și câțiva bolovani în culori roșii și brune. Timp de zece minute, Hanh m-a condus prin mișcările pe care le demonstrase mai înainte, apoi am șezut amândoi pe iarbă. Soarele dimineții scălda munții în depărtare. Era o lumină galbenă și caldă. Am fost copleșit de frumusețea din jur.

– Legendele spun, a început Hanh, că deschiderea spre stări înalte de energie este o abilitate care se dobândește. Începe de obicei cu recunoașterea că un asemenea lucru este posibil. Continuă cu înțelegerea tuturor factorilor implicați în cultivarea și menținerea nivelului înalt de energie.

A tăcut o clipă și m-a privit.

– Știi deja procedura de bază, a spus, dar simțurile trebuie extinse. Legendele spun că mai întâi trebuie să te liniștești și să privești în jur. Cei mai mulți rareori privesc cu atenție lucrurile din jurul lor. Le văd ca niște prostii care distrag mintea de la ceva ce trebuie să facă. Să nu uiți că tot ce este în univers este însuflețit cu energie spirituală și este o parte a lui Dumnezeu. Trebuie să cerem insistent să fim conectați cu divinul din noi. Știi că măsura în care suntem în legătură cu divinul este sensibilitatea la frumos. Pune-ți mereu întrebarea: cât de frumoase sunt toate? Nu contează cum îți apar la început, pot fi mai frumoase dacă încerci. Gradul de impresie a frumuseții arată câtă energie divină primim.

Hanh m-a lăsat să privesc în jur o vreme, la tot ce ne înconjoară.

– Când începem să stabilim această conexiune, a continuat el, și să primim în noi energia divină, toate lucrurile au o prezență mai intensă în percepția noastră. Lucrurile ies în evidență cu forme și culori unice. Când acest lucru se

întâmplă, primim foarte multă energie. Vezi tu, în realitate, energia nu vine în mod direct de la lucrurile din jur decât în mică măsură, deși o putem absorbi de la plante, din locurile sacre... Energia sacră vine din legătura pe care o avem cu divinul din noi. Tot ce e în jur, natural sau făcut de om – flori, munți, opere de artă – este deja frumos și prezent mai mult decât pot percepe mulți oameni. Tot ce facem, atunci când ne deschidem în fața divinului, este să ne ridicăm vibrația energetică și, astfel, abilitatea perceptivă, și să vedem lucrurile așa cum sunt ele. Înțelegi? Oamenii trăiesc deja într-o frumusețe imensă, infinită în formă și culoare. Paradisul însuși e aici. Doar că nu ne-am deschis suficient pentru energia noastră interioară, pentru a vedea.

Ascultam fascinat. Lucrurile îmi erau mai clare ca niciodată.

– Concentrează-te asupra frumuseții, a continuat Hanh, și respiră adânc, inspiră energie, adu-o în tine.

Am inspirat adânc.

Am privit din nou spre munți, și spre uimirea mea am văzut că piscul cel mai înalt, pe care nu îl băgasem în seamă, era Everestul.

– Da, da, privește Everestul, a spus Hanh.

Priveam muntele. Mi se părea că zăpezile de pe coame urcau, se înălțau. Percepția mea devenea mai fină, cel mai înalt munte al lumii mi se părea apropiat, o parte din mine, ca și cum l-aș fi putut atinge cu mâna dacă aș fi vrut.

– Continuă să respiri adânc, a spus Hanh. Vibrația și percepția ta vor crește și mai mult. Totul va străluci ca și cum ar radia lumină din interior.

Am continuat să inspir aerul și m-am simțit mai ușor. Mi-am îndreptat spatele fără nici un efort. Incredibil: mă simțeam exact ca în timpul experienței de pe munte, din Peru.

Hanh a dat din cap, afirmativ.

– Abilitatea ta de a percepe frumusețea este primul semn că energia divină urcă în tine. Dar mai există și alte semne. Te vei simți mai ușor, a continuat Hanh. Energia va urca în tine, te va ridica așa cum ai spus-o chiar tu, ca și cum te-ar trage în sus prin creștetul capului. Te vei simți mai înțelept, vei ști mai bine cine ești și ce faci. Vei avea intuiții și vise despre ceea ce urmează pe calea vieții tale.

A tăcut o clipă și m-a privit. Stăteam drept, cu o ținută mândră, fără efort.

– Am ajuns la lucrul cel mai important, a spus el. Trebuie să înveți să susții această energie, să-i păstrezi fluxul în tine. Aici trebuie să utilizezi forța așteptărilor tale, puterea câmpului tău de rugăciune.

Iată acest cuvânt, din nou: așteptare. În acest context nu îl cunoscusem până acum.

– Cum să fac asta? am întrebat, oarecum confuz, simțind cum energia din trup îmi scade, iar formele și culorile din jurul meu pălesc.

Într-un sfârșit, Hanh a reușit să se calmeze.

– Îmi pare foarte rău, a spus el, dar când ți-am văzut figura n-am putut să nu râd. Chiar nu crezi că ai putere, nu?

– Nu e vorba de asta, am protestat. Nu știu ce numești tu așteptare.

Hanh zâmbea.

– Nu știi că duci cu tine și în tine niște așteptări în această viață? Te aștepți ca soarele să răsară. Te aștepți ca sângele să circule.

– Bineînțeles.

– Eu spun că trebuie să devii conștient de aceste așteptări. Numai așa vei putea menține și extinde nivelul de energie pe care l-ai atins. Trebuie să începi să înveți că trebuie să te aștepți la acea energie în viața ta, să o faci

hotărât și conștient. Numai așa poți completa prima extindere a câmpului de rugăciune. Vrei să încercăm din nou?

I-am zâmbit, și am rămas câtva timp în acel loc, respirând adânc și clădind câmpul energetic. Când am ajuns la nivelul de mai înainte, am făcut un semn.

– Acum, a spus Hanh, trebuie să te aștepți ca energia care te umple acum să circule prin tine și să iasă în toate direcțiile. Vizualizează asta ca și cum ar fi o lumină.

Am încercat să fac acest lucru...

– Ieșirea de energie se întâmplă? am întrebat. Cum să-mi dau seama?

– Acest lucru se întâmplă. Pentru moment, vizualizează numai.

Am respirat adânc și am vizualizat energia ca un flux luminos care intră în mine și ieșea apoi spre lume, în toate direcțiile.

– Tot nu-mi dau seama dacă se întâmplă, am spus.

Hanh mă privea cu nerăbdare.

– Știi că energia circulă pentru că percepția ta rămâne constantă și înaltă, formele și culorile sunt evidente, te simți ca și cum ai fi umplut de ceva care se revarsă apoi în afară.

– Cum mă simt? am întrebat.

Mă privea cu neîncredere.

– Hai, doar știi și tu răspunsul, nu?

Am privit din nou spre munți, vizualizând energia care izvora din mine către ei. Erau tot frumoși, mă atrăgeau ca un magnet. M-a umplut o emoție intensă și mi-am adus aminte de experiențele mele din Peru.

Hanh a dat din cap a aprobare...

– Da, sigur! am spus. Măsura ieșirii acestei energii este sentimentul de iubire.

Hanh zâmbea.

– Da, este o iubire care devine emoția ta de fond, a spus el, care rămâne cu tine atâta timp cât energia câmpului tău

de rugăciune radiază spre lume. Trebuie să păstrezi această stare de iubire.

– E un lucru foarte idealist pentru oamenii obişnuiţi, am spus.

Hanh a dat din umeri.

– Nu ţi-am spus că trebuie să fii un om obişnuit. Ţi-am cerut să fii un om care evoluează. Ţi-am cerut să fii un erou. Nu uita niciodată că trebuie să te aştepţi ca energia divină să vină la tine, să te umple. Când simţi că ai pierdut legătura cu ea, aminteşte-ţi această stare de iubire. Încearcă să reînvii conştient această stare. Aşteptările tale sunt cheia menţinerii acestei experienţe. Trebuie să vizualizezi lucrurile care te aştepţi să se întâmple, să crezi că vor fi cum doreşti tu, în orice situaţie. Trebuie să cultivi conştient aceste aşteptări, să le afirmi în fiecare zi.

Am rămas tăcut.

– Acum, a continuat el, trebuie să ştiu: ai înţeles tot ce ţi-am spus?

Înainte să pot răspunde, a spus:

– Cheia este sculareа de dimineaţă. De aceea ţi-am cerut să dormi, ca să văd cum te trezeşti. Trebuie să fie o disciplină. Trezeşte-ţi corpul în energie, aşa cum ţi-am arătat. Fă mişcarea din centrul fiinţei tale, şi vei simţi imediat energia. Aşteaptă-te la ea imediat. Mănâncă numai alimente vii, şi nu după multă vreme, îţi va fi mai uşor să aduci energia divină la tine. Organizează-ţi timpul, în fiecare zi, pentru respiraţia energizantă, trezeşte-te în mişcare. Vizualizează energia care intră în tine şi se răspândeşte apoi în lume. Fă toate astea, şi Prima Extindere este completă. Nu vei mai experimenta energia divină numai din când în când, ci o vei putea cultiva şi menţine la un nivel cât mai înalt.

S-a plecat adânc, şi fără să mai spună o vorbă a intrat în casă. Yin şi cu mine l-am urmat. O dată ajuns înăuntru, Hanh s-a apucat să aşeze mâncarea într-un coş mare.

– Şi poarta? am întrebat eu.

– Sunt multe porţi, a răspuns Hanh.

– Cum vom găsi poarta spre Shambhala?

M-a privit fără expresie.

– Ai completat până acum doar prima extindere a câmpului tău de energie şi rugăciune. Trebuie să înveţi ce să faci cu energia care izvorăşte din tine. Tu eşti un încăpăţânat, încă supus fricii şi mâniei. Va trebui să-ţi domini aceste tendinţe înainte să te apropii de Shambhala.

Cu aceasta, Hanh i-a dat coşul cu mâncare lui Yin şi a ieşit din cameră.

4

ATENȚIA CONȘTIENTĂ

Am ieșit și ne-am îndreptat spre mașină. Mă simțeam incredibil de bine. Aerul era răcoros și munții din toate părțile erau strălucitori. Am urcat în mașină și Yin a demarat în trombă.

– Știi unde trebuie să mergem? l-am întrebat.

– Știu că trebuie să ne îndreptăm spre Tibetul de nord-vest. Conform legendelor, aceea este poarta cea mai apropiată de locul în care ne aflăm. Dar după cum a spus și Lama Rigden, poarta trebuie să ni se arate.

După o clipă de tăcere, Yin a continuat:

– Este momentul să-ți vorbesc despre visul meu.

– Visul despre care a spus Lama Rigden? Cel în care m-ai văzut pe mine?

– Da, visul în care noi doi călătoream împreună prin Tibet, căutând poarta. Și nu o găseam. Călătoream în cercuri, de fapt ne-am pierdut. Și în momentul în care eram mai disperați, am întâlnit pe cineva care știa unde trebuia să mergem.

– Și ce s-a întâmplat în continuare?

– Aici s-a terminat visul.

– Cine era acel cineva? Wil?

– Nu, nu cred.

– Ce crezi că înseamnă acest vis?

– Înseamnă că trebuie să fim atenți.

După o tăcere îndelungată, am întrebat:

– Sunt mulţi soldaţi în Tibetul de nord-vest?

– Nu, de obicei. Sunt la graniţă şi în bazele militare. Problema sunt următorii cinci, şase sute de kilometri. Să trecem de munţii Kailash şi lacul Manasarovar. Pe acest traseu sunt câteva puncte de control.

Am parcurs patru ore de drum fără nici un incident, rulând pe drumuri de ţară şi, din când în când, pe cărări puţin mai largi decât o potecă. Am ajuns la Saga fără probleme şi am pornit pe un drum despre care Yin mi-a spus că e drumul principal sudic prin Tibetul de vest. Am întâlnit camioane mari de transport aparţinând tibetanilor sau maşini, în general vechi. Am depăşit şi câţiva autostopişti.

După încă o oră, Yin a părăsit drumul principal şi a pornit pe un drum de căruţe. Maşina se zdruncina prin gropi.

– Există mai încolo un punct de control chinezesc pe drumul principal, m-a lămurit Yin. Trebuie să-l ocolim.

Urcam o pantă destul de abruptă, şi când am ajuns în vârful dealului, Yin a oprit şi m-a dus pe marginea unei surpături. Sub noi, la destul de mare depărtare, am văzut două camioane militare chinezeşti, în jurul cărora stăteau câteva zeci de soldaţi. Drumul principal era blocat.

– Nu-i bine deloc, a spus Yin. De obicei sunt doi, trei soldaţi pe la răscruci. Probabil că tot mai suntem căutaţi.

Am încercat să-mi reprim anxietatea şi să-mi menţin câmpul energetic puternic. Mi se părea că soldaţii se uitau la noi, aşa că m-am lăsat în jos.

– Se întâmplă ceva, mi-a şoptit Yin.

Soldaţii opriseră un mini-van şi îl controlau. Un blond între două vârste îşi prezenta actele. Mai era cineva în maşină. Auzeam vag că se vorbeşte o limbă europeană, probabil olandeza.

– De ce sunt reţinuţi? l-am întrebat pe Yin.

– Nu ştiu. Poate nu au permis, poate că au pus o întrebare greşită.

Nu ştiam ce să fac. Aş fi vrut se le fiu de vreun ajutor.

– Te rog, trebuie să plecăm, a spus Yin.

Ne-am urcat în maşină şi Yin a condus încet tot restul drumului pe deal şi în jos, pe partea cealaltă. În vale, am dat de alt drumeag îngust care mergea la dreapta, ocolind intersecţiile mari şi îndreptându-se tot spre nord-vest. Am apucat-o pe acel drum şi am făcut vreo zece kilometri, până când am intrat din nou în drumul principal, în Zhongba, un orăşel cu câteva hoteluri şi magazine. Oamenii mişunau pe stradă, mânând iaci şi alte animale. Au trecut şi câteva jeep-uri pe lângă noi.

– Să ne amestecăm cu pelerinii care merg la muntele Kailash, a spus Yin. Vom fi mai greu de depistat.

Nu eram prea convins. De fapt, în spatele nostru, pe tot drumul erau masate camioane cu trupe chineze. M-a cuprins frica. Yin a luat-o pe o stradă lăturalnică. Un camion militar a trecut pe lângă noi fără să oprească.

– Trebuie să te ţii tare, a spus Yin. Trebuie să înveţi A Doua Extindere.

S-a apucat să-mi recapituleze Prima Extindere, până când am reuşit să-mi simt energia puternică, curgând la distanţă înaintea noastră.

– Acum, că te-ai concentrat, trebuie să direcţionezi acest câmp energetic pentru a obţine anumite efecte.

Comentariul lui m-a fascinat.

– Să-mi direcţionez câmpul?

– Da. Suntem capabili să îndreptăm câmpul nostru energetic de rugăciune spre o acţiune sau alta, în multe moduri. Facem asta folosindu-ne de aşteptările noastre. Ai făcut deja asta, îţi aduci aminte? Hanh te-a învăţat să te

aștepți la faptul că energia va continua să curgă în tine. Acum trebuie să te îndrepți spre alte așteptări, să faci acest lucru cu multă stăpânire. Altfel, energia ta va scădea imediat și te va năpădi frica sau furia.

M-a privit cu o expresie tristă, pe care nu i-o mai văzusem.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Când eram mai tânăr, un soldat chinez mi-a ucis tatăl. Îi uram, îmi era și frică de chinezi. Trebuie să mărturisesc că și eu sunt, în parte chinez. Este răul din mine. Amintirile și vina îmi erodează energia, așa că am tendința de a anticipa ce este mai rău. Vei învăța că la nivelul înalt de energie, câmpul de rugăciune acționează foarte repede și ne aduce exact lucrul la care ne așteptăm. Dacă ne este frică, ne aduce obiectul fricii. Dacă urâm, ne aduce și mai mult ceea ce urâm. Din fericire, când intrăm în așteptări negative, câmpurile noastre scad relativ repede, pentru că nu mai există conexiune cu divinul, cu iubirea copleșitoare. Frica este o așteptare foarte puternică. De aceea trebuie să-ți stăpânești așteptările și să îți programezi conștient câmpul.

Mi-a zâmbit, și după o clipă, a continuat:

– Ai un avantaj pentru că nu îi urăști pe chinezi atât cât îi urăsc eu. Ai, însă, multă frică în tine, și pari capabil și de o mare mânie... Ca și mine. Poate că de aceea suntem împreună.

Mă uitam la drum, gândindu-mă la lucrurile pe care le aflam. Nu-mi venea să cred că gândurile sunt chiar atât de puternice. Reveria mi-a fost curând întreruptă de încetinirea mașinii. Am parcat în fața unui șir de case prăfuite.

– De ce oprești? am întrebat. Atragem atenția!

– Da, dar trebuie să riscăm. Soldații au informatori peste tot, dar noi nu avem de ales. Nu este bine să mergem mai departe, spre vestul Tibetului, numai cu această mașină. Dacă

se strică, n-o să avem unde să o reparăm. Trebuie să mai vină cineva cu noi.

– Și dacă vom fi trădați?

Yin m-a privit cu groază.

– Acest lucru nu se va întâmpla, dacă alegem bine oamenii. Urmărește-ți gândurile. Ți-am spus că trebuie să programăm un câmp de rugăciune corect în jurul nostru. Este un lucru foarte important.

A făcut un gest să se dea jos de mașină, dar în următoarea clipă a ezitat.

– Trebuie să fii mai tare decât mine aici, mi-a spus. Concentrează-te pentru setarea câmpului tău asupra lui „rten brel".

– „Rten brel"? Ce înseamnă?

– E în tibetană și înseamnă sincronicitate. Trebuie să te programezi pentru a rămâne în centrul procesului sincron, pentru a favoriza intuițiile, coincidențele, întâmplările care ne vor ajuta.

Ne-am dat jos din mașină. Cu un gest, Yin mi-a făcut semn să nu-l urmez.

Am așteptat afară aproape o oră, privind oamenii cum mergeau pe stradă. Majoritatea tibetani, câțiva indieni, câțiva europeni. Mi s-a părut că-l văd și pe olandezul de mai înainte, de la punctul de control. M-am străduit să-l disting cât mai bine, dar nu puteam fi sigur.

Unde era Yin? Nu puteam să nu mă întreb. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o despărțire. Mă vedeam rătăcind singur și pierdut, prin acest oraș de nicăieri, fără să știu unde mă duc. Ce aveam să fac?

Într-un sfârșit, Yin a ieșit din clădire. A ezitat o secundă și a privit de mai multe ori în toate părțile înainte să vină spre mașină.

– I-am găsit pe cei doi pe care-i cunosc aici, a spus în timp ce se instala la volan. Cred că ne ajung.

Vroia să fie convingător, dar tonul vocii lui trăda îndoiala.

Am pornit. După câteva minute, ne-am oprit lângă un restaurant făcut în întregime din tablă ondulată. Eu am coborât, iar Yin a parcat mașina mai încolo, pe o străduță laterală. Eram la marginea orașului. Nu prea se mai vedeau oameni pe stradă. În restaurant erau câteva mese de răchită împletită. Un bar îngust, vopsit în alb, ne despărțea de bucătăria în care se vedeau câteva femei lucrând. Una dintre ele a venit la noi când ne-a văzut că ne așezăm la masă.

Yin a vorbit cu ea în tibetană. Am înțeles că s-a cerut supă. Femeia s-a întors spre mine.

– La fel, i-am spus lui Yin. Și puțină apă.

Yin i-a spus femeii, care a zâmbit și a plecat. Mi-am dat haina jos și am împăturit-o, punând-o între mine și speteaza cam tare a scaunului.

– Ai înțeles ce am spus mai devreme? m-a întrebat Yin pe un ton serios. Trebuie să menții un câmp care să favorizeze evenimentele sincrone.

Am dat din cap.

– Da, am spus, dar cum să programez acest câmp?

– Primul lucru: trebuie să fii sigur că îți clădești câmpul conform cu Prima Extindere. Asigură-te că energia curge spre tine, și de la tine spre lume. Urmărește semnele. Așteaptă-te ca această energie să fie constantă. Trebuie să programezi câmpul tău de rugăciune pentru a produce gândurile și evenimentele necesare desfășurării destinului tău în varianta cea mai bună. Pentru a putea face acest lucru, trebuie să te menții într-o stare permanentă de atenție conștientă.

– Atenție la ce?

– La evenimentele sincrone. Trebuie să fii într-o stare în care să urmărești permanent orice frântură de informație

care să te ajute în împlinirea destinului tău. Evenimentele sincrone se produc orice ai face tu, dar poți să le îndesești dacă ești într-o stare de așteptare pozitivă.

Mi-am căutat agenda. Am simțit că era cazul să iau notițe după vorbele lui Yin... Doar că agenda mea cred că rămăsese în mașină.

– E încuiată, mi-a spus Yin. Să nu te duci nicăieri altundeva.

Mi-a întins cheile. M-am dus direct la mașină, mi-am luat agenda, și eram pe cale să mă întorc în restaurant, când zgomotul unor mașini m-a speriat. M-am ascuns și am privit. În fața intrării opriseră două vehicule de culoarea nisipului, două camioane chinezești. Șase oameni în uniforme au intrat în restaurant. De unde mă aflam, vedeam înăuntru pe una din ferestre. Toți cei din local au fost înșirați lângă perete și percheziționați. Am încercat să văd dacă Yin era printre ei, dar nu l-am găsit. Oare scăpase?

O mașină de teren a oprit la intrare, și un chinez înalt și slab, îmbrăcat în uniformă militară, s-a dat jos. Se pare că acesta era comandantul. Cu ură, a aruncat o privire înăuntru și s-a întors, uitându-se în toate părțile și pe stradă, de parcă ar fi vrut să simtă ceva. M-am ghemuit în ascunziș, cu inima bubuindu-mi în piept.

După câteva clipe, am riscat o privire. Chinezii scoteau pe toată lumea din restaurant în stradă. Printre cei împinși în camioane nu se afla și Yin. Una dintre mașini a pornit, în timp ce comandantul vorbea cu unul dintre oamenii săi. Se pare că urma o percheziție pe stradă.

M-am ghemuit la loc în ascunziș și am respirat adânc. Știam că a rămâne acolo era riscant. Nu putea să dureze mult până m-ar fi găsit. Mă gândeam la opțiunile pe care le puteam avea. Am băgat de seamă că o alee îngustă și murdară își deschidea o ieșire spre o altă stradă. Am sărit

în mașină, am scos-o din viteză și am folosit ușoara pantă a drumului pentru a rula fără zgomot pe acea alee, întorcând la dreapta după colț. Am pornit motorul. Nu știam încotro să mă duc. Voiam doar ca distanța între mine și soldați să fie cât mai mare.

După câteva case, am cotit la stânga spre o zonă mai izolată. După câțiva metri mi s-a părut că mă aflam deja în afara orașului. Am mai mers un kilometru, doi, și am parcat în spatele unor bolovani, cât casa de mari.

Și acum?! Mă gândeam... Eram complet pierdut, n-aveam idee unde să mă duc. M-au năpădit furia, frustrarea... Yin trebuia să mă pregătească pentru asta. Ar fi putut să-mi spună dacă cineva din oraș mă putea ajuta. Acum ce puteam face?

Un cârd de ciori, stârnit de cineva, probabil, s-a apucat să se învârtă pe deasupra mea, țipând. Nu se vedea nimeni. După câteva clipe, ciorile au luat-o spre vest, într-un zgomot continuu. Doar una a rămas pe un bolovan... Acum puteam să mănânc puțin, și să mă hotărăsc ce e de făcut.

În mașină, am început să mănânc nuci și fructe uscate. Aveam și câțiva covrigi. I-am mâncat cu nervozitate, bând, din când în când, apă dintr-un bidon. Știam că trebuia să-mi fac un plan. Primul gând a fost s-o pornesc mai departe, spre vest, dar m-am hotărât să n-o fac. Mă copleșea frica, și vroiam ce dorisem și mai înainte: să uit de aventura asta, să mă întorc la Lhasa și apoi la aeroport. Drumul îl puteam nimeri, aș fi ajuns eu cumva. Nu-mi venea să cred că am renunțat să dau telefon când am fost la mănăstire, la Lama Rigden, sau din casa lui Hanh, ca să-mi asigur o cale de ieșire din pericolul acesta...

Între gândurile acestea, mi-a cam înghețat inima... Se auzea zgomotul unei mașini care venea spre mine. M-am gândit să plec în trombă, dar nu era timp: vehiculul se apropia mult prea repede. Am apucat bidonul cu apă și un pachet

cu mâncare și am fugit printre bolovani, ascunzându-mă într-un loc în care puteam să văd fără a fi văzut.

Mașina a încetinit. Când s-a oprit lângă jeep, am văzut că era mini-van-ul de mai înainte. Șoferul era chiar blondul care vorbise cu soldații chinezi, iar pe scaunul din dreapta se găsea o femeie. Vorbeau între ei.

Mi-am stăpânit impulsul de a ieși din ascunzătoare pentru a vorbi cu ei, de frică. Dacă soldații îi făcuseră atenți că eram urmărit, că trebuiau să anunțe autoritățile dacă mă întâlneau? Dacă mă turnau!?

Femeia se pregătea să iasă din mașină. Oare văzuseră jeep-ul meu? Mintea mi-a luat-o razna cu totul... Mă gândeam că dacă femeia va veni spre mine, o voi rupe la fugă... Chiar dacă-mi găseau mașina, eu puteam ajunge departe până la venirea soldaților.

Cu această idee în minte, am privit din nou spre mașină. Cei doi se uitau în jur, cu o expresie îngrijorată. Dintr-o dată, s-au repezit în mașină și au pornit în viteză spre vest, urcând un delușor și apoi dispărând din calea vederii mele.

Undeva, în sinea mea, mă simțeam cam dezamăgit. Poate că m-ar fi ajutat, mă gândeam. Ar fi fost o idee să alerg la jeep și să încerc să-i ajung, dar era mai bine să nu. Mai bine să nu tentez șansa, mă gândeam. Era mai prudent să mă întorc la planul meu și să-mi găsesc drumul spre Lhasa, spre aeroport și, în final, spre casă.

După o bună jumătate de oră, m-am întors la jeep și am pornit motorul. Cioara de pe bolovan a țipat tare și a zburat spre vest, pe unde o luase mai devreme și mini-van-ul. Am pornit în sens opus, spre Zhongba, apucând pe drumuri lăturalnice, sperând că pot evita șoseaua principală și restaurantul. Am făcut câțiva kilometri buni, până când am ajuns pe vârful unui deal. Am încetinit și am încercat să văd ce se întâmplă în vale.

Am rămas trăznit. Era un drum acolo, dar pe drum era plin de soldaţi, şi mai erau şi patru camioane mari ale armatei şi două jeep-uri, pline de soldaţi, care se apropiau cu repeziciune. Am întors cât am putut de repede şi am pornit-o în direcţia din care venisem. Speram că nu fusesem văzut. Ştiam că ar fi fost un mare noroc să merg atât de repede încât să nu fiu ajuns. Ideea era să fug spre vest, cât mai repede, şi apoi să o iau spre sud. Pe acolo trebuiau să fie destule drumuri mai ascunse. Spre sud, spre est, şi aş fi ajuns, ocolind, tot în Lhasa.

În viteză, am pornit pe un drumeag spre sud, dar era o greşeală. M-am întors din nou la şosea. În plină viteză, am văzut că nu mai aveam mult până la un punct de control. Soldaţii erau peste tot... Am oprit într-un refugiu şi m-am ghemuit între scaune, sperând să nu fiu văzut.

Ce va urma? mă întrebam. Închisoarea, probabil. Ce aveau să-mi facă? Puteam fi considerat spion...

După câteva minute, mi-am dat seama că soldaţii ignorau prezenţa mea, chiar dacă maşina mea era parcată la vedere. Pe lângă mine treceau alte maşini, căruţe, oameni pe jos, şi soldaţii îi opreau, cerându-le actele, controlându-le permisele de trecere şi făcând, uneori, şi percheziţii corporale sau în bagaje. Mie, însă, nu îmi dădea nimeni atenţie.

Spre dreapta, nu departe de mine, era o cărare care ducea spre o casă mică, de piatră. În stânga casei era o pajişte cu iarbă înaltă, şi mai încolo, o altă stradă.

Chiar în acel moment, un camion mare a oprit exact în faţa mea, blocându-mi vederea. După câteva clipe, o maşină de teren Toyota a oprit lângă camion, condusă de un bărbat blond. Se vorbea tare şi chiar se ţipa în chineză. Deşi nu vedeam ce se întâmpla, puteam să-mi închipui... Printre ţipete auzeam şi o voce rugătoare rostind în engleză, cu accent olandez. O voce temătoare.

– Nu, vă rog, spunea vocea, îmi pare rău. Sunt turist. Am permis special de circulaţie pe aceste drumuri.

A mai apărut o maşină. Inima mi-a sărit din piept: din acea maşină a coborât însuşi chinezul în uniformă care părea să fi comandat acţiunea de la restaurant. M-am ascuns la loc între scaune... Treceau pe lângă maşina mea.

– Dă-mi paşaportul şi permisul, a spus comandantul către olandez, într-o engleză perfectă.

Mă străduiam să aud tot ce se întâmpla... Am văzut că se întâmpla ceva în dreapta mea... Drumul spre căsuţa de piatră părea luminat uşor, la fel cum fusese cel pe care Yin şi cu mine scăpaserăm din Lhasa. Dakini!

Am pornit maşina şi am mers foarte încet spre dreapta... De-abia mai respiram. Am trecut pe lângă casă, peste pajişte, am intrat pe strada din spate şi am luat-o spre stânga. După un kilometru am făcut din nou la stânga şi am pornit-o spre nord pe acelaşi drum pe care venisem. După câteva minute eram din nou la locul cu bolovani uriaşi, şi mă gândeam ce să fac. Dinspre vest am auzit ţipătul unei ciori. M-am hotărât imediat să pornesc în acea direcţie... Aş fi putut s-o fac de la început...

Drumul ducea spre o culme stâncoasă şi continua printr-o câmpie bolovănoasă. Am condus mai multe ore. Lumina după-amiezei începea să scadă. Nu se vedeau nicăieri oameni sau maşini şi nici prea multe case nu erau. După încă o jumătate de oră s-a întunecat de-a binelea. Mă gândeam să opresc într-un loc în care să înnoptez, când am văzut un drumeag pietruit, destul de îngust, spre dreapta. Am încetinit şi am încercat să văd ce era acolo: o mogâldeaţă, o grămadă de haine.

Am oprit şi am scos lanterna, pentru a vedea mai bine. Era o haină de vânt. Haina mea de vânt! Cea pe care o lăsasem în restaurant, chiar înaintea venirii chinezilor.

Am închis lumina. Yin îmi lăsase haina aici. Am coborât din mașină, am luat-o și apoi am pornit pe drumeagul indicat, cu farurile stinse.

Am mers așa cam șase sute de metri, pe o pantă care ducea la o casă, lângă care se vedea un hambar. Conduceam cu mare atenție. Peste gard, am văzut câteva capre uitându-se la mine. Pe veranda casei, am văzut un bărbat care ședea pe un scaun. Când am oprit mașina, s-a ridicat. I-am recunoscut silueta: era Yin.

Am sărit din mașină și am fugit spre el. Ne-am îmbrățișat, zâmbind.

– Mă bucur că te văd! A spus el. Ți-am spus eu că ești ajutat!

– Era gata să fiu prins, i-am spus. Tu cum ai scăpat?

S-a încruntat.

– Femeile din restaurant au avut o idee genială: m-au ascuns în cuptor. Chinezii nu s-au gândit să mă caute acolo.

– Ce crezi că se va întâmpla cu cei ridicați de acolo? am întrebat.

M-a privit fără să spună nimic, o vreme. Apoi a oftat:

– Nu știu... Mulți oameni plătesc un preț foarte mare pentru că ne ajută. Hai să luăm niște mâncare din mașină, să pregătim ceva...

În timp ce făcea focul, Yin mi-a povestit că după plecarea poliției, el s-a întors la prietenii săi, și ei fuseseră cu ideea acestei ascunzători. În acest timp, prietenii urmau să facă rost de o altă mașină.

– Știam că, de frică, vei încerca să te întorci la Lhasa, a adăugat Yin. Dar mai știam și că, dacă te hotărăști să continui căutarea, restul va fi alegerea ta. Nu exista alt drum, așa că am pus haina sperând că vei fi tu acela care o va vedea, și nu soldații.

– Ți-ai asumat un risc, am spus.

A dat din cap afirmativ, și a pus legumele într-o oală cu apă fierbinte. Combustibilul era bălegar de iac, uscat...

Frica mea se diminuase considerabil, acum că eram din nou împreună. Ședeam pe două scaune vechi, lângă foc.

– Trebuie să recunosc că am încercat să plec. Credeam că asta era singura mea șansă de supraviețuire.

I-am povestit tot ce se întâmplase. Când am ajuns la partea cu mini-van-ul și străinii, a sărit în sus:

– Ești sigur că era aceeași mașină pe care am văzut-o la punctul de control? a întrebat, apăsat.

– Da, ei erau, am răspuns.

Părea cu totul exasperat...

– I-ai văzut a doua oară pe acei oameni și n-ai vorbit cu ei? m-a întrebat, cu o urmă de furie în glas. Nu-ți aduci aminte visul meu? Noi trebuie să întâlnim pe cineva care să ne ajute să ajungem la poartă.

– N-am vrut să risc să mă toarne, am protestat.

– Ce??

S-a uitat la mine uluit, apoi s-a aplecat și și-a sprijinit bărbia în pumni.

– Eram îngrozit, am spus. Nu știu cum de mi s-a întâmplat asta... Voiam doar să scap din toate astea. Voiam doar să supraviețuiesc.

– Ascultă-mă foarte bine, a spus Yin. Șansele de a pleca din Tibet prin fugă sunt foarte, foarte slabe. Supraviețuirea e numai înainte, și pentru a merge înainte, trebuie să folosim evenimentele sincrone.

Am privit în lături. Știam că era foarte posibil să aibă dreptate.

– Spune-mi ce s-a întâmplat când s-au apropiat de tine, a spus Yin. Fiecare gând, fiecare detaliu.

I-am spus că mini-van-ul se oprise, și cum îmi crease un val de frică. I-am spus că femeia voise să iasă, dar își schimbase intenția, și apoi s-au dus.

Yin a dat din nou din cap.

– Ai omorât sincronicitatea cu proasta utilizare a câmpului de rugăciune. Ai avut o așteptare plină de temeri care a oprit totul.

Am privit în gol.

– Gândește-te la ce s-a întâmplat, a continuat Yin, când i-ai auzit cum se apropiau. Aveai două variante: să te gândești la această apariție ca la o amenințare, sau ca la un ajutor potențial. Aveai două posibilități. O dată ce ai recunoscut mașina, trebuia să-ți dai seama de ceva. Era semnificativ faptul că erau niște oameni pe care îi mai văzusem la intersecție, mai ales că ei au creat la punctul de control o diversiune care ne-a permis să trecem fără să fim văzuți. Din acest punct de vedere, te-au ajutat o dată, și era posibil să te mai ajute.

Am dat din cap. Avea dreptate. Era evident că stricasem totul.

Yin a privit în gol, pierdut între propriile lui gânduri. Într-un târziu, a spus:

– Ți-ai pierdut complet energia și așteptările pozitive. Îți mai aduci aminte ce ți-am spus la restaurant? Programarea unui câmp pentru sincronicitate este o stare a minții. E ușor să te gândești la sincronicitate la modul intelectual, dar dacă starea ta nu este pe nivelul de vibrație al câmpului de rugăciune, tot ce vei face este că vei observa, din când în când, câte o coincidență. Câteodată vei găsi că e destul, vei fi împins înainte o vreme, dar în final îți vei pierde direcția. Singurul mod în care poți stabili un flux constant al evenimentelor sincrone este să te menții într-o stare în care câmpul tău de rugăciune direcționează permanent acest flux spre tine, o stare de atenție conștientă.

– Nu știu cum să fac să ajung în acea stare.

– Trebuie să te oprești și să-ți amintești că trebuie să adopți o atitudine atentă în fiecare moment. Trebuie să vizualizezi energia care iese din tine în afară și îți aduce ideile și evenimentele cele mai potrivite. Trebuie să te aștepți ca acestea să apară în fiecare moment. Ne programăm câmpul pentru a primi aceste idei și evenimente printr-o vigilență permanentă, așteptând mereu întâlnirea următoare. Ori de câte ori uiți să te menții în această stare de așteptare, trebuie să te oprești pentru a-ți reaminti. Cu cât stai mai mult în această stare, cu atât va crește incidența evenimentelor sincrone. Și, mai târziu, dacă îți vei menține nivelul energetic ridicat, această atenție conștientă va fi atitudinea ta constantă față de viață. Legendele spun că extinderile câmpului de rugăciune vor deveni a doua natură a omului. Ne vom programa în fiecare dimineață, cu aceeași obișnuință cu care ne îmbrăcăm. Aici trebuie să ajungi, în starea în care să aștepți acest lucru în mod obișnuit.

S-a oprit o clipă și m-a privit în ochi.

– Tu, când ai auzit mașina care venea spre tine, te-ai speriat imediat, a continuat Yin. Ai intuit că s-ar putea opri lângă bolovani fără să știi cine erau. Când te-a cuprins frica, te-ai gândit că ar putea fi dușmani, și câmpul tău s-a proiectat asupra lor și i-a influențat, făcându-i să creadă că lucrurile nu erau tocmai în ordine, că făceau ceva rău, așa că au plecat.

Era fantastic ceea ce auzeam, dar era și perfect adevărat.

– Mai spune-mi despre felul în care câmpurile afectează oamenii...

A clătinat din cap.

– Nu trebuie să sari etapele. Efectul câmpului asupra altor oameni este A Treia Extindere. Pentru moment,

concentrează-te asupra programării unui câmp care să favorizeze apariția evenimentelor sincrone și asupra eliminării fricii. Ai tendința să te aștepți la ce e mai rău. Adu-ți aminte, când ne îndreptam spre Lama Rigden, de întâlnirea ta cu grupul de refugiați, care aveau rolul de a te conduce la mănăstire... Dacă le-ai fi vorbit... Dar în loc să te duci spre ei, ți-a fost frică de ideea că te-ar fi putut preda autorităților și ai distrus un eveniment sincron. Gândirea negativă e un șablon la tine.

Mă uitam la el și mă simțeam tare obosit. Mi-a zâmbit și nu mi-a mai vorbit despre greșeli, ci doar despre Tibet, în general. Către seară, ne-am oprit și ne-am uitat la stele. Cerul era senin și temperatura destul de scăzută. Deasupra noastră erau cele mai strălucitoare stele pe care le-am văzut vreodată, și nu m-am putut abține să nu o spun.

– Sigur că sunt unice, a spus Yin. Doar stăm pe acoperișul lumii.

Am dormit până târziu a doua zi. După ce m-am trezit, am făcut câteva mișcări t'ai chi, împreună cu Yin. Am așteptat cât am putut, dar prietenii lui Yin n-au apărut. Până la urmă ne-am asumat riscul de a pleca la drum cu o singură mașină, iar către prânz am pornit.

– S-o fi întâmplat ceva, a comentat Yin privind la mine. Încerca să fie puternic, dar i se citea îngrijorarea pe chip.

Ieșeam spre drumul principal, când o ceață deasă a coborât și a acoperit priveliștea. Munții nu se mai vedeau.

– Nici chinezii nu ne vor vedea, a remarcat Yin.

– Ăsta e un lucru bun, am spus eu.

Mă întrebam cum de știuseră chinezii că urma să mergem la restaurant, în Zhongba. L-am pus la curent și pe Yin cu gândurile mele.

– Sunt sigur că a fost o greșeală a mea, a spus el. Ți-am spus câtă ură și câtă frică am în mine din cauza lor. Sunt sigur că așteptările mele și câmpul meu de rugăciune mi-au adus exact ce-mi doream.

Era prea mult.

– Doar nu vrei să spui, am exclamat, că din cauza fricii, energia ta ni i-a adus pe cap!?

– Nu, nu-i chiar așa. Tuturor ne e frică de câte ceva. Nu asta am vrut să spun. Mintea mea a construit tot felul de viziuni despre ceea ce se va întâmpla, despre ce vor face chinezii... I-am văzut acționând în Tibet de multe ori, le cunosc metodele, știu că oprimă oamenii și îi întemnițează. Mi-am permis să-i văd în mintea mea cum ne căutau, și n-am făcut nimic să contracarez această viziune. Ar fi trebuit să mă controlez și să-mi impun o altă imagine, în care ei să nu mai fie contra noastră, și să-mi programez așteptările în acest mod. Frica mea, în general, nu-i poate aduce. Doar inconștiența cu care am lăsat să se înfiripe o asemenea imagine, așteptarea mea negativă a ajutat acel eveniment ca să se petreacă. Asta a fost problema. Dacă menții prea multă vreme o imagine negativă, va sfârși prin a deveni realitate.

Ideea mă cam uimea. Chiar așa să fie? Observasem de multe ori cum oameni care se temeau de câte ceva – jafuri, boli sau pierderea iubitului sau a iubitei, de exemplu – trăiau chiar astfel de evenimente. Era efectul lucrurilor pe care le descria Yin?

Îmi aminteau de frica de mai înainte, în Zhongba, când Yin plecase să caute pe cineva care să meargă cu noi. Mă văzusem singur în mașină conducând către oriunde, speriat, pierdut, și acest lucru chiar mi se întâmplase. M-a cuprins un fior. Făceam aceleași greșeli ca și Yin.

– Vrei să spui că evenimentele neplăcute care ni se întâmplă sunt rezultatele propriilor noastre gânduri? am întrebat.

L-am văzut pe Yin scuturându-se.

– Nu, bineînțeles că nu, a spus el. Multe lucruri se întâmplă pentru că fac parte din cursul natural al vieții omului. Și așteptările și acțiunile lor au un rol. Dar noi avem o influență creativă în toate, credem sau nu credem. Trebuie să ne trezim și să înțelegem că din perspectiva puterii rugăciunii, o așteptare este o așteptare și o speranță este o speranță, fie că se bazează pe teamă, fie că vine din credință. În cazul meu, eu nu m-am controlat suficient. Ți-am spus că ura mea față de chinezi este o problemă.

– Și nu uita ce ți-am spus, a continuat, că la nivel înalt de energie, efectul câmpului de rugăciune este foarte puternic. În lumea obișnuită, oamenii au în general un amestec de imagini ale fricii și ale succesului care se anulează una pe alta și, astfel, efectul câmpului așteptărilor lor este foarte redus. La nivelul nostru, afectăm cu mare viteză lucrurile care ni se întâmplă, chiar dacă o imagine a fricii va fi repede anulată de puterea câmpului nostru. Cheia este ca mintea să fie mereu focalizată asupra aspectelor pozitive ale vieții, nu asupra așteptărilor panicarde. De aceea A Doua Extindere este atât de importantă. Dacă putem sta într-o stare de atenție concentrată până la următorul eveniment, mintea rămâne orientată pozitiv, departe de teama și de îndoială. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

Am dat din cap afirmativ, fără să spun nimic. Yin s-a concentrat din nou asupra drumului.

– Trebuie să folosim această putere chiar acum, a spus el. Rămâi cât de atent poți. Am putea trece pe lângă oricine pe ceața asta. Ești sigur că olandezii au luat-o în această direcție?

– Da, am spus.

– Atunci, dacă și ei s-au oprit să se odihnească peste noapte, ca și noi, nu sunt mult mai înainte, nu?

Am călătorit mult către nord-vest. Oricât am încercat să mențin starea de atenție conștientă, nu puteam fi mereu așa. Ceva nu era în ordine. Yin a observat și m-a întrebat:

– Ești sigur că aștepți un eveniment sincron?

– Da, cred că da.

S-a încruntat ușor, fără să-și ia ochii de pe mine.

Știam unde vroia să ajungă. Trăisem deja experiența sincronicității și în Peru, și în munții Apalași, căutând A Zecea Viziune. Fiecare ne punem, în anumite momente, întrebări asupra vieții sau asupra vreunei situații. În cazul nostru întrebarea era: cum să găsim mini-van-ul, apoi pe Wil și poarta.

În cazul ideal, o dată ce recunoaștem întrebarea fundamentală a vieții noastre, va trebui să fim atenți la gândurile și intuițiile care ne răspund. Ne vom forma o imagine mentală care va sugera un loc, o acțiune, o vorbă, un străin în viața noastră. Din nou, în cazul ideal, dacă urmărim intuițiile, vor apărea coincidențe care ne vor da informații în ajutorul răspunsurilor noastre. Sincronicitatea ne călăuzește pe cărarea vieții, spre noi întrebări...

– Ce spun legendele despre lucrurile astea? am întrebat.

– Spun că oamenii vor învăța până la urmă că rugăciunea influențează foarte mult fluxul vieții, mi-a răspuns Yin. Prin folosirea puterii așteptărilor noastre, favorizăm producerea mai frecventă a evenimentelor sincrone. Dar trebuie să fim atenți la tot acest proces, începând cu intuiția următoare. Tu aștepți în mod conștient o intuiție?

– Nu am avut nici una până acum, am spus.

– Dar aștepți una? m-a întrebat Yin, insistent.

– Nu știu. Nu știu. Nu mă gândeam la intuiții.

A dat din cap.

– Să nu uiți că asta e o parte a programării câmpului tău de rugăciune pentru favorizarea producerii evenimentelor

sincrone. Trebuie să fii tot timpul atent și să aștepți să se producă întregul proces: întrebarea, intuiția, urmarea intuiției, observarea coincidențelor. Să nu uiți niciodată să fii atent la toate și dacă ești atent, energia ți-o va lua înainte și te va plasa în fluxul evenimentelor.

Mi-a zâmbit, ca să-mi ridice moralul.

Am respirat adânc de câteva ori, simțind cum energia începea să-mi fie mai puternică. Buna dispoziție a lui Yin era molipsitoare. Am devenit foarte atent.

I-am zâmbit și eu. Pentru prima oară îl apreciam cu adevărat pe acest om. Erau momente când îi era la fel de teamă ca și mie, dar intrase cu toată inima în această aventură, și dorea mai mult decât orice să reușim. Gândindu-mă la asta, am alunecat în vis cu ochii deschiși, eu și Yin mergeam împreună printre dealuri pietroase, noaptea pe malul unui râu. În depărtare se vedea o lumină, un foc de tabără. Acolo vroiam să ajungem. Yin era în frunte, iar eu mă bucuram să-l urmez.

L-am privit din nou. Era cu ochii pironiți pe mine.

Mi-am dat seama ce se întâmplase.

– Cred că am prins ceva, am spus. Eram noi doi, mergând spre un foc de tabără. Crezi că înseamnă ceva?

– Tu știi, mi-a spus el.

– Nu știu. Cum vrei să știu?

– Dacă acest gând al tău a fost o intuiție călăuzitoare, probabil că are o legătură cu noi doi și cu ceea ce căutăm. Cine era în tabără? Care era senzația?

– Nu știu cine era acolo. Doar că vroiam foarte mult să ajungem. Există pe aici vreun râu, cu maluri nisipoase, printre dealurile pline de pietre?

Yin a tras pe dreapta. Ceața începea să se ridice.

– Peisajul pe aici e cum spui tu pe încă vreo sută de kilometri, a spus el.

Am dat din umeri.

– Dar râul, este în apropiere?

Ochii lui Yin au sclipit.

– Da, după ce ieșim din orașul Paryang, la vreo sută cinzeci de kilometri de aici.

O clipă a tăcut, zâmbind.

– Trebuie să fim foarte atenți, a spus. Asta e urma noastră.

Am mers foarte bine, am ajuns la Paryang la apusul soarelui. Am traversat orașul și am mers mult după aceea, până când la un moment dat, Yin a luat-o la dreapta, pe un drum lăturalnic. Era aproape întuneric, dar se vedea un râu la câteva zeci de metri distanță.

Pe măsură ce ne apropiam de râu, drumul se îngusta și era tot mai plin de gropi.

– Ce-i asta? a întrebat Yin, oprind brusc.

Spre dreapta, de-abia vizibilă, era o mașină. M-am străduit să o văd mai clar.

– Nu e mini-van-ul, a spus Yin. E un Land Cruiser albastru.

– Da, am spus. E mașina pe care am văzut-o pe drum acolo unde ne-am despărțit.

Yin a stins farurile. Ne-a înghițit imediat întunericul.

– Să mai mergem puțin, a spus Yin, lăsând mașina să ruleze în tăcere câțiva metri.

– Uite! a strigat. În stânga era parcat mini-van-ul, între două pietre uriașe. În jur, nimeni.

Era gata să cobor din mașină, când Yin a demarat și a parcat mai încolo, destul de departe.

– Mai bine să camuflăm mașina, a spus el.

Ne-am întors pe jos la mini-van, să vedem mai îndeaproape dacă era sau nu cineva acolo.

– Urmele duc în această direcție, a spus Yin arătând spre sud. Hai să mergem.

M-am ținut după el, printre bolovani. O lună subțire ne lumina calea. După vreo zece minute de drum, ne-am oprit. Aerul mirosea a fum.

Am mai mers o vreme în întuneric, până am văzut un foc de tabără. Lângă foc, un bărbat și o femeie. Era cuplul olandez. Râul era puțin mai încolo.

– Ce facem? am șoptit.

– Trebuie să le dăm de veste că suntem aici, a spus Yin. Ar trebui s-o facem, ca să nu le fie frică de noi.

– Noi nu știm cine sunt ei, am rezistat eu.

– Du-te tu înainte și spune-le că suntem aici.

I-am privit mai cu atenție. Erau îmbrăcați în pantaloni groși și cămăși de bumbac. Arătau ca niște turiști care traversau Tibetul.

– Bună seara! am strigat. Ce bine că vă întâlnim!

Yin se uita la mine, întrebător.

Cei doi au sărit în picioare și m-au privit destul de temători până am ieșit din întuneric. Cu un zâmbet larg, am spus:

– Avem nevoie de ajutorul vostru.

Yin m-a urmat, și după ce s-a plecat ușor, a spus:

– Ne pare foarte rău că trebuie să vă deranjăm, dar căutăm un prieten pe nume Wilson James. Sperăm să ne puteți ajuta.

Erau speriați și nu-și credeau ochilor că venisem acolo de niciunde. Încet, încet femeia și-a dat seama că nu eram periculoși și ne-a făcut semn să ședem lângă foc.

– Nu îl cunoaștem pe Wilson James, a spus ea. Dar cel pe care îl așteptăm aici îl cunoaște. L-am auzit menționând acest nume.

Bărbatul a dat din cap afirmativ. Era foarte nervos.

– Sper că Jacob ne va găsi până la urmă, a spus el. A întârziat deja mai multe ore.

Era gata să îi spun că văzusem Land Cruiser-ul parcat nu departe, dar am văzut că se schimbase la față. Devenise alb ca varul. Se uita la ceva din spatele meu. M-am întors. Din direcția din care venisem noi se apropiau mai multe mașini, și mulți oameni vorbind chinezește. Toți veneau spre noi.

Bărbatul a sărit în picioare și a stins repede focul. A apucat câteva pachete și a fugit, împreună cu femeia.

– Hai, a spus Yin.

Am fugit și noi după ei. Dispăruseră în întuneric. Yin a renunțat să-i mai caute. În spatele nostru, luminile se apropiau.

– Ar trebui să încerc să recuperez mașina, a spus Yin. Dacă avem noroc, n-au dat de ea. Du-te în susul râului, mergi mai mult de un kilometru, încearcă să te depărtezi de ei. Vei da de un alt drum. Așteaptă-mă acolo. Voi veni să te iau.

– De ce nu pot veni cu tine? am întrebat.

– Pentru că e prea periculos. Singur voi reuși. Amândoi am putea fi văzuți foarte repede.

Am fost de acord, cu o reținere, și am plecat printre pietroaie, la lumina lunii, în direcția indicată. Nu mi-am aprins lanterna decât când a fost neapărat nevoie. Știam că planul lui Yin era nebunesc, dar putea fi singura noastră șansă. Mă întrebam ce am mai fi putut afla dacă mai vorbeam cu olandezii sau dacă apucam să-l întâlnim pe Jacob. După vreo zece minute, m-am oprit să mă odihnesc. Îmi era frig și eram foarte obosit.

Am auzit zgomote în spatele meu. Era, fără îndoială, zgomotul făcut de mersul unui om. Probabil că erau olandezii, m-am gândit. Am încercat să prind mai bine direcția sunetului. La vreo câțiva metri, am văzut o singură

siluetă. Un bărbat. Știam că trebuie să vorbesc sau riscam să-l pierd.

– Ești cumva olandez? am întrebat șoptit, gândindu-mă că era bărbatul din cuplul de adineauri.

A înțepenit locului, și nu a spus nimic, așa că mi-am repetat întrebarea. O prostie, bineînțeles, dar trebuia să forțez lucrurile pentru a căpăta un răspuns.

– Cine e acolo? a întrebat.

– Sunt american, am spus. M-am întâlnit cu prietenii tăi.

Omul se uita la mine, în timp ce mă străduiam să ajung la el. Era tânăr, nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, și părea foarte speriat.

– Unde te-ai întâlnit cu ei? m-a întrebat, cu voce tremurândă.

Mă scruta cu privirea. Vedeam că îi era foarte frică. Un val de teamă a trecut și prin corpul meu, dar m-am străduit să-mi păstrez energia sus.

– În josul râului, am răspuns. Ne-au spus că te așteaptă de mai multe ore.

– Erau și chinezii acolo? m-a întrebat.

– Da, dar cred că prietenii tăi au reușit să scape de ei.

M-a privit și mai panicat.

– Mi-au spus, am continuat, că tu cunoști un om pe care îl caut. Se numește Wilson James.

A dat un pas înapoi.

– Trebuie să plec de aici, a spus, întorcându-se să plece.

– Te-am mai văzut undeva, am spus. Ai fost reținut pentru control în Zhongba, nu?

– Da, a spus el. Ai fost acolo?

– Eram în spatele tău, în trafic. Ai fost interogat de un ofițer chinez.

– Așa e, a spus el nervos, privind în toate părțile.

– Și Wil? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul. Wilson James. Îl cunoști? Ți-a spus ceva despre o poartă?

Tânărul n-a spus nimic. Ochii îi erau măriți de frică. S-a întors și a fugit printre pietre, în susul râului. L-am urmărit o vreme, dar a dispărut până la urmă în întuneric. În sfârșit, m-am oprit și am privit spre locul unde parcasem mașina. Se vedeau lumini și se auzeau voci.

Am luat-o din nou spre nord, dându-mi seama că-mi ratasem șansa. Nu primisem nici o informație de la el. Am încercat să mă scutur de senzația acestui eșec. Era mai important să-l găsesc pe Yin și să încerc să scap din situația aceasta. Am găsit drumul despre care mi se vorbise, și după câteva minute, am auzit zgomotul motorului unei mașini.

5

ATENȚIA CONTAGIOASĂ

M-am întins cât am putut în locul pe care îl puteam avea în mașină. Eram epuizat. Mă întrebam de unde avea Yin atâta energie să mai conducă. Avusesem noroc. Așa cum gândise Yin, chinezii chiar căutaseră fără prea multă convingere. Un singur om păzea mașina olandezilor, iar ceilalți erau în căutare, așa că jeep-ul nostru în final nici n-a fost observat. Yin reușise să îl pornească fără prea mult zgomot, și totul, în rest se petrecuse conform planului.

Yin rula cu farurile stinse, concentrat asupra drumului, cufundat în întuneric.

– Tânărul olandez pe care l-ai întâlnit nu ți-a spus nimic? m-a întrebat el la un moment dat.

– Nu, am spus. Era prea speriat. A fugit.

Yin a dat din cap.

– E vina mea. Ar fi trebuit să-ți spun despre A Treia Extindere a câmpului rugăciunii. Ai fi fost mai eficient, ai fi obținut informații.

Era gata să întreb despre ce era vorba, dar mi-a făcut un semn să tac.

– Amintește-ți unde ai ajuns, mi-a explicat. Ai experiența Primei Extinderi, a conectării la energie și a curgerii ei prin tine, a vizualizării câmpului care merge înaintea ta oriunde te duci. A Doua Extindere pe care ți-am explicat-o te-a învățat

să-ți programezi câmpul energetic astfel încât fluxul vieții tale să devină mai semnificativ. Faci asta doar fiind mai atent la așteptările tale. A Treia Extindere este programarea câmpului tău de rugăciune cu scopul de a ridica nivelul vibrației la alții. Când câmpul tău ajunge la alți oameni în acest mod, ei simt un influx de energie spirituală, claritate, intuiție, și probabil că îți dau informația care îți trebuie.

Știam exact ce vroia să spună. Sub îndrumarea lui Wil și Sanchez în Peru, învățasem cum să trimit energie spre ceilalți. Acum, Yin îmi clarifica cele deja știute și, probabil, urma să devin mai eficient.

– Știu ce vrei să spui, am zis. Am fost învățat că există o expresie a sinelui superior în fiecare persoană. Dacă te adresezi acelui sine, energia ta îl va ajuta pe acel om să ajungă la un grad mai înalt de conștiență.

– Da, a spus Yin, dar efectul este mult mărit dacă îți folosești câmpul de rugăciune așa cum se spune în legende. Trebuie să ne așteptăm ca energia noastră să ne preceadă și să ridice nivelul de vibrație al altora la distanță, încă înainte de a le putea vedea fețele.

L-am privit întrebător.

– Gândește-te așa: dacă practici cu adevărat Prima Extindere, energia intră în tine și tu o trimiți către lume așa cum este ea – colorată, vibrantă, frumoasă, ca o pădure plină de sevă, vie. A Treia Extindere îți cere să vizualizezi energia ta ca pe un câmp curgând în jurul tău, care îi inundă pe toți cei care sunt lângă tine și le ridică vibrația, ca să vadă și ei lucrurile așa cum sunt în realitate. Dacă poți face asta, te vei calma și vei simți mult mai puternic evenimentele sincrone. Vei observa și o expresie a sinelui mult amplificată pe fețele celorlalți.

A tăcut o clipă și m-a privit ca și cum un alt gând i-ar fi trecut prin cap.

– Și amintește-ți, a continuat, că există capcane pe care trebuie să le eviți când vrei să ridici pe cineva. Fiecare figură este un șablon de trăsături, ca o... o... o pată de cerneală neregulată. Poți vedea multe lucruri acolo. Poți vedea mânia sădită de un tată violent, lipsa de expresie cauzată de o mamă neglijentă sau o față care te amenință, de exemplu. Există o proiecție din trecutul tău, o percepție traumatică prin care filtrezi modul în care te aștepți ca alții să acționeze. Când vezi pe cineva care se aseamănă întrucâtva cu altul, care ți-a făcut rău, ai tendința de a aștepta ca noul cunoscut să se comporte ca și cel vechi. Este important să înțelegi asta și să te controlezi. Toți trebuie să trecem dincolo de așteptările pe care ni le dictează experiențele trecute. Înțelegi?

Am dat din cap afirmativ, cu mare nerăbdare.

– Acum gândește-te din nou la ce ți s-a întâmplat la hotel, în Kathmandu. Gândește-te bine. Spui că omul de la piscină a schimbat dispoziția tuturor când s-a așezat, nu?

Am dat din nou din cap. Îmi aminteam întâmplarea: exact așa se și petrecuse. Omul acela adusese o altă atmosferă în locul acela, încă înainte de a scoate o vorbă.

– Asta s-a întâmplat pentru că energia lui era deja programată să pătrundă în câmpul altora și să le dea un impuls pozitiv. Gândește-te cum te-ai simțit tu...

Am privit o clipă în întuneric, încercând să retrăiesc acea întâmplare.

– Toți cei de acolo au trecut de la nemulțumire și iritare la o stare mai deschisă, mai dispusă la conversație, am spus. Mi-e greu să-ți explic.

– Energia acelui om te-a deschis pentru nou, a spus Yin. Așa că în loc să rămâi înțepenit în frică și disperare sau ce mai era acolo, ai...

Yin s-a oprit brusc, privindu-mă cu mare atenție.

– Bineînţeles, a exclamat el, se putea întâmpla şi invers! Dacă omul n-ar fi fost destul de puternic când a intrat acolo, ar fi putut fi el copleşit de starea joasă a energiei voastre şi ar fi fost coborât la nivelul vostru. Asta ţi s-a întâmplat ţie când te-ai întâlnit cu tânărul olandez. Era speriat, şi frica lui te-a afectat şi pe tine. Tu ai lăsat starea lui să te învingă. Vezi tu, câmpurile energetice ale oamenilor se amestecă, şi înving cele mai puternice. Aceasta este dinamica inconştientă care caracterizează lumea. Starea energiei noastre, aşteptările noastre cele mai puternice, oricare ar fi ele, curg în afară şi afectează dispoziţia şi atitudinea celorlalţi. Nivelul conştienţei oamenilor şi toate aşteptările care ies de acolo au caracter contagios. Aşa se explică marile mistere ale comportamentului maselor. De ce oameni obişnuiţi, influenţaţi de unii care au multă teamă sau mânie, se lasă târâţi în revolte, acţiuni de linşaj sau alte fapte complet iresponsabile. De ce funcţionează hipnoza, de ce filmele şi televiziunea au asemenea efecte asupra oamenilor mai slabi la minte... Câmpul de rugăciune al fiecărui om de pe pământ interferă cu al celorlalţi, creând normele, afilierile de grup, ideile naţionaliste, ostilităţile etnice şi toate prostiile pe care le vedem peste tot.

Yin a zâmbit.

– Cultura e contagioasă, a continuat el. Călătoreşti într-o ţară străină şi vezi că oamenii gândesc diferit, sunt diferiţi, au altă dispoziţie, alt aspect. Aceasta este realitatea pe care trebuie să o înţelegem şi să o stăpânim. Trebuie să folosim conştient A Treia Extindere. Când intrăm în relaţie cu oamenii şi vedem că le preluăm dispoziţia, că suntem dominaţi de aşteptările lor, trebuie să mergem înapoi, să ne încărcăm energetic şi să ne cultivăm starea câmpului de rugăciune până când vibraţia se schimbă. Dacă ai fi făcut asta cu tânărul olandez, poate ai fi aflat ceva despre Wil.

Eram impresionat. Yin părea să stăpânească perfect lucrurile despre care vorbea.

– Yin, i-am spus cu admiraţie, eşti un învăţat!

Zâmbetul lui Yin a pălit.

– E o mare diferenţă între a şti cum funcţionează aceste lucruri, a spus el, şi a fi capabil să le faci.

Trebuie că am dormit ore întregi, pentru că soarele era deja sus când m-am trezit, şi maşina era trasă într-un refugiu. M-am întins, şi apoi m-am lungit din nou pe banchetă. Câteva minute m-am uitat la munţi. Pe lângă noi a trecut un nomad, cu un cal şi o căruţă mică, dar nimeni altcineva. Cerul era limpede ca şi cristalul, şi de undeva se auzea cântecul unei păsări. Am oftat. Cumva, tensiunea zilei care trecuse se mai micşorase...

Yin s-a dezmorţit şi s-a ridicat, privindu-mă cu zâmbetul pe buze. A ieşit din maşină şi s-a întins, apoi a scos primusul de campanie şi a pus apa la încălzit pentru ceai. Ne-am apucat împreună de exerciţii t'ai chi.

Am auzit o maşină care se apropia din spatele nostru. Din locul unde eram, am văzut Land Cruiser-ul rulând în viteză, şi l-am recunoscut în acelaşi timp.

– Este tânărul olandez, a spus Yin grăbindu-se spre maşina noastră. Am luat primusul şi am urcat şi eu. Avem noroc dacă-l prindem! a exclamat Yin, demarând în mare forţă.

Am trecut de un deluşor şi am ajuns într-o vale îngustă. Am văzut maşina pe care o urmăream la câteva sute de metri în faţă.

– Trebuie să ne concentrăm pentru ca energia noastră să ajungă la el, a spus Yin.

Am respirat profund, vizualizând energia mea cum curgea pe drum, spre mașină, spre tânărul de la volan. Mi-am imaginat că el va frâna și apoi va opri.

Imediat ce am trimis această imagine, mașina a accelerat, îndepărtându-se de noi. Eram uluit.

– Ce faci?! a exclamat Yin, uitându-se la mine.

– Încerc să-mi folosesc energia pentru a-l face să se oprească.

– Nu așa, a spus Yin repede. Ai obținut efectul invers.

L-am privit mirat.

– Tu ce faci când cineva încearcă să te manipuleze? a întrebat Yin.

– Rezist, am spus.

– Vezi!? a continuat Yin. La nivel inconștient, olandezul a înțeles că încerci să-i spui ce să facă. Se simte manipulat, are senzația că e cineva care îl împinge spre ceva care nu e bun, se teme și mai mult, și asta întărește hotărârea lui de a fugi cât mai repede. Tot ce putem noi face este să vizualizăm energia care pornește de la noi și ridică nivelul lui de vibrație. Acest lucru îl va face să-și învingă teama și să intre în contact cu intuițiile sinelui său mai înalt. Sper că acest lucru îl va face să fie mai puțin fricos și va risca o conversație. Asta e tot ce putem face cu ajutorul câmpului nostru energetic. Orice altceva ar presupune că noi cunoaștem mai bine decât el cursul vieții lui, lucru care nu e adevărat. Poate că intuițiile lui – care vor apărea dacă îi trimitem suficientă energie – ne vor scoate afară din țară. Trebuie să fim deschiși la orice. Trebuie doar să-l ajutăm să ia decizia în momentul în care va avea cel mai înalt nivel energetic.

Am mai luat un viraj. Mașina olandezului nu se mai vedea. Yin a frânat. Spre dreapta ne-a apărut un drum foarte tentant.

– Pe acolo! am exclamat.

După vreo sută de metri, la baza unui deal, era un refugiu. Mașina olandezului era acolo, înțepenită în noroi. Se chinuia să iasă accelerând și împroșcând în toate părțile.

Tânărul, când ne-a văzut, a deschis portiera, pregătindu-se să fugă, însă când m-a recunoscut, a oprit motorul și a coborât. Noroiul îi ajungea până la genunchi.

Am oprit și noi. Yin mă privea, și am putut citi din expresia feței lui că-mi reamintea cum trebuia să-mi folosesc energia. I-am făcut semn că am înțeles.

– Putem să te ajutăm, dacă vrei, i-am spus tânărului.

Ne-a privit cu suspiciune o clipă, dar apoi s-a liniștit când Yin s-a dus să-i împingă mașina din noroi. I-am ajutat și eu, și până la urmă l-am scos în partea cealaltă a bălții. L-am urmat cu jeep-ul nostru. Tânărul ne-a privit întrebându-se probabil dacă să plece sau nu, și în final s-a hotărât să se întoarcă la noi. Ne-am prezentat, și el ne-a spus că se numește Jacob.

În timp ce vorbeam, am încercat să surprind expresia cea mai elevată a feței lui.

Dădea din cap, era încă speriat. I-au trebuit multe minute ca să afle despre noi și să ne întrebe de prietenii săi.

– Nu știu de ce am venit în Tibet, a spus, în cele din urmă. Întotdeauna m-am gândit că e periculos, dar prietenii mei au vrut să vin. Nu știu de ce am acceptat. Doamne, sunt soldați peste tot... De unde știu că suntem aici?

– Ai cerut informații de la necunoscuți? a întrebat Yin.

Tânărul ne-a privit încruntat.

– Da. Crezi că aceia m-au pârât soldaților?

Yin a dat din cap afirmativ, iar Jacob s-a speriat și mai tare, devenind nervos de-a binelea.

– Jacob, trebuie să știu dacă l-ai întâlnit pe Wilson James, am spus.

Tânărul părea incapabil de a se concentra.

– De unde știm că soldații chinezi nu ne urmăresc chiar acum? a întrebat el.

Am încercat să-i prind privirea, să-l fac să se uite la mine.

– Este foarte important, Jacob. Îți aduci aminte de Wil? Are un aspect sud-american, dar vorbește cu accent nord-american.

Jacob era confuz.

– De ce e atât de important? Trebuie să plecăm de aici...

A continuat făcând sugestii despre unde să punem tabăra până când chinezii urmau să părăsească locul, sau mai bine cum să fugim prin munți, de-a dreptul, spre India.

Am continuat să-mi vizualizez fluxul meu energetic îndreptat spre el, să mă concentrez asupra figurii sale, căutând expresia ei cea mai calmă și mai înțeleaptă, mai ales în ochi. Până la urmă m-a privit și el.

– De ce vrei să-l găsești pe acest om? m-a întrebat.

– Credem că are nevoie de ajutorul nostru. El este omul care mi-a cerut mie să vin în Tibet.

Jacob m-a privit atent o clipă, încercând să se concentreze.

– Da, a spus el cu hotărâre. L-am întâlnit pe prietenul tău în holul unui hotel în Lhasa. Stăteam față în față la masă și vorbeam despre ocupația chineză. Chinezii m-au deranjat cu stilul lor peste tot, și vroiam să fac și eu ceva, orice. Wil mi-a spus că mă văzuse de trei ori în ziua aceea, în trei locuri diferite, și că acest lucru însemna ceva. Eu, unul nu știam despre ce vorbea.

– A vorbit cumva despre un loc Shambhala? am întrebat.

Tânărul a părut interesat.

– Nu chiar. A spus, în trecere, că Tibetul nu va fi liber, până când Shambhala nu va fi înțeleasă. Așa ceva.

– A vorbit despre o poartă?

– Nu cred. Nu-mi amintesc prea multe din acea conversație. A fost și foarte scurtă.

– A spus ceva despre locul în care se ducea? a întrebat Yin.

Jacob a privit în depărtare, încercând să-și amintească.

– Cred că a spus ceva despre un loc – Dormar, cred – Și ruinele unei mănăstiri care s-ar afla acolo.

L-am privit pe Yin.

– Cunosc acel loc, a spus el. Este departe, spre nord-vest la patru, cinci zile de drum de aici. Va fi un drum greu... Și friguros...

La ideea unei călătorii spre depărtările sălbatice ale Tibetului am simțit cum energia mea se prăbușea.

– Vrei să vii cu noi? l-a întrebat Yin pe Jacob.

– Nu, nu, a răspuns tânărul. Trebuie să plec de aici.

– Ești sigur? a întrebat Yin. Chinezii par să fie în alertă.

– Nu pot să nu încerc, a spus Jacob. Eu sunt singurul care poate merge la consulat și trebuie să-mi caut prietenii, trebuie să-i ajut.

Yin a scris ceva pe o hârtie și i-a dat-o lui Jacob.

– Găsește un telefon și sună la numărul acesta, i-a spus. Spune-le numele meu și lasă un număr unde poți fi găsit. Te vor verifica și îți vor spune ce să faci.

Yin i-a mai indicat lui Jacob cel mai drept și sigur drum spre Saga, și apoi l-am condus la mașină.

Din mașină, tânărul ne-a spus:

– Noroc! Sper să vă găsiți prietenul.

Am dat din cap.

– Și dacă acest lucru se va întâmpla, înseamnă că acesta este motivul pentru care am venit eu în Tibet, nu? V-am ajutat.

A pornit mașina, ne-a mai aruncat o ultimă privire și a plecat. Ne-am dus și noi la jeep-ul nostru, și în drum spre șoseaua principală, am observat că Yin zâmbea.

– Crezi că ai înțeles A Treia Extindere? m-a întrebat. Gândește-te...

L-am privit o clipă, încercând să-i cântăresc întrebarea. Cheia era, se pare, ideea că un câmp energetic se intersectează cu altele și ajută oamenii să se ridice la o conștiență mai înaltă, acolo unde vor găsi intuiții mult mai înalte. Lucrul ăsta era mai mult decât știam eu din Peru: câmpul energetic putea fi întins și proiectat înaintea noastră, pentru a ridica vibrația tuturor, chiar dacă nu le vorbim, sau nu-i vedem la față. Putem face acest lucru vizualizând și așteptându-ne ca acest lucru să se întâmple.

Desigur, nu trebuie să încercăm să-i controlăm pe ceilalți, altfel efectul va fi contrar, cum fusese atunci când încercam să-l fac pe Jacob să oprească. I-am spus toate acestea lui Yin.

– Ai înțeles aspectul contagios al minții umane, mi-a explicat el. Într-un anumit fel, cu toții ne împărtășim mințile. Desigur, fiecare are un control asupra lui însuși și poate da înapoi, se poate izola și poate gândi independent. Dar, cum am spus mai devreme, viziunea omului asupra lumii este un câmp uriaș de credințe și așteptări. Cheia progresului este ca tot mai mulți oameni să aducă speranțe mai înalte și iubire în acest câmp. Acest lucru va crește nivelul energetic și îi va inspira pe toți, îndreptându-i spre potențialul lor maxim.

O secundă, Yin a părut să se relaxeze. Mi-a zâmbit.

– Cultul Shambhalei, a spus el, este clădit pe ideea programării unui astfel de câmp.

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc și eu. Călătoria asta începea să aibă un înțeles superior, într-o direcție pe care nu o puteam defini exact.

Următoarele două zile s-au scurs în liniște, fără soldați chinezi. Pe drumul sudic care ducea spre nord-vest, am traversat un alt râu, lângă Mayun-La, o trecătoare montană de mare altitudine. Peisajul era impresionant, cu vârfuri acoperite de ghețuri pe fiecare parte a drumului. Prima noapte am petrecut-o în Hor Qu, într-un refugiu nemarcat pe care îl cunoștea Yin, iar a doua zi de dimineață ne-am îndreptat spre lacul Manasarovar.

Când ne apropiam de lac, Yin a spus:

– Trebuie să fim atenți. Acest lac, și muntele Kailash care se află mai departe pe acest drum, sunt destinații pentru mulți oamenii care vin din India, Nepal și China, nu numai din Tibet. Este un loc sacru. Vom vedea mulți pelerini, și vor fi multe puncte de control ale chinezilor.

După alți câțiva kilometri, Yin a luat-o pe un drumeag, evitând unul din punctele de control. În fața noastră a apărut un lac. L-am privit mirat. Yin zâmbea. Priveliștea era incredibil de frumoasă, lacul apărea ca o prețioasă piatră albastră înconjurată de verdele dealurilor, totul străjuit de munții acoperiți cu ghețuri. Unul dintre munți era chiar Kailash, și Yin mi l-a arătat.

Trecând pe lângă lac, am văzut numeroase grupuri de pelerini cu multe steaguri pe care era scris ceva.

– Ce sunt astea? am întrebat.

– Steaguri cu rugăciuni, mi-a spus Yin. Acestea sunt simboluri care sunt specifice Tibetului de secole. Steagurile cu rugăciuni flutură în vânt și aceste rugăciuni sunt purtate mereu și mereu către Dumnezeu. Steagurile se dăruiesc altor oameni.

– Ce fel de rugăciuni sunt scrise acolo?

– Rugăciuni pentru ca iubirea să conducă lumea.

Am rămas tăcut.

– Ce ironie, a adăugat Yin. Cultura tibetană este cu totul dedicată vieții spirituale. Suntem, probabil, cel mai religios popor, și am fost atacați de cel mai ateu guvern de pe pământ, cel chinez. Este un contrast evident pentru toată lumea. Va învinge ori o viziune, ori cealaltă...

Fără altă vorbă, am trecut printr-un alt oraș mic, și apoi am ajuns în Darchen, cea mai apropiată localitate de muntele Kailash. Yin a angajat doi mecanici, cunoștințe vechi, să ne verifice mașina. Am tras într-o tabără împreună cu alți localnici, cât de aproape de munte s-a putut, încercând să nu ridicăm suspiciuni. Nu-mi puteam lua ochii de la piscuri.

– De aici, Kailash arată ca o piramidă, am spus.

Yin a dat din cap, afirmativ.

– Ți-am spus, este foarte puternic.

Soarele scăpăta dincolo de orizont și peisajul era uluitor. Cerul apusului era acoperit cu nori de culoarea piersicii, iar pantele muntelui Kailash străluceau într-un spectacol de galben și portocaliu care-mi tăia respirația.

– De-a lungul vremurilor, mari împărați au venit de la distanțe de mii de kilometri ca să vadă aceste priveliști ale Tibetului, a spus Yin. Ca și cum prima rază a dimineții și ultima strălucire a serii ar fi avut puteri deosebite și ar fi întinerit pe cei care le priveau.

Am dat din cap în timp ce el vorbea, incapabil să-mi desprind privirea de lumina misterioasă din jur. Mă simțeam mai tânăr și foarte calm. În fața noastră, spre Kailash, văile și dealurile erau scăldate în lumini și umbre brune, în contrast cu vârfurile care păreau să radieze o lumină din interior. Priveliștea era mai presus de realitatea care poate fi imaginată. Pentru prima oară-mi-am dat seama de ce erau tibetanii atât de spirituali. Numai o clipă în această lumină, și te simțeai pur și simplu înălțat, în deplină conștiență.

A doua zi de dimineață, foarte devreme, am pornit-o din nou pe drumul nostru, și în cinci ore am ajuns la Ali. Cerul era acoperit și temperatura în scădere vertiginoasă. Yin a făcut tot ce a putut ca să evităm centrul orașului.

– Este o zonă chinezească acum, a spus el, cu tabere și cazărmi pentru soldați. Aș vrea să reușim să trecem nebăgați în seamă.

Am ieșit din oraș spre nord. La un moment dat, am văzut o clădire nouă, cu câteva camioane mari parcate în apropiere. Nu era nimeni lângă ele.

Yin a văzut-o în același timp și a evitat-o pe un drum lateral, în ultimul moment. Am oprit nu mult mai departe.

– O altă bază a chinezilor, a spus el. Nici nu știam că e aici. Du-te și uită-te dacă nu cumva am fost remarcați.

În acel moment a început să ningă des, parcă în ajutorul nostru. Am plecat. Când am trecut din nou pe lângă clădire, am observat că majoritatea ferestrelor aveau storurile trase.

– Ce e aici, de fapt? am întrebat.

– Presupun că birourile unei exploatări petroliere. Dar cine poate ști...

– Ce ne facem cu vremea asta?

– Se pare că vine furtuna. Asta s-ar putea să ne ajute.

– Crezi că vor veni după noi și aici, nu? am întrebat.

M-a privit cu mare tristețe, apoi cu furie.

– Ăsta e orașul în care a fost omorât tata! a spus.

Am dat din cap.

– E un lucru îngrozitor să vezi așa ceva...

– S-a întâmplat multor tibetani, a adăugat Yin, privind în gol înainte.

Aproape că simțeam ura din el.

– Este foarte important să nu ne gândim la asta, a spus el scuturând din cap. Mai ales pentru tine. Ți-am mai spus, eu

s-ar putea să nu-mi pot controla furia. Tu trebuie să fii mai tare decât mine, și să continui și singur dacă e nevoie.

– Ce?

– Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să înțelegi exact unde te afli. Ai învățat primele trei extinderi. Ai fost capabil să-ți ridici nivelul energetic în mod constant, ai creat un câmp puternic dar, ca și mine, încă mai ai multă frică, multă ură. Mai sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun, despre constanța fluxului tău energetic.

– Adică? am întrebat.

– Fluxul tău energetic trebuie să devină mai stabil, să izvorască din tine și să meargă spre lume indiferent de situația particulară în care te afli. Dacă vei face asta, cele trei extinderi pe care le-ai învățat vor fi constante și vor deveni un mod de viață pentru tine.

– A Patra Extindere? am întrebat.

– Începutul celei de A Patra Extinderi. Asta e ultima informație pe care o avem despre extinderi. Restul este cunoscut numai celor din Shambhala. În cazul ideal, extinderile lucrează împreună în modul următor: energia rugăciunii provine din conectarea la sursa divină și se propagă înaintea ta, aducându-ți sincronicitatea care îți trebuie și ridicând câmpul tuturor celor pe care îi atinge, dându-le mai multă expresie. Astfel, evoluția misterioasă a vieții, conștiința și misiunile tuturor celor de pe planetă vor atinge un maxim al potențialului. Din nefericire, drumul este plin de obstacole, de provocări care aduc frica, îndoiala, și astfel câmpul nostru dispare. Mai rău, frica produce imagini negative, așteptări rele care aduc în viața noastră lucrurile de care ne temem. Trebuie să înveți să menții constantă vibrația cea mai înaltă a energiei tale, ca să fii în mijlocul fluxului pozitiv cât mai multă vreme. Problema cu frica, a continuat Yin, este că frica este foarte subtilă și se insinuează foarte

repede. Vezi tu, imaginea fricii este de obicei ceva ce nu ne dorim. Ne e frică de eșec, de rușinea noastră sau a familiei noastre, de pierderea libertății, de pierderea persoanei iubite sau a vieții. Lucrul cel mai greu este că atunci când începem să simțim o asemenea frică, se schimbă adesea în furie, și folosim această furie pentru a ne propulsa forțele și a lupta împotriva a ceea ce percepem ca amenințare. Simțim frică sau furie, nu? Aceste două emoții vin din același izvor: aspectele vieții pe care vrem să le păstrăm. Legendele spun că atâta timp cât frica și mânia provin din preocuparea că vom pierde ceva, modul în care aceste emoții pot fi evitate este detașarea în toate situațiile.

Zăpada cădea și mai multă, mereu mai multă. Yin se străduia să vadă drumul și vorbea fără să se întoarcă spre mine.

– Ia cazul tău, de exemplu, a continuat el. Îl căutăm pe Wil și mai căutăm și poarta spre Shambhala. Legendele spun că vreodată, în același timp, noi doi ne-am programat câmpurile exact pe intuițiile și evenimentele făcute să ne ajute și că trebuie să ne detașăm de orice lucru. De aceea te-am prevenit mai devreme să nu fii atașat de ideea dacă Jacob va opri sau nu. Importanța detașării este marele mesaj al lui Buddha și darul pe care toate religiile Orientului l-au făcut omenirii.

Ideea nu-mi era străină, dar pentru moment nu vedem unde bate.

– Yin, am spus, dar cum e posibilă detașarea completă? Ideea asta e ca un turn de fildeș pentru mine. Trebuie să-l ajutăm pe Wil, poate fi o problemă de viață și de moarte. Nu se poate să fim indiferenți la asta!

Yin a tras pe dreapta și a oprit. Nu se mai vedea nimic.

– N-am spus că nu trebuie să ne pese, a continuat el. Am spus că nu trebuie să ne atașăm de un curs al lucrurilor sau de altul. Ceea ce obținem de la viață, este, oricum, diferit

de ceea ce am vrut, mai mult sau mai puţin. A fi detaşat înseamnă a înţelege că există întotdeauna un scop mai înalt, în toate lucrurile, în toate evenimentele. Mereu există un fir strălucitor, un sens pozitiv, pe care putem să clădim.

Am dat din cap. Aşa ceva ştiam din Peru.

– Înţeleg, am spus, că trebuie să privim lucrurile în acest mod, în general, dar nu există şi limite? Dacă putem fi torturaţi, sau omorâţi? E greu să te detaşezi de aşa ceva, sau să vezi un fir al evenimentelor...

Yin m-a privit insistent.

– Dacă tortura este rezultatul faptului că nu am fost destul de detaşaţi în timpul evenimentelor care ne-au dus la situaţia critică? Legendele spun că atunci când învăţăm detaşarea, energia noastră va fi mereu la un nivel atât de sus încât întâmplările negative vor fi evitate de la sine. Dacă putem fi mereu puternici, mereu aşteptând lucruri pozitive, chiar dacă evenimentele nu sunt ce ne-am gândit că ar trebui să fie, minunile vor începe să se întâmple.

Nu-mi venea să cred.

– Spui că toate relele care se întâmplă se datorează ratării unui eveniment sincron care le-ar fi putut evita?

Yin m-a privit zâmbind.

– Exact asta spun...

– Dar e groaznic! am strigat. Nu poţi să dai vina pe, să zicem, un om care suferă de o boală mortală, spunând că e vina lui că e bolnav, că a scăpat ocazia de a-şi găsi vindecarea!

– Nu, nu e vorba de vină, aici. Toţi facem ce putem mai bine. Ce ţi-am spus este un adevăr care trebuie acceptat dacă vrem să avem un nivel energetic foarte înalt. Trebuie să ne menţinem câmpul cât mai puternic, şi pentru asta trebuie să credem întotdeauna, cu putere, că vom fi feriţi de astfel de probleme. Câteodată vom pierde... Cunoaşterea omului este

incompletă. Putem muri sau putem fi torturaţi din cauza lipsei unei informaţii. Dar adevărul este unul singur: dacă am avea toată cunoaşterea umană, am fi feriţi de toate pericolele. Am ajunge la puterea supremă doar afirmând că suntem deja acolo. Aşa vom rămâne detaşaţi şi flexibili, şi vom construi un câmp foarte puternic pentru speranţele noastre.

Lucrurile începeau să se lege. Yin îmi spunea că trebuie să presupunem că evenimentele sincrone ne vor îndrepta mereu spre o cale sigură, că vom şti dinainte ce mutări să facem pentru că această abilitate este destinul nostru. Dacă credem asta, mai devreme sau mai târziu realitatea va arăta aşa pentru toţi oamenii.

– Toţi misticii, a continuat Yin, spun că încrederea totală este foarte importantă. Apostolul Ioan din Biblie descrie rezultatul acestei încrederi: „a fost băgat într-un vas cu ulei fierbinte şi a scăpat neatins. Alţii au fost aruncaţi între lei flămânzi şi au scăpat neatinşi". Crezi că astea sunt doar mituri?

– Cât de mare încredere trebuie să ai ca să ajungi la un asemenea nivel al invulnerabilităţii? am întrebat.

– Un nivel apropiat de Shambhala, a răspuns Yin. Nu vezi cum se potrivesc lucrurile? Dacă aşteptările şi rugăciunile noastre vor fi suficient de puternice, vom produce evenimente sincrone şi vom proiecta energie spre ceilalţi, astfel că şi ei vor produce evenimente sincrone. Nivelul energetic va creşte. Între timp, dakini...

A privit în gol, speriat parcă de ceea ce tocmai spusese.

– Ce-i cu dakini? am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

– Yin, am insistat, trebuie să-mi spui totul. Dakini unde îşi au locul în toată povestea asta?

A oftat adânc şi a spus:

– Eu pot să-ți spun numai lucrurile pe care eu însumi le înțeleg. Legendele spun că numai cei din Shambhala îi cunosc suficient pe dakini, și că noi trebuie să fim foarte atenți. Mai mult nu-ți pot spune.

M-am înfuriat.

– Presupun că despre asta vom afla mai multe mai târziu, când vom ajunge în Shambhala!

M-a privit cu tristețe.

– Ți-am spus deja cât de dure au fost experiențele mele cu soldații chinezi... Ura și mânia îmi erodează câmpul energetic. Dacă, într-un moment sau altul, voi vedea că te trag înapoi, va trebui să dispar, iar tu îți vei continua drumul singur.

M-am holbat la el, refuzând să mă gândesc la asta.

– Doar amintește-ți, a continuat el, ce ți-am spus despre detașare, și despre credința că vei fi mereu călăuzit departe de orice pericol.

A tăcut o clipă. A pornit mașina și am plecat mai departe, prin ninsoarea spulberată de vânt.

– Pot pune pariu chiar acum, a mai spus, că vei fi testat în credință.

6

TRAVERSAREA

După ce am rulat spre nord aproape patruzeci de minute, Yin a virat și a apucat pe un drum de camioane care ducea spre un lanț muntos înalt aflat la treizeci, patruzeci de kilometri distanță. Zăpada cădea tot mai deasă. Mai întâi slabe, și apoi din ce în ce mai clare, zgomote joase s-au suprapus peste hârâitul motorului nostru.

Yin și cu mine ne-am uitat unul la altul. Recunoscusem zgomotul.

– Elicoptere! a strigat Yin ieșind de pe drum și parcând între niște pietre, cu o mișcare bruscă. Știam eu! Cum Dumnezeu de zboară pe o vreme ca asta!

– E greșeala mea! a strigat Yin, încercând să acopere zgomotul.. Trebuie să pleci! Dă-te jos din mașină! Acum!

– Ce? am strigat eu. Ai înnebunit? Unde să mă duc?

– Să nu uiți să fii atent! mi-a țipat Yin în ureche. Auzi ce-ți spun? Du-te mereu spre nord-vest, spre Dormar! Trebuie să ajungi în munții Kunlun!

Cu o mișcare hotărâtă, a deschis portiera și m-a împins din mașină.

Am căzut în picioare, apoi m-am rostogolit de câteva ori până la un troian de zăpadă. Când m-am ridicat, am încercat să văd unde era mașina, dar plecase deja. Zăpada viscolită mă orbea. M-a cuprins o frică îngrozitoare.

O mişcare mi-a atras atenţia. Printre fulgi am zărit silueta unui bărbat înalt, la câţiva metri în dreapta mea, îmbrăcat în pantaloni din piele de iac şi cu o haină din blană de oaie. Se uita la mine foarte calm, cu figura pe jumătate acoperită de un fular de lână. Ochii aceia îmi erau cunoscuţi. De unde? După câteva secunde s-a întors şi a dispărut.

Fără veste, trei sau patru explozii au luminat drumul pe care o apucase Yin, dizlocând pietrele şi împrăştiind zăpada. De-abia puteam respira de fum. M-am ridicat şi am încercat să fug, dar mai multe explozii m-au înconjurat, şi aerul s-a umplut cu un gaz irespirabil. Capul începea să mi se învârtă.

* * *

Am auzit muzica înainte de a redeveni conştient pe de-a-ntregul. Un compozitor chinez pe care îl cunoşteam. Am sărit în sus şi am văzut că mă găseam într-un dormitor chinezesc elegant. Patul era împodobit şi drapat în mătase. Purtam un fel de cămaşă. Fusesem îmbăiat. Camera era destul de mare, şi pe fiecare perete era alt model de lambriu. O chinezoaică mă privea prin uşa abia crăpată.

Am văzut uşa dându-se de perete, şi un ofiţer chinez în uniformă a intrat în cameră. M-au trecut toţi fiorii. Era acelaşi comandant pe care îl mai văzusem de câteva ori. Inima îmi bătea cu putere. Am încercat să-mi extind energia, dar prezenţa ofiţerului mă anula complet.

– Bună dimineaţa, mi-a spus el. Cum te simţi?

– Destul de bine, dacă e să luăm în considerare faptul că am fost gazat.

A zâmbit.

– Te pot asigura că efectul nu e prea grav, mi-a spus.

– Unde mă aflu?

– În Ali. Doctorii mi-au spus că eşti în ordine. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări. De ce călătoreai cu Yin Doloe, unde vă duceaţi?

– Doream să vizitez nişte mănăstiri vechi.

– De ce?

M-am hotărât că nu e cazul să-i spun mai multe.

– Sunt turist. Am viză turistică. De ce am fost atacaţi? Ambasada americană ştie că am fost reţinut?

Comandantul mi-a zâmbit şi m-a privit direct în ochi.

– Sunt colonelul Chang. Nu ştie nimeni că eşti aici, şi dacă ai călcat legea, nici nu te poate ajuta nimeni. Dl. Doloe este un criminal, un membru al unei organizaţii religioase interzise care s-a răspândit ilegal în Tibet.

Se pare că temerile mele cele mai serioase deveniseră realitate.

– Eu nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus. Vreau să dau un telefon.

– De ce Yin Doloe şi ceilalţi caută această Shambhala?

S-a apropiat de mine.

– Cine este Wilson James?

– Un prieten.

– Se află în Tibet?

– Cred că da, dar eu nu l-am întâlnit.

Chang m-a privit cu dezgust şi, fără să mai spună nimic, a ieşit.

Situaţia e urâtă de tot, m-am gândit... Mă pregăteam să mă dau jos din pat, când asistenta a intrat cu câţiva soldaţi, unul dintre ei ţinând în mână o maşinărie cum nu mai văzusem.

Înainte să pot să fac vreo mişcare, s-au repezit la mine şi m-au ţinut întins pe pat, trecând maşinăria peste tot corpul meu. Făcea un zgomot ca un bâzâit de albine. La un moment dat au proiectat un fascicol de raze luminoase direct pe faţa

mea. Lumina s-a plimbat de la stânga spre dreapta, ca și cum ar fi vrut să mă scaneze.

Cum au terminat treaba, soldații și-au luat mașinăria și au ieșit din cameră. Asistenta a mai rămas o clipă, uitându-se la mine cu atenție.

– Ce-a fost asta? am bâlbâit.

– Doar un electroencefalograf, a spus ea într-o engleză greoaie.

S-a dus apoi spre un dulap, l-a deschis și mi-a luat de acolo hainele spălate, călcate și împăturite cu grijă.

– De ce? am insistat.

În acel moment, ușa s-a deschis din nou și colonelul Chang a intrat. A luat un scaun de lângă perete și s-a așezat lângă pat.

– Poate că trebuie să-ți spun cu ce ne confruntăm aici, a spus, așezându-se pe scaun, cu un aer obosit. Există multe secte religioase în Tibet, și toate au ideea proastă de a răspândi în lume zvonul că tibetanii sunt un popor religios, oprimat de chinezi. Nu neg că politica noastră din anii '50 și din timpul Revoluției Culturale a fost dură, dar în ultimii ani aceste lucruri s-au schimbat. Încercăm să fim cât de toleranți putem, dar politica oficială a regimului chinez este atee. Aceste secte ar trebui să știe că și Tibetul s-a schimbat. Mulți chinezi locuiesc aici, și unii dintre ei s-au născut aici, și nu sunt toți budiști. Trebuie să trăim cu toții, împreună. Tibetul nu se poate întoarce la regimurile vechi, ale Lama-șilor. Mă înțelegi? Lumea s-a schimbat. Chiar dacă am vrea să redăm libertatea Tibetului, acest lucru nu ar fi cinstit față de chinezi.

A așteptat să spun și eu ceva. Mă gândeam să-i spun că China a colonizat forțat Tibetul pentru a-i dilua cultura și identitatea... În loc de asta am spus:

– Cred că vor să fie liberi ca să-și urmeze credințele religioase, fără nici o influență.

– Noi le-am permis asta, dar ei se schimbă mereu. Când credem că știm cine conduce lucrurile, se produce o schimbare. Cred că am ajuns la relații bune cu o parte a oficialităților din ierarhia budistă, dar sunt mulți care au plecat în India, ca de exemplu grupul din care face parte dl. Doloe, care urmează o legendă transmisă verbal și agită spiritele cu Shambhala. Acest lucru tulbură liniștea oamenilor. În Tibet este mult de lucru. Poporul e foarte sărac. Trebuie să se ridice calitatea vieții în Tibet.

M-a privit și a rânjit rece.

– De ce este atât de luată în serios legenda cu Shambhala? m-a întrebat. E o idee puerilă de-a binelea! Tibetanii cred că există o realitate spirituală în spatele lumii fizice pe care o vedem. Și această Shambhala, deși pe Pământ, este un tărâm spiritual.

Nu-mi venea să risc o dezbatere pe tema asta cu el.

– Cum de pot să creadă că un asemenea loc există? a continuat el. Noi am cartografiat din aer fiecare metru pătrat din Tibet, l-am scanat din satelit și n-am văzut absolut nimic.

– Am rămas tăcut.

– Ai idee unde ar fi locul ăsta? m-a întrebat. De asta ești aici?

– Aș vrea foarte mult să știu unde e, am spus, sau ce e, dar îmi e teamă că nu știu. Și nici nu vreau să am probleme cu autoritățile chineze.

M-a ascultat fără să spună nimic, așa că am continuat.

– Aș vrea să contactez Ambasada Americană, dacă se poate.

A încercat să-și ascundă nerăbdarea, dar i se citea în ochi foarte clar. M-a privit o vreme, apoi s-a ridicat să plece. În ușă, s-a întors și mi-a spus, scurt:

– Nu e nevoie. Ești liber.

Câteva minute mai târziu mă plimbam pe străzile din Ali, zgribulindu-mă în haină. Nu mai ningea, dar era îngrozitor de frig. M-am scotocit prin buzunare. Surprinzător, toate erau la locul lor: briceagul, portofelul cu acte și bani, o pungă de migdale.

Mă simțeam obosit. Mă durea capul. Era și asta o formă de anxietate? Mă întrebam... Efectele gazului? Altitudinea? Am încercat să le ignor pe toate.

Ali era un oraș modern, pe străzi erau și chinezi și tibetani, și mașini peste tot. Clădirile erau bine întreținute, drumurile erau bune, în contrast cu ceea ce văzusem călătorind până aici. Nu părea să fie cineva în jur care să vorbească engleza. După câțiva metri de astfel de priveliști și gânduri a început să mă doară capul și mai tare. M-am așezat pe marginea drumului. Începea să mă cuprindă panica. Ce să fac? Ce se întâmplase cu Yin? De ce mă lăsase colonelul chinez să plec? Lucrurile nu prea aveau sens.

La acel gând, imaginea lui Yin mi-a apărut în minte și cu ea și lucrurile pe care mi le spusese. Îmi lăsam energia să se prăbușească. Frica mă învăluise cu totul și uitasem de toate. Am respirat adânc, încercând să îmi ridic nivelul energetic.

După câteva minute am început să mă simt mai bine. O clădire mare mi-a atras atenția. Avea la ușă o placă în chineză, pe care nu înțelegeam ce scria, dar așa cum arăta, părea să fie o pensiune sau un hotel. M-am simțit ușurat. Probabil voi găsi acolo și telefon, și alte grupuri de turiști de care să mă lipesc.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre intrare, supraveghind toate străzile din jur. Eram cât puteam de atent. Nu eram urmărit, se pare. Când am ajuns la ușă, am auzit un zgomot,

ca și cum ar fi căzut ceva pe zăpadă. Venea dinspre o alee îngustă, destul de aproape. Pe stradă treceau câțiva bătrâni. Din nou, o piatră a aterizat într-un troian de zăpadă exact lângă mine.

Am încercat să văd în întuneric de unde venea.

– Eu sunt, a spus o voce.

Era Yin.

M-am grăbit pe alee și l-am găsit ascuns după un zid de beton.

– De unde ai știut unde sunt? am întrebat.

– N-am știut, a răspuns. Am ghicit.

S-a așezat lângă zid, și am observat că avea haina arsă pe spate. Când a mișcat brațul, am văzut și urme de sânge pe umăr.

– Ești rănit, am spus. Este grav?

– Nu. nu. Din cauza unei grenade, am căzut și m-am lovit de niște pietre. Am reușit să mă târăsc și să dispar de acolo până au coborât ei din elicopter. I-am văzut cum te-au luat și te-au băgat într-un camion și cum au luat-o spre oraș. M-am gândit că dacă vei scăpa, vei căuta un hotel. Cu tine cum a fost?

I-am povestit ce mi se întâmplase, și discuția cu colonelul Chang.

– De ce m-ai împins din mașină? am întrebat.

– Ți-am mai spus, a răspuns Yin. Eu nu-mi pot controla așteptările încărcate de teamă. Ura mea față de chinezi este prea mare. Ei sunt mereu pe urmele mele. De ce ți-au dat drumul?

– N-am idee...

Yin s-a mișcat puțin, și s-a strâmbat de durere.

– Probabil, a spus, că acest Chang simte că te poate urmări și pe tine.

Am dat din cap a îndoială. Putea fi adevărat?

– Nu știe, bineînțeles, cum funcționează lucrurile, a continuat Yin, dar când te aștepți ca soldații să apară, așteptarea formează în egoul lui un gând care îl apropie de locul în care ești tu. Probabil că el crede că aceasta este o putere a lui.

M-a privit tăios.

– Tu trebuie să înveți din asta. Trebuie să-ți stăpânești gândurile.

M-a privit cu înțeles încă o clipă iar apoi, susținându-și brațul, m-a condus pe alee, prin spațiul îngust dintre două clădiri spre ceea ce părea o ruină nelocuită.

– Îți trebuie un doctor, am spus.

– Nu, nu! a spus, cu hotărâre. Ascultă-mă. Voi fi bine în curând, pentru că există aici oameni care mă vor ajuta, dar nu pot merge cu tine la ruinele mănăstirii. Trebuie să pleci singur.

M-am oprit brusc, cu un nod de frică în gât.

– Nu cred că pot.

– Trebuie să-ți controlezi frica asta, mi-a spus Yin, alarmat, trebuie să fii detașat. E nevoie de tine pentru Shambhala. Trebuie să pleci singur.

S-a străduit să se țină în picioare în timp ce se apropia de mine.

– Nu înțelegi că poporul acesta a suferit foarte mult? Au așteptat tot timpul momentul când Shambhala va fi revelată lumii întregi. Gândește-te la oamenii care ne-au ajutat să ajungem până aici! mi-a spus, forțându-mă să-l privesc în ochi. Mulți dintre ei au riscat totul! Unii au fost închiși, alții au fost împușcați!

Tremuram.

– Uită-te la mine, i-am spus. De-abia mă mai țin pe picioare.

S-a încruntat brusc.

– Nu crezi că taică-tău a fost la fel de speriat când a ajuns pe plajele din Franța, în război? La fel mulți alții... Dar a făcut-o! Dacă n-ar fi făcut-o nici el, nici alții? Războiul ar fi fost pierdut. Libertatea tuturor ar fi fost pierdută. Noi, în Tibet, ne-am pierdut libertatea, și ce se întâmplă acum nu ne privește numai pe noi. Lucrurile sunt deasupra persoanelor noastre. Ceea ce trebuie să se întâmple onorează sacrificiile mai multor generații. Înțelegerea Shambhalei, folosirea câmpurilor de energie în acest moment al istoriei, este un pas necesar în evoluția omenirii. Este încununarea eforturilor unei întregi generații. Dacă dăm greș, eșuează cu noi și toți cei dinaintea noastră.

A privit în gol, cu lacrimi în ochi. Grimase de durere îi deformau chipul.

– Aș merge, dacă aș putea, a spus. Cred că tu ești singura noastră șansă.

S-a auzit zgomotul de camioane. Două mașini cu trupe au trecut prin fața hotelului.

– Nu știu unde să mă duc, am spus.

– Mănăstirea cea veche nu este departe, a spus Yin. Ajungi acolo în doar o zi. O să găsesc pe cineva să te conducă.

– Ce trebuie să fac aici? Ai spus mai devreme că urmează un test. La ce te-ai referit?

– Pentru a reuși să treci prin poartă, trebuie să permiți energiei divine să treacă prin tine și să îți programezi câmpul așa cum ai învățat. Știi cum iese acest câmp din tine și merge spre ceilalți; știi ce efect are asupra lucrurilor care ți se întâmplă. Cel mai important lucru: controlează-ți frica, rămâi detașat. Te mai temi încă. Nu vrei să-ți pierzi viața.

– Bineînțeles că nu vreau să-mi pierd viața! am strigat. Am pentru ce să trăiesc.

– Da, știu, știu, mi-a spus cu blândețe. Dar acestea sunt gânduri foarte periculoase. Trebuie să nu te mai gândești la

eșec. Eu nu pot face asta, dar tu poți. Trebuie să fii sigur cu toată credința de care ești în stare că vei fi salvat, și că vei reuși.

O secundă a tăcut, încercând să-și dea seama dacă îl înțelesesem.

– Altceva? am întrebat.

– Da, a spus el. Când totul se duce de râpă, să continui să afirmi că Shambhala îți vine în ajutor. Fii atent la...

S-a oprit, dar știam ce vroia să spună.

A doua zi dimineață mă găseam în cabina unui camion vechi, înghesuit între un cioban și copilul lui de patru ani. Yin știa ce avea de făcut. În ciuda durerilor, ne târâsem spre un adăpost, o casă veche de cărămidă, unde ni se oferise mâncare caldă și un pat moale în care să ne petrecem noaptea. Yin a rămas treaz până târziu, stând de vorbă cu oamenii. Puteam doar bănui că ar fi vorba de membri ai grupului său. N-am pus nici o întrebare. Ne-am trezit devreme, și nu după mult timp, camionul în care mă aflam a părăsit locul, cu mine înăuntru.

Acum călătoream pe un drum acoperit cu mâzgă, care urca în serpentine spre înălțimile munților. După o curbă, am văzut cu groază că locul din care plecasem era plin de soldați și mașini.

– Stai! i-am spus șoferului. Yin are nevoie de ajutor. Trebuie să ne oprim.

Bătrânul a dat din cap.

– Trebuie plecăm, trebuie plecăm!

A vorbit apoi în tibetană cu copilul, privindu-mă câteodată, ca și cum ar fi trebuit să știu ceva ce nu știam Am traversat o trecătoare, și apoi am început să coborâm.

Frica îmi strângea stomacul. Eram în mare îndoială. Dacă Yin reușise să scape și avea nevoie de mine? Pe de altă parte, știam ce ar fi vrut el să fac. Ar fi insistat să plec mai departe. Am încercat să-mi păstrez energia sus, dar o parte din mine nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva toate poveștile despre porțile Shambhalei nu erau doar povești... Și chiar dacă erau adevărate, de ce să intru eu și nu altcineva, Jampa sau Lama Rigden, de exemplu? Lucrurile nu prea aveau sens.

Am încercat să mă scutur de aceste gânduri și să-mi mențin nivelul energiei înalt, privind la piscurile acoperite cu zăpadă. Am traversat câteva orășele, printre care și Dormar. După o supă rece și câteva roșii uscate, am adormit. Am dormit multă vreme. Când m-am trezit, era după-amiaza târziu, și fulgi mari începuseră din nou să cadă. Curând, drumul a fost acoperit cu un strat alb și proaspăt de zăpadă. Am continuat să călătorim printr-un decor tot mai pietros, mai muntos. Aerul devenea tot mai rarefiat. La distanță se mai vedea un lanț de munți, mai înalți.

Trebuie că sunt munții Kunlun, m-am gândit, cei despre care îmi povestise Yin. O parte din mine nu avea încredere în evenimente, dar cealaltă știa că eu, de unul singur, stăteam față în față cu monolitul chinez, cu tot cu soldații lui și ateismul său sceptic.

Din spatele nostru, am auzit huruitul unui elicopter. Inima mi-a sărit din piept, dar am încercat să mă mențin calm și atent.

Bătrânul a ignorat amenințarea și a continuat să conducă încă vreo jumătate de oră, apoi a zâmbit și mi-a arătat ceva înainte. Prin ninsoare se vedea o clădire mare de piatră în vârful unei coline. În partea ei stângă se vedeau câteva ziduri prăbușite. În spate se vedeau coloane înalte de piatră,

acoperite cu zăpadă. Mănăstirea avea trei sau patru etaje. Acoperişul lipsea, probabil putrezise de mult. M-am uitat foarte atent, să văd dacă era vreo mişcare. Nimic. Părea complet abandonată, şi de multă vreme.

La baza muntelui, la câteva zeci de metri sub mănăstire, camionul a oprit şi bătrânul m-a îndemnat cu un gest spre clădirea nemişcată. Am ezitat, privind la zăpada viscolită de afară. Bătrânul a insistat, mai nervos, de parcă ar fi trebuit să mă grăbesc.

Am luat pachetul pe care mi-l pregătise Yin şi am pornit urcuşul. Temperatura era în scădere dar speram că sacul de dormit şi cortul pe care le căram în spate să nu mă lase să îngheţ peste noapte. Dar soldaţii? Camionul cu care venisem mi-a dispărut din raza vederii. Nu se auzea nici un sunet.

Privind în jur, am găsit o scară cioplită în piatră care ducea în susul dealului şi am început urcuşul. După vreo cincizeci de metri, m-am oprit şi am privit în jur. Nu se vedeau decât piscuri înzăpezite de munţi...

Pe măsură ce m-am apropiat de mănăstire, am văzut că, de fapt, nu era pe un deal, ci pe o surplombă uriaşă a muntelui din spate. Poteca ducea exact la deschiderea care fusese o dată o poartă uriaşă. Am intrat cu prudenţă. Pietre uriaşe erau împrăştiate peste tot. Mă găseam într-un coridor imens.

Am trecut de câteva încăperi care se deschideau în amândouă părţile. În final, am ajuns într-o sală mare, care avea o uşă spre spatele mănăstirii. Jumătate din zidul din spate era prăbuşit, şi pietrele de construcţie, unele mai mari decât o masă, zăceau împrăştiate peste tot.

Cu coada ochiului, am prins o mişcare lângă zidul prăbuşit. Am îngheţat. Ce era, oare? Cu grijă, am mers până la surpătură şi m-am uitat afară, în toate direcţiile. Nu erau mai mult de treizeci de metri până la peretele drept al muntelui. Nu era nimeni acolo.

Am văzut din nou o mişcare vagă, tot în marginea câmpului privirii. Părea să fie mai departe, lângă peretele muntelui. Am simţit cum mi se încreţeşte pielea. Ce se întâmpla de fapt? Ce vedeam? M-am gândit să-mi iau bagajul şi să cobor unde mă lăsase camionul, dar n-am făcut-o. Îmi era frică, dar energia mea era puternică.

M-am concentrat cât de bine am putut şi am pornit, prin zăpada care cădea într-una, spre dealurile unde mi se păruse că văd mişcare. Am ajuns acolo, dar n-am găsit nimic. Peretele muntos pe lângă care treceam era plin de crevase verticale, inclusiv una mai largă. Părea un fel de peşteră. Când m-am uitat mai atent, am văzut că avea câţiva metri adâncime. Era prea îngustă ca să fie bună ascunzătoare, şi mai era şi plină cu zăpadă. Am căutat urme, dar deşi zăpada avea aproape douăzeci de centimetri, nu am găsit altele decât pe ale mele...

Zăpada cădea mai deasă acum, aşa că am intrat din nou în mănăstire şi am găsit un colţ într-una din încăperi, protejat de zăpadă şi vânt. Mă cuprinsese şi foamea. Am pornit primusul şi m-am apucat să-mi pregătesc o supă la plic.

Priveam la apa care fierbea şi mă gândeam la cele întâmplate. Nu mai era mai mult de o oră până la căderea întunericului şi nu ştiam unde mă aflam. Nu aveam nici o lanternă în bagaj. De ce nu fusese Yin mai grijuliu ? Butelia primusului nu avea cum să mă ţină toată noaptea. Trebuia să găsesc lemne sau bălegar de iac.

Mintea îmi juca feste. Cum ar fi fost să stau toată noaptea în întuneric. Dacă zidurile astea vechi începeau din nou să se prăbuşească în vânt?

La acest gând, am auzit un zgomot de surpare într-o încăpere vecină. Am dat fuga acolo şi am văzut acum o parte din zid se desprinsese şi pietrele se rostogoleau pe jos.

– Dumnezeule! am strigat. Trebuie să plec de aici!

Am oprit primusul, mi-am luat bagajul și am ieșit afară. Trebuia să îmi găsesc adăpost în viscolul acela, așa că am alergat la peretele din spatele mănăstirii, sperând să găsesc o crevasă suficient de mare ca să încap acolo.

Am căutat degeaba. Nici una nu era nici destul de largă, nici destul de adâncă. Vântul se întețise. Un troian de zăpadă a căzut în fața mea. M-am uitat în sus și am văzut zăpada strânsă pe brâne, deasupra mea. Dacă se pornea vreo avalanșă? Cu ochii minții vedeam zăpada prăbușindu-se cu mare viteză.

Din nou, în timp ce mă gândeam, am auzit un zgomot ca un pârâit, deasupra și în dreapta mea. Am fugit spre mănăstire în ultima secundă, când zăpada s-a prăbușit la mai puțin de douăzeci de metri de mine. Înainte să ajung la ziduri, m-am împiedicat și am căzut într-un troian. De ce mi se întâmplau toate astea?

Mi-am amintit de Yin. Spusese: „La acest nivel al energiei, efectul așteptărilor tale este instantaneu. Vei fi supus unui test."

M-am ridicat. Bineînțeles! Acesta era testul! Nu-mi controlam frica. Am fugit înapoi în mănăstire și mi-am făcut tabăra acolo. Temperatura scădea repede, și știam că trebuia să-mi asum riscul să stau acolo. În timp ce îmi aranjam cortul, îmi imaginam cu putere că toate zidurile stau la locul lor.

M-a cuprins frigul. Trebuia să fac ceva... Mă vedeam stând lângă un foc. Combustibil! Trebuia să găsesc ceva care arde.

M-am uitat în jur. În alte camere, nimic. N-am ajuns la jumătatea holului, când am rămas trăznit. Mirosea a fum, a lemn ars! Uluitor!

Am înaintat cu grijă, privind în fiecare colțișor al fiecărei încăperi. Nu era nimic. În ultima cameră am văzut un foc de tabără și o stivă de lemne.

Am intrat și am privit în jur. Nu era nimeni acolo. Camera avea și o altă ușă decât pe cea pe care intrasem eu, care dădea afară, și mai avea și o jumătate de acoperiș. Era chiar cald. Oare cine făcuse acest foc? Am ieșit pe ușa cealaltă și m-am uitat în jur. Nici o urmă pe zăpadă... M-am întors în încăpere și am văzut, în cadrul ușii celeilalte, o siluetă înaltă. Am încercat să mă concentrez să văd cine era, dar, uluitor, o vedeam numai cu coada ochiului. Mi-am dat seama că era omul pe care îl văzusem atunci când mă împinsese Yin afară din mașină. Când am încercat din nou să-l privesc direct, a dispărut. Mi s-a făcut părul măciucă. Nu-mi venea să cred că mi se întâmpla așa ceva.

Cu mare atenție, am ieșit în hol și m-am uitat în toate părțile. N-am văzut nimic. M-am gândit din nou să fug din mănăstire înapoi la munte, dar știam că temperatura scădea rapid, și nu prea vroiam să mor înghețat. Singura mea opțiune era să mă duc să-mi iau lucrurile și să mă întorc la acel foc. Asta am și făcut, privind cu atenție fiecare colțișor.

M-am așezat. O pală de vânt mi-a lovit focul și a împrăștiat cenușă și scântei peste tot. Priveam la flăcările care se reîntețeau, când mi-a venit un gând: îmi imaginasem un foc și el se manifestase. Era prea mult să cred că aveam un câmp energetic chiar atât de puternic! Exista o singură explicație. Cineva mă ajuta. Silueta pe care o văzusem era o dakini!

Oricât de ciudat ar fi fost acest gând, m-am liniștit și m-am relaxat. Am mai pus câteva lemne pe foc, mi-am făcut supa și mi-am desfăcut sacul de dormit. După câteva minute, am mâncat și m-am întins să dorm.

Când m-am trezit, primul lucru pe care l-am făcut a fost să privesc în jur. Focul se stinsese, și prima geană a zorilor se vedea afară. Zăpada cădea tot atât de bogată ca și cu o zi înainte. Ceva mă trezise. Ce?

Se auzea huruit de elicoptere, tot mai tare. Se îndreptau spre mine. Am sărit în picioare și mi-am strâns rapid lucrurile. În câteva secunde, elicopterele erau exact deasupra mea, adăugând și curentul lor la vântul care sufla în trombe.

Fără veste, pereții mănăstirii au început să se surpe și să cadă înăuntru, ridicând un val de praf orbitor. Am fugit prin spate, abandonându-mi bagajul. Crivățul sufla orizontal zăpada. Nu vedeam decât până la vreo trei, patru metri în față, dar știam că în această direcție aveam să ajung la peretele muntelui, unde fusesem cu o zi înainte.

M-am luptat să ajung la pantele stâncoase. Erau la vreo douăzeci de metri în fața mea, dar știam că în lumina zorilor nu ar fi trebuit să fie atât de vizibile. Părea că muntele era scăldat într-o lumină lăptoasă, mai ales în jurul crevaselor mai mari pe care le explorasem ieri.

Mi-am dat seama ce însemna asta. Am fugit spre lumină în timp ce mănăstirea se prăbușea în spatele meu. Când am ajuns la perete, elicopterele păreau să fie exact deasupra mea. Resturile zidurilor vechi se prăvăleau pe pământ, scuturându-l și dislocând zăpada... Am văzut lângă mine o crevasă suficient de largă. O peșteră, în sfârșit!

M-am împiedicat la intrare și am nimerit într-un întuneric complet, în care îmi pipăiam drumul înainte. Am dat de un perete, și apoi de o altă deschizătură nu mai înaltă de un metru și jumătate. M-am aplecat spre dreapta și m-am târât, prinzând o rază de lumină care venea din față, de la mare distanță. M-am luptat să înaintez.

La un moment dat, m-am împiedicat de o piatră mare și am căzut cu capul înainte în praf și pietriș, julindu-mi coatele. Huruitul elicopterelor mă împingea înainte. Am ignorat durerea și am continuat să mă târăsc spre locul de unde venea lumina. După câteva zeci de metri vedeam aceeași deschizătură, dar nu părea să fie mai aproape. Am continuat să merg încă o oră, croindu-mi drumul spre luminița pe care o aveam în față.

Părea, în sfârșit, să se apropie, și când am ajuns la câțiva metri de ea, am fost întâmpinat de o briză de aer călduț, cu un parfum pe care îl simțisem și mai devreme, la mănăstire. La distanță de mine s-a auzit un glas uman, melodios și cald, care a reverberat în corpul meu, inducându-mi o stare de euforie. Era oare chemarea despre care-mi vorbise Lama Rigden? Chemarea Shambhalei?

Am urcat încă puțin și am privit înăuntru, prin deschizătură. În fața mea se desfășura o priveliște incredibilă. Priveam o vale largă, verde și pastorală, întinsă sub un cer senin. În spate, vârfuri de munți acoperiți cu zăpadă. Totul era minunat de strălucitor în soare. Nu era cald, dar nici frig, și plantele creșteau, luxuriant, peste tot. În fața mea, dealul cobora într-o pantă ușoară spre fundul văii.

Am trecut prin deschizătură și am pornit-o în jos, spre vale. Mă simțeam copleșit de energia degajată de acel loc și concentrarea mea începea să aibă probleme. Luminile și culorile se învolburau. Am simțit cum alunecam în genunchi. M-am rostogolit pe deal fără să pot să mă opresc, ca și cum aș fi fost pe jumătate adormit, pierzând complet noțiunea timpului.

7

INTRAREA ÎN SHAMBHALA

Am simțit o atingere: mâini omenești luându-mă pe sus și ducându-mă undeva. Mă simțeam în siguranță, parcă pluteam, într-o stare euforică. După o vreme, am simțit din nou mireasma cea dulce, mult mai puternică acum, care îmi umplea parcă toată ființa.

– Încearcă să deschizi ochii, mi-a spus o voce feminină.

Mă străduiam să mă concentrez. Am reușit să disting silueta unei femei foarte înalte, probabil de aproape un metru nouăzeci. Îmi întindea o ceașcă.

– Bea, m-a îndemnat.

Am deschis gura și am luat o înghițitură de supă. O supă gustoasă, cu roșii, ceapă și broccoli foarte dulce. Mi-am dat seama că simțul gustului îmi era mai puternic decât înainte. Deosebeam foarte exact fiecare ingredient. Am băut toată ceașca. În câteva momente, mintea mi-a devenit mai clară și am reușit să mă concentrez asupra lucrurilor din jur.

Mă aflam într-o casă, sau ceva care semăna cu o casă. Era cald. Stăteam întins pe o canapea de culoare verde albăstruie. Podeaua era pavată cu dale de piatră brună, și am văzut multe ghivece cu plante înșirate lângă pat. Deasupra, însă, era cerul liber, și vedeam crengi de copac întinse din toate părțile. Adăpostul nu avea nici acoperiș, nici pereți!

– Ar trebui să te simți mai bine acum, mi-a spus femeia. Dar trebuie să respiri.

Vorbea o engleză perfectă. Am privit-o mut. Părea asiatică. Era îmbrăcată într-o rochie tibetană ceremonială, brodată, și purta niște papuci moi și simpli. Judecând după profunzimea privirii și înțelepciunea care îi răzbătea prin voce ar fi putut avea cam patruzeci de ani, dar aspectul și elasticitatea corpului mă ducea cu gândul la o persoană mult mai tânără. Deși corpul era perfect proporționat, toate trăsăturile ei mi se păreau supradimensionate.

– Trebuie să respiri, a repetat. Știu că știi s-o faci, altfel nu ai fi aici.

Am înțeles, până la urmă, ce vroia să spună, și am început să respir, inspirând frumusețea acelor locuri, vizualizând energia cum intra în ființa mea.

– Unde mă aflu? am întrebat. Aici este Shambhala?

Femeia mi-a zâmbit și mi-a făcut un semn afirmativ. Nu-mi credeam ochilor, nu mă puteam minuna destul de frumusețea feței ei. Era luminoasă.

– O parte din ea, mi-a răspuns. Ceea ce numim inelele Shambhalei. Mai departe, spre nord, sunt templele sacre.

Mi-a spus că se numea Ani, și mi-am spus și eu numele.

– Spune-mi cum ai ajuns aici...

Într-un mod destul de dezordonat, i-am depănat întreaga poveste, începând cu un rezumat al discuțiilor mele cu Natalie și cu Wil, viziunile, excursia în Tibet, inclusiv întâlnirea cu Yin și Lama Rigden, poveștile despre legende, și în final i-am spus cum găsisem poarta. N-am uitat să menționez percepțiile luminoase, opera aparentă a ființelor numite dakini.

– Știi de ce te afli aici? m-a întrebat.

Am privit o clipă în tăcere.

– Tot ce știu este că mi s-a cerut să vin, de către Wil, și că este important să găsesc Shambhala. Mi s-a spus că aici se cunosc lucruri de care este mare nevoie în lume.

A dat din cap și a privit în depărtare, cufundată în gânduri.

– De unde știi o engleză atât de bună? am întrebat, simțindu-mă din nou slăbit.

– Vorbim multe limbi aici, mi-a zâmbit ea.

– Ai întâlnit un om pe nume Wilson James?

– Nu, dar prin această poartă se poate intra în inelele altor locuri. Probabil că este pe aici pe undeva.

S-a dus spre plante și a adus un ghiveci, așezându-l lângă mine.

– Cred că trebuie să te odihnești puțin, a spus. Încearcă să absorbi energia de la aceste plante. Programează în câmpul tău intenția primirii energiei de la ele și culcă-te.

Am închis ochii, urmându-i instrucțiunile întocmai, și am adormit în câteva momente.

Mai târziu, am fost trezit de un fâșâit. Femeia era din nou lângă mine. S-a așezat pe marginea canapelei.

– Ce zgomot a fost acesta? am întrebat.

– Vine de afară.

– Prin sticlă.

– Nu e sticlă, e un câmp energetic care arată ca sticla, dar nu se poate sparge. În lumea de afară nu a fost încă inventat.

– Cum se creează? E electronic?

– În parte, dar trebuie să participi mental pentru a fi activat.

Am privit la peisajul de afară. Erau și alte adăposturi împrăștiate pe dealurile cu plante line, pe pajiști, peste tot până în adâncul văii. Unele aveau pereți translucizi, ca și cea a lui Ani, în care mă aflam. Altele păreau a fi făcute din lemn, în stil tibetan. Toate se încadrau perfect în peisaj.

– Și casele de acolo, cu arhitectură diferită? am întrebat.

– Sunt create printr-un câmp de forță, a spus ea. De multă vreme nu mai folosim metal și lemn. Creăm exact ceea ce dorim, cu ajutorul câmpurilor.

Eram fascinat.

– Și amenajările din interior, apă, curent electric?

– Apa se manifestă din vaporii atmosferici, iar câmpurile produc orice este nevoie.

Am privit complet neîncrezător în jur.

– Mai spune-mi despre locul acesta. Câți oameni sunt aici?

– Câteva mii? Shambhala e un loc foarte mare.

M-am ridicat în capul oaselor, punându-mi picioarele pe podea. Mă cam durea capul. Vederea mi s-a tulburat.

Femeia s-a ridicat și mi-a mai adus o ceașcă de supă.

– Bea asta, și respiră încă puțin împreună cu aceste plante, mi-a spus.

Am făcut întocmai, și energia mea s-a mărit la loc. Pe măsură ce respiram mai profund, totul a devenit mai strălucitor, mai frumos decât înainte. Inclusiv Ani. Fața ei era și mai radioasă, strălucind din interior, exact ca a lui Wil în trecut.

– Dumnezeule! am exclamat, privind în jur.

– E mult mai ușor să-ți ridici nivelul energetic aici decât în celelalte lumi, a spus Ani, pentru că aici toată lumea dăruiește energie la toată lumea și își programează câmpul pentru niveluri mai înalte.

A spus „niveluri mai înalte" cu oarecare emfază, de parcă ar fi avut un înțeles mai special, dincolo de cuvinte.

Nu-mi puteam lua ochii de pe priveliște. Fiecare formă, de la plantele din ghivece până la dalele pavajului și copacii de afară, părea să radieze lumină din interior.

– Incredibil, am spus. Mă simt de parcă aș fi într-un film științifico-fantastic.

M-a privit cu seriozitate.

– Multe din ideile filmelor științifico-fantastice sunt profetice. Ceea ce vezi este progresul. Suntem oameni ca și tine, și evoluăm în același mod în care tu și celelalte lumi veți evolua cândva; asta dacă nu vă sabotați pe voi înșivă.

În acel moment un băiat de vreo paisprezece ani a intrat în încăpere, m-a salutat politicos și a spus:

– Pema ne-a chemat din nou.

– Am auzit, a spus Ani. Adu hainele noastre, și una pentru oaspete.

Nu-mi puteam lua ochii de la băiat. Avea în privire mai multă maturitate decât trebuia să aibă la vârsta lui, și avea un aspect familiar. Îmi amintea de cineva, dar nu știam de cine.

– Poți veni cu noi? m-a întrebat Ani, întrerupându-mi șirul gândurilor. Cred că este important să vezi.

– Unde ne ducem? am întrebat.

– În vecini, să vedem ce se întâmplă. Vecina mea crede că a conceput un copil, acum câteva zile, și dorește să-i fac un control.

– Ești medic?

– Nu avem medici, pentru că nu mai avem bolile pe care le cunoști tu. Am învățat cum să ne menținem energia deasupra acelui nivel. Eu îi ajut pe oameni să-și monitorizeze, să-și extindă și să-și păstreze energia.

– De ce spui că este important să văd asta?

– Pentru că s-a întâmplat să fii aici în acest moment, mi-a spus ea, privindu-mă ca și cum aș fi fost ageamiu. Sper că înțelegi legea evenimentelor sincrone.

Băiatul s-a întors și ne-am prezentat. Numele său era Tashi. Mi-a dat o jachetă de culoare albastru deschis, care arăta ca o haină de vânt obișnuită, dar nu avea nimic cu

care să se încheie, și nici cusături. Materialul fusese presat și părea să fie un fel de bumbac. Era foarte ușoară.

– Cum se face asta? am întrebat.

– Sunt câmpuri de forță, a spus Ani.

Ea și Tashi au trecut prin perete cu un fâșâit. Am încercat să-i urmez, dar am fost împins înapoi. Parcă mă lovisem de plexiglas. Băiatul a izbucnit în râs.

Un fâșâit, și Ani a intrat înăuntru, zâmbind.

– Ar fi trebuit să-ți spun ce să faci, îmi pare rău. Trebuie să vizualizezi câmpul de forță care se deschide pentru tine. Doar să manifești această intenție.

Am privit-o sceptic.

– Vizualizează mental cum se deschide, și apoi treci prin el.

Am făcut întocmai și am înaintat. Am văzut câmpul deschizându-se. Arăta ca o distorsiune în spațiu, ca razele de căldură care ies din asfaltul șoselelor în soare. Cu un fâșâit, am ieșit pe alee. Ani m-a urmat.

Unde mă aflam?

Urmându-l pe Thasi, am mers pe o potecă în josul dealului. Privind înapoi, am văzut că locuința lui Ani era cu totul ascunsă de copaci. Apoi altceva mi-a atras atenția. Lângă casă se găsea o cutie, de mărimea unei valize, pătrată, neagră și cu aspect metalic.

– Ce este asta? am întrebat-o pe Ani.

– E generatorul de putere, a spus ea. Ne ajută la încălzirea casei și la programarea câmpurilor de forță.

Eram confuz:

– Cum adică vă ajută?

Mergea înaintea mea pe potecă. A încetinit, și când am ajuns umăr lângă umăr, mi-a spus:

– Generatorul de putere de lângă casă nu face nimic de unul singur. El amplifică energia câmpului de rugăciune

spre un nivel mai înalt, ca să putem manifesta în mod direct ceea ce dorim.

Am privit-o întrebător.

– Ce ți se pare atât de fantastic în asta? a întrebat Ani, zâmbind. Ți-am spus: toate astea înseamnă progres.

– Nu știu, am spus. În tot timpul acesta în care am încercat să ajung în Shambhala nu m-am gândit prea mult cum va fi aici. Am crezut că va fi un grup de înțelepți care meditează într-un loc. Și iată că am găsit o cultură, o tehnologie... Este fantastic...

– Nu tehnologia este importantă. Noi o folosim pentru a ne construi puterea mentală. Asta e important.

– Ce vrei să spui?

– Nu e totul așa fantastic cum crezi tu. De-abia am descoperit lecțiile istoriei. Dacă privești cu atenție evoluția omului, vei vedea că tehnologia a fost un precursor al lucrurilor care, după aceea, s-au putut realiza doar cu puterea minții umane. Gândește-te... De-a lungul vremii, oamenii au creat tehnologie care să-i ajute să acționeze și să se adapteze în lume. La început au fost oalele în care s-a păstrat mâncarea, uneltele cu care s-a săpat pământul, adăposturile. Pentru a crea aceste lucruri, oamenii au transformat materialele pe care le-au găsit în lucrurile pe care și le-au închipuit înainte cu mintea. Am vrut să călătorim mai repede, așa că am inventat roata, și apoi toate vehiculele care există. Am vrut să zburăm, așa că au apărut avioanele care ne-au ajutat s-o facem. Am vrut să comunicăm la mare distanță și la orice oră, așa că s-a inventat telegraful, telefonul, radioul, televiziunea, și acum vedem ce se întâmplă în alte locuri.

M-a privit întrebător.

– Vezi care este șablonul? Oamenii au inventat tehnologii pentru că au vrut să ajungă în alte locuri, să intre în legătură cu alți oameni, și pentru că au avut credință că acest lucru

este posibil. Tehnologia a fost ca o treaptă către ce putem face, către dreptul nostru din naştere. Rolul tehnologiei este să ne ajute să clădim în noi încrederea că putem face noi înşine toate aceste lucruri, cu puterile noastre interioare. Aşa că la începutul istoriei Shambhalei, am împins tehnologia înainte, pentru a servi în mod conştient la dezvoltarea minţii omeneşti. Am realizat care este potenţialul câmpului nostru de rugăciune şi am reproiectat întreaga tehnologie cu scopul amplificării acestui câmp. Aici, în inele, mai folosim încă dispozitivele de amplificare, dar suntem pe punctul de a le scoate din joc şi de a folosi numai câmpul aşteptărilor noastre pentru toate lucrurile pe care dorim să le facem sau de care avem nevoie. Cei din temple fac deja asta.

Aş fi vrut să-i mai pun întrebări. După o serpentină, am văzut o prăpastie largă spre dreapta. Ecoul apei care cădea mi-a ajuns la urechi.

– Ce sunet e acesta? am întrebat.

– E o cascadă acolo, mi-a spus Ani. Vrei să o vezi?

Nu mi-am dat seama imediat ce vroia să spună.

– Vrei să spui, intuitiv? am întrebat.

– Bineînţeles că vreau să spun intuitiv, a zâmbit ea. Trăim prin intuiţie.

Tashi se oprise şi se uita înapoi.

– Du-te şi spune-i Pemei că venim, i-a spus Ani.

Copilul a zâmbit şi a luat-o înainte, alergând.

Am urcat panta stâncoasă, apropiindu-ne de cascadă, croindu-ne drum printre arbuşti scunzi şi deşi. Am ajuns la marginea apei. Pârâul era lat de câţiva metri şi curgea cu mare viteză. Ani mi-a făcut semn s-o urmez. Am mers de-a lungul curentului şi am coborât până sub cascadă. De acolo, puteam vedea căderea de apă de aproape douăzeci de metri.

Ceva mi-a atras atenţia, şi m-am dus până pe margine, privind în jos. Spre surprinderea mea, prin apa spulberată am

văzut două siluete rozalii, îndreptându-se una spre alta. Chiar dacă lumina nu era prea puternică, mi s-a părut foarte densă, mai ales în zona umerilor şi a şoldurilor. M-am străduit să-i disting cât mai bine, şi mi-am dat seama că erau goi.

– Aşadar, asta ai vrut să vezi? m-a întrebat Ani râzând.

Nu-mi puteam lua ochii de la privelişte. Ştiam că priveam câmpurile energetice ale unui bărbat şi unei femei. S-au apropiat unul de altul. Câmpurile lor s-au unit încă înainte ca ei să se fi atins. Încet, am văzut o altă formă la jumătatea câmpului femeii. După câteva minute, cei doi s-au despărţit. Luminiţa din femeie a devenit mai puternică. Cei doi s-au îmbrăţişat din nou şi păreau să stea de vorbă, dar zgomotul cascadei le acoperea glasurile. Fără veste, cei doi au dispărut.

Mi-am dat seama că făcuseră dragoste şi m-am simţit foarte stânjenit.

– Cine sunt? am întrebat.

– Nu i-am recunoscut, a spus Ani. Dar sunt de pe aici.

– Mi s-a părut că au conceput un copil, am spus. Crezi că asta a fost intenţia lor?

Ani a izbucnit în râs.

– Aici nu suntem în celelalte lumi. Bineînţeles că asta a fost intenţia lor. La acest nivel de energie şi intuiţie, aducerea unui suflet pe Pământ este un proces deliberat.

– Cum de au dispărut aşa?

– Au ajuns aici prin proiecţie mentală, printr-un câmp al deplasării. Dispozitivul de amplificare ne permite să facem şi aşa ceva. Acelaşi câmp electromagnetic care transmite imaginea în televiziune poate fi folosit pentru conectarea coordonatelor unui loc îndepărtat din spaţiu cu locul unde ne aflăm. Când facem asta, putem privi o scenă oriunde

dorim, sau putem merge în alte locuri, folosind un câmp de rugăciune amplificat. Specialiştii în teoria găurilor de vierme din alte culturi studiază aceste fenomene acum, doar că nu sunt în deplina conştienţă a rezultatelor acestor lucruri.

O priveam, încercând să absorb informaţiile noi.

– Pari copleşit, mi-a spus.

Am dat din cap afirmativ, schiţând cu greu un zâmbet.

– Hai să mergem. Suntem aşteptaţi la Pema.

Casa era la fel ca şi cea a lui Ani, doar că era pe o altă parte a dealului şi era decorată altfel. Aceeaşi cutie neagră afară, acelaşi câmp de forţă pe post de geam ca mai înainte. Am fost întâmpinaţi de Tashi şi de o altă femeie, Pema.

Pema era mai înaltă decât Ani, şi mai subţire. Avea părul negru şi lung. Purta o rochie albă, lungă, şi zâmbea, dar puteam spune că nu era totul în ordine. A dorit să fie singură cu Ani, aşa că femeile au dispărut în altă încăpere, lăsându-ne pe mine şi pe Tashi singuri în salon.

Eram gata să-l întreb ce nu era în ordine, când am simţit ca un curent în aer, în spatele meu. Distorsiunea în câmp s-a produs, ca şi la Ani acasă, doar că de data asta se întâmpla în mijlocul camerei. Am clipit, încercând să înţeleg ce se petrecea de fapt. În distorsiune a apărut un câmp cu câteva plante mici, văzute parcă printr-o fereastră. Spre marea mea surpriză, prin fereastra respectivă a intrat în cameră un bărbat.

Tashi s-a ridicat şi a făcut prezentările. Bărbatul se numea Dorjee. M-a salutat şi a întrebat unde era Pema. Tashi a făcut semn spre dormitor.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Tashi m-a privit zâmbind.

– Soţul Pemei a venit de la fermă, mi-a răspuns. Nu face nimeni asta în celelalte lumi?

I-am povestit pe scurt despre zvonurile şi miturile care circulau despre yoghinii care se puteau proiecta la distanţă.

– Eu n-am văzut niciodată aşa ceva, am adăugat cu seriozitate. Cum se produce acest fenomen?

– Vizualizăm locul în care dorim să ajungem, şi amplificatorul ne ajută să creăm o fereastră în acel loc, care se deschide exact în faţa noastră. Se creează simultan o deschidere şi în cealaltă direcţie. Aşa am putut vedea unde a fost înainte să intre aici.

– Amplificatorul e cutia neagră de afară, nu?

– Exact.

– Şi toţi puteţi face asta?

– Da, şi destinul nostru e să o facem fără amplificator.

S-a oprit, s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Vrei să-mi povesteşti despre cultura ta, despre locurile de afară?

Înainte de a putea răspunde, am auzit o voce în dormitor, spunând:

– S-a întâmplat din nou!

Tashi şi cu mine ne-am privit.

După câteva minute, Ani, Pema şi soţul Pemei au ieşit din dormitor şi s-au aşezat în salon, lângă noi.

– Eram atât de sigură că sunt însărcinată, a spus Pema. Puteam vedea energia, am şi simţit-o câteva momente, şi apoi a dispărut. Trebuie să fie tranziţia.

Tashi o privea fascinat.

– Ce crezi că s-a întâmplat? am întrebat.

– Am intuit că a fost o sarcină paralelă, şi copilul s-a dus în altă parte, a răspuns Ani.

Dorjee şi Pema s-au privit îndelung.

– Vom încerca din nou, a spus Dorjee. De obicei nu se întâmplă de două ori în aceeași familie.

– Trebuie să plecăm, a spus Ani.

S-a ridicat și a îmbărbătat gazdele. Eu și Tashi am urmat-o prin câmpul de forță.

Eram uimit. În anumite chestiuni, civilizația de aici mi se părea obișnuită, în altele era cu totul fantastică. Încercam să integrez rațional tot ce vorbisem și auzisem. Ani ne-a condus la o belvedere, de unde se deschidea toată valea.

– Cum de există un loc cu temperatură atât de înaltă în Tibet? am întrebat.

– Temperatura e controlată de câmpurile noastre, iar pentru cei cu un nivel energetic scăzut, suntem invizibili. Legendele spun că acest lucru se va schimba când se produce tranziția.

Eram uluit de-a binelea.

– Cunoști legendele? am întrebat.

Ani a dat din cap, afirmativ.

– Bineînțeles. Shambhala este originea legendelor și marii majorități a profețiilor de-a lungul istoriei. Ajutăm la inducerea informației spirituale în alte culturi. Știm că e doar o chestiune de timp, și tot mai mulți dintre voi ne veți găsi.

– Știați și de mine, personal? am întrebat.

– Nu, nu știm de cineva anume. Dar știm că în momentul în care nivelul de energie și conștiență crește, în general, voi veți lua Shambhala în serios și veți veni aici. Așa spun legendele. În momentul mutației sau tranziției Shambhalei, vor veni oameni din alte culturi. Și nu vor fi doar oameni din Orient, care ne-au găsit câteodată, ci și occidentali care vor fi ajutați și susținuți ca să vină aici.

– Spui că legendele prezic o tranziție. Ce este asta?

– Legendele spun că în momentul în care celelalte culturi vor începe să înțeleagă etapele extinderii câmpului de

rugăciune uman – conectarea la energia divină, proiectarea energiei în lume prin iubire, programarea câmpului energetic pentru favorizarea evenimentelor sincrone, energizarea altora și detașarea – restul lucrurilor pe care le facem aici, în Shambhala, vor fi și ele cunoscute.

– Adică restul celei de A Patra Extinderi?

– Da. Pentru asta ești aici. Asta trebuie să vezi.

– Poți să-mi vorbești despre asta?

A negat cu un gest.

– Trebuie să faci lucrurile gradat, pas cu pas. Mai întâi trebuie să-ți dai seama încotro se îndreaptă omenirea. Nu cu mintea, ci cu ochii, cu simțirea. Shambhala este modelul acelui viitor.

Am dat din cap afirmativ.

– Este momentul ca lumea să afle de ce sunt capabili oamenii, încotro se îndreaptă evoluția. O dată ce veți înțelege acest lucru, veți putea să vă extindeți câmpul și mai mult, veți deveni și mai puternici. Dar trebuie să înțelegi că eu nu dețin informații despre A Patra Extindere. Eu te voi conduce doar câtiva pași, dar cei din temple cunosc mult mai mult.

– Ce sunt templele? am întrebat.

– Sunt inima Shambhalei, locul mistic pe care ți l-ai imaginat. Acolo se desfășoară adevărata muncă a Shambhalei.

– Și unde se află?

A arătat spre nord, peste vale, spre un grup circular de munți, aflat la o oarecare distanță.

– Dincolo de piscurile acelea, a spus.

Cât am vorbit noi, Tashi a rămas tăcut, ascultându-ne. Ani l-a privit și l-a mângâiat pe cap.

– Am avut o intuiție că Tashi va fi chemat la templu, a spus ea, dar îmi face impresia că pe el îl interesează mai mult lumea voastră...

* * *

M-am trezit brusc, transpirat. Visasem că eram la templu cu Tashi și cu altcineva, pe punctul de a înțelege A Patra Extindere. Ne găseam într-un labirint de piatră de culoarea bronzului, și în depărtare se vedea un templu de culoare albăstruie. O persoană în costum tibetan stătea afară. În vis, fugeam de ofițerul chinez pe care îl întâlnisem și îl văzusem în realitate de câteva ori. Acesta mă urmărea prin temple, și rând pe rând, acestea erau distruse. Îl uram din toată inima pentru ceea ce făcea.

M-am ridicat și am încercat să mă concentrez, de-abia amintindu-mi cum mă întorsesem acasă la Ani. Acum mă găseam într-un dormitor, și era dimineață. Tashi stătea pe un scaun, lângă pat, și mă privea.

Am oftat, încercând să mă calmez.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

– Am avut un coșmar, am spus.

– Vrei să-mi povestești despre celelalte lumi?

– Tu nu poți merge acolo printr-o gaură de vierme, sau cum îi spuneți voi?

A negat cu un gest.

– Nu se poate, nici în templu. Bunica mea a intuit că s-ar putea, dar nu a reușit nimeni din cauza diferențelor energetice dintre cele două locuri. Cei de la templu pot vedea ce se întâmplă afară, dar atât...

– Mama ta pare să cunoască multe despre celelalte lumi.

– Noi primim informații de la cei care stau în templu. Vin deseori pe aici, mai ales când simt că e momentul ca unul dintre noi să se alăture lor.

– Să se alăture lor?

– Aproape toți de aici aspiră la un loc în templu. Este o mare onoare, și o șansă de a influența celelalte lumi.

Cum vorbea, m-a izbit maturitatea din vocea lui. Parcă ar fi avut cel puțin treizeci de ani. Chiar dacă era dezvoltat fizic, avea figură de copil.

– Și tu? am întrebat. Vrei să te duci la templu?

Mi-a zâmbit și a privit spre cealaltă încăpere, de parcă nu ar fi vrut ca mama să-i audă spusele.

– Nu, eu îmi doresc să merg în celelalte lumi. Vrei să-mi povestești despre ele?

I-am spus cât de multe am putut: cum trăiesc oamenii, ce mănâncă, despre lupta pentru democrație, despre corupția pe care o favorizează banul, despre problemele de mediu. Era entuziasmat, spre mirarea mea. Mă așteptam să fie alarmat, furios, dezamăgit.

Ani a intrat în cameră. Simțise, probabil, că se discuta ceva foarte important. Nici unul dintre noi n-a spus nimic. M-am întins din nou pe pernă.

– Trebuie să mai băgăm niște energie în tine, mi-a spus ea. Vino cu mine.

M-am îmbrăcat și ne-am dus împreună afară, în spatele casei. Era acolo o peluză, cu iarbă înaltă, și lângă copaci, niște arbuști care semănau cu asparagus. Mi-a cerut să mă dezmorțesc, și am încercat să fac exercițiile pe care le știam de la Yin.

– Stai aici, mi-a spus ea după ce am terminat, și încearcă să-ți amplifici energia.

Ședea lângă mine. Am început să respir adânc, concentrându-mă pe frumusețile din jur, vizualizând fluxul energetic. Ca și altă dată, culorile și formele au început să iasă în evidență.

Am privit-o pe Ani, și am remarcat expresia de înțelepciune a feței ei.

– Foarte bine, a spus ea. Nu erai bine ieri când ne-am dus la Pema. Îți mai amintești ce s-a întâmplat.

– Sigur, am spus.

– Îți amintești ce s-a întâmplat când a spus că credea că a conceput un copil?

– Da.

– A simțit că așa era, și apoi imediat energia a dispărut.

– Ce crezi că s-a întâmplat? am întrebat.

– Nimeni nu știe exact. Aceste dispariții se întâmplă de multă vreme. Am pățit-o chiar eu pentru prima oară, acum paisprezece ani. În acel moment, eram sigură că eram însărcinată cu gemeni, un băiat și o fată, și apoi, după o clipă, unul dintre ei a dispărut. L-am născut pe Tashi, dar am simțit mereu că sora lui este în viață undeva. De atunci, multe femei de aici au avut această experiență. Erau sigure că au conceput și, dintr-o dată, nu mai aveau nimic în pântec. Toate au născut între timp, dar n-au uitat acel eveniment. Acest fenomen s-a întâmplat cu regularitate în Shambhala în ultimii paisprezece ani.

A tăcut o clipă, apoi a reluat:

– Se leagă într-un fel de tranziție, poate chiar de prezența ta aici.

– Nu știu, am spus, privind în gol.

– Tu nu ai nici o intuiție?

M-am gândit o secundă, și apoi mi-am amintit de vis. Eram pe punctul de a i-l povesti, dar neștiind ce înseamnă, m-am abținut.

– Nu am intuiții, doar multe întrebări.

A dat din cap și a așteptat.

– Cum merg lucrurile aici? Ce fac oamenii, cu ce se ocupă?

– Am evoluat până la un punct în care nu mai folosim bani, mi-a explicat Ani, și nu mai producem și nu mai

construim lucruri ca în celelalte culturi. Cu zeci de mii de ani în urmă, am venit din culturile care produceau lucrurile de care aveau nevoie, ca voi. Dar, cum ți-am spus, am înțeles gradat că destinul real al tehnologiei consta în folosirea acesteia pentru dezvoltarea abilităților noastre mentale și spirituale.

Mi-am mângâiat haina.

– Tot ce aveți este creat din câmpuri energetice?

– Da.

– Și ce le ține în această formă?

– O dată create, aceste câmpuri rezistă atâta timp cât energia nu este perturbată de fenomene negative.

– Și hrana?

– Hrana se creează în același mod, dar este mai bună dacă este cultivată și crescută în mod natural. Plantele răspund energiei noastre și ne dau foarte mult înapoi. Desigur, nu avem nevoie să mâncăm prea mult ca să menținem nivelul de vibrație. Majoritatea celor din temple nu mănâncă deloc.

– Și puterea? De unde iau aceste amplificatoare puterea necesară?

– Energia este liberă. Cu multă vreme în urmă, am descoperit un aparat care folosea ceea ce voi numiți fuziune la rece. Creează energie virtual liberă în societatea noastră, și acest lucru ne-a eliberat de poluarea mediului și ne-a ajutat să automatizăm producția de bunuri, în masă. Gradat, toți ne-am concentrat asupra căilor spirituale, asupra percepțiilor sincrone și am descoperit adevăruri noi asupra existenței noastre, pe care le-am împărtășit și celorlalți.

În timp ce vorbea, am recunoscut că descria viitorul omenirii, așa cum apărea el în A Noua și A zecea Viziune.

– Pe măsură ce ne desăvârșim spiritual aici, în Shambhala, a continuat Ani, înțelegem că scopul oamenilor de pe această planetă este să evolueze într-o cultură spirituală în toate

aspectele ei. Apoi ne-am dat seama că avem o putere uriaşă în noi, şi că putem îndeplini ceea ce trebuie. Am învăţat extinderile şi le-am utilizat pentru a îmbunătăţi tehnologiile, cum ţi-am mai spus, şi pentru a le facilita creativitatea. Acum trăim simplu şi natural şi singura tehnologie de care ne mai folosim este cutia neagră, care ne ajută să creăm mental tot ceea ce dorim.

– Această evoluţie s-a petrecut aici?

– Nu, nu. Shambhala s-a mutat de multe ori.

Această afirmaţie m-a şocat, aşa că am cerut şi alte explicaţii.

– Da, a continuat ea, legendele sunt foarte vechi şi vin din multe izvoare. Miturile despre Atlantida şi Meru vin de la civilizaţii vechi, care au existat în trecut şi unde s-a întâmplat evoluţia iniţială a Shambhalei. Dezvoltarea tehnologiei a fost pasul cel mai dificil pentru a pune progresul în serviciul dezvoltării spirituale; a fost posibil numai când fiecare şi-a dat seama că înţelegerea lucrurilor spirituale este mai importantă decât banul şi politica. Aceste lucruri au avut nevoie de timp, pentru că oamenii erau cu totul blocaţi de frică – credeau că ei trebuie să manipuleze evoluţia umană cu ego-urile lor – Şi doreau să folosească avantajele tehnologiei în mod negativ, controlându-i pe ceilalţi. În multe dintre civilizaţiile trecute puţini erau cei care încercau să-i supună pe ceilalţi cu ajutorul maşinilor care amplifică energia, motorizând şi controlând gândurile altora. De multe ori, asemenea încercări au dus la războaie, distrugeri în masă, şi omenirea a luat-o de multe ori de la început. Culturile exterioare au această problemă acum. Există oameni care vor să controleze pe toată lumea prin supraveghere, circuite integrate implantate în organism, prin scanarea undelor cerebrale. Poate că te întrebi ce s-a întâmplat cu ceea ce au lăsat în urmă culturile vechi. De ce nu s-a găsit aproape

nimic? Glaciaţia şi deriva continentelor au îngropat multe lucruri şi apoi, o dată ce o cultură progresează până la punctul în care bunurile materiale sunt create mental, dacă se întâmplă un pas greşit şi negativismul prăbuşeşte nivelul energetic, totul dispare.

M-am cutremurat. Tot ce spunea ea se lega foarte bine, dar era cumplit de nesigur. Una era să emiţi o ipoteză că omenirea merge spre un viitor spiritual, şi cu totul alta să te pomeneşti într-o cultură care deja se găsea la acest nivel.

Ani s-a apropiat de mine.

– Să nu uiţi că lucrurile pe care le vezi aici ţin de cursul natural al evoluţiei umane. Suntem mai avansaţi decât voi, dar pentru că noi am făcut asta, pentru voi va fi mai uşor.

A tăcut. Mi-a venit să râd.

– Energia ta arată mai bine acum, a constatat Ani.

– Nu-mi aduc aminte de când n-am mai fost atât de atent.

A dat din cap, încurajator.

– Aşa cum am spus, există un nivel al energiei pe care cei de aici din Shambhala, reuşesc să îl menţină. Este contagios. Sunt mulţi oameni aici care ştiu cum să aducă energie în sine şi să o proiecteze către ceilalţi, creând un efect de multiplicare, şi fiecare primeşte energie şi dăruieşte câmpurilor de rugăciune ale celorlalţi în acelaşi timp. Îţi dai seama cum creşte? Toate ipotezele, toate aşteptările acestei culturi se unesc în acelaşi flux şi produc un câmp de rugăciune uriaş. Nivelul pe care îl dobândeşte o cultură este determinat aproape exclusiv de cât de conştienţi sunt membrii ei de existenţa câmpurilor speranţelor lor, în primul rând, şi de cât de mult reuşesc să practice extinderile, în al doilea rând. Când se practică extinderile, energia irupe. Dacă oamenii din culturile exterioare ar şti cum să facă energia să circule, făcând din extinderile câmpurilor de rugăciune

o prioritate, ar ajunge la nivelul Shambhalei într-o clipă! Asta încercăm să facem la temple. Folosim extinderile pentru a ajuta la ridicarea nivelului de conștiință în culturile exterioare. Facem asta deja de mii de ani.

Am cântărit o clipă ceea ce auzisem, apoi am întrebat:

– Poți să-mi spui ce știi despre A Patra Extindere?

M-a privit cu seriozitate.

– Știi că trebuie să urmezi calea pas cu pas, a spus ea. Ai fost ajutat, și ca să ajungi aici, ai aflat primele trei extinderi și o parte din a patra. Acum trebuie să te oprești și să înțelegi exact cum se întâmplă aceste lucruri. Când se încheie o extindere, energia persoanei respective devine mai puternică. Acest lucru se întâmplă pentru că atunci când trimiți energia înainte, pentru a favoriza evenimentele sincrone și a ridica nivelul celorlalți, când îți crești și susții energia cu detașare și credință, promovezi un plan divin, și cu cât acționezi și gândești mai în armonie cu divinul, puterea ta este mai mare. Îți dai seama? Funcționează ca un aparat de siguranță încorporat, după cum nu mă îndoiesc că ai observat. Dumnezeu nu îți dă putere decât dacă ești în rezonanță cu intenția universală.

Mi-a atins umărul și a continuat:

– Ceea ce ai de făcut acum este să te lămurești asupra direcției în care se îndreaptă omenirea, asupra evoluției culturii umane. Acest lucru trebuie să se întâmple. De aceea și tu, și alții, trebuie să vedeți și să înțelegeți Shambhala. Acesta este pasul următor în A Patra Extindere. Trebuie să înțelegi viitorul care se află în intenția noastră. Ai înțeles deja cum stăpânim și cum folosim tehnologia, și cum o plasăm în serviciul evoluției spirituale interioare. Experimentarea extinderilor va amplifica energia ta și îți poți programa asta în câmpul tău de rugăciune. Trebuie să înțelegi funcționarea acestui lucru. Știi deja cum să trimiți câmpul înaintea ta,

cum să favorizezi fluxul sincron pentru tine și pentru alții. Îți extinzi câmpul, și nu numai că îl proiectezi pentru a-i ridica și ajuta pe cei din jur, ci o faci pentru ei și pentru idealul lor spiritual și cultural, similar cu ceea ce se vede aici, în Shambhala. Faci asta, și îi ajuți să-și găsească rolul în evoluție.

Am dat din cap, nerăbdător să aflu mai multe.

– Nu trebuie să o iei prea repede, a spus Ani. N-ai văzut tot ce trebuie să vezi despre viața noastră aici. Nu numai că stăpânim tehnologia, ci am și restructurat deja lumea în care trăim, concentrând-o pe de-a-ntregul asupra evoluției spirituale, asupra misterelor existenței, asupra vieții însăși...

8

PROCESUL VIEȚII

Am pornit-o la plimbare printre pietre și copaci, mai multe sute de metri. Ani sfârșise conversația noastră cam abrupt, spunând că avea treabă, avea de făcut niște pregătiri despre care-mi va povesti mai târziu... Așa că mă plimbam singur.

Priveam frunzișul verde și întrebările îmi umpleau mintea. Ani spusese că trebuia să văd cum s-a modelat cultura Shambhalei, concentrată asupra procesului vieții. Oare ce însemna asta?

Cântăream întrebarea, când am observat un om pe potecă, venind spre mine. Era în vârstă, avea probabil cincizeci de ani, și mergea cu pas hotărât. Când a ajuns lângă mine, m-a privit o clipă în ochi, după care m-a ocolit și și-a continuat drumul. Cu colțul ochiului am văzut că a întors capul, să mă privească încă o dată.

Mi-am continuat plimbarea, oarecum iritat. Omul nu se oprise și nu se angajase în nici o conversație. M-am întors și m-am luat după el, sperând să-l prind din urmă. El ocolise o stâncă de pe potecă și dispăruse din raza vederii mele. Când am ajuns și eu acolo, dispăruse chiar de tot. Eram dezamăgit. M-am întors acasă la Ani fără să-mi mai bat capul cu asta.

Ani m-a întâmpinat, cu niște blugi și o cămașă în mână.

– O să ai nevoie de astea, mi-a spus.

– Ia te uită! am spus. Ți-ai folosit câmpul să creezi astea!

– Începi să înțelegi, a râs ea.

M-am așezat pe un scaun. Nu mă simțeam ca și cum aș fi înțeles ceva.

– A venit tatăl lui Tashi, a spus Ani.

– Unde e? Am întrebat.

– Înăuntru, cu Tashi.

A făcut un gest spre dormitor.

– De unde a venit?

– De la templu. E acolo de o vreme.

Am rămas mut de uimire.

– Și a venit aici?

– Da, înainte de a te întoarce tu.

– Cred că am trecut pe lângă el pe potecă.

– Cred că a venit ca să ne pregătească, a spus Ani.

– Pentru ce?

– Pentru tranziție. Crede că e momentul ca Shambhala să se mute.

Eram pe punctul de a întreba mai multe, când am observat că avea privirea absentă. Era cufundată în gânduri.

– Ai spus că l-ai văzut pe tatăl lui Tashi pe potecă? m-a întrebat.

Am dat din cap afirmativ.

– Atunci trebuie că mesajul pe care îl aduce este important și pentru tine. Trebuie să fim foarte conștienți de acest proces.

S-a oprit o clipă, privindu-mă cu înțeles.

– Ai spus de procesul vieții. Ce înseamnă asta aici, în Shambhala? am întrebat.

– Să privim întreg tabloul evoluției unei societăți de când începe să-și ridice nivelul energiei rugăciunii. Primul lucru care se întâmplă este că oamenii care creează tehnologia

o vor face mai eficientă, mai automatizată, astfel încât majoritatea bunurilor de consum vor fi produse de către roboți. Acest lucru se întâmplă deja și în lumile exterioare și e pozitiv, în ciuda faptului că e încă periculos, pentru că pune multă putere în mâinile unui număr mic de omeni. De asemenea, provoacă șomaj, și mulți oameni trebuie să-și modifice viziunea asupra câștigării pâinii zilnice. Lucrul pozitiv este faptul că pe măsură ce producția se automatizează, economia globală va începe să se orienteze spre informații și servicii – oferind informația oportună pentru ceilalți – Și, din necesitate, oamenii vor deveni mai intuitivi, mai atenți, mai concentrați asupra percepției evenimentelor sincrone din viață. Pe măsură ce cunoașterea spirituală crește și oamenii devin conștienți de puterea creativă pe care o pot atinge cu câmpul lor de rugăciune, tehnologia mai face încă un pas. Pasul nostru următor este descoperirea amplificatorului de unde, care îi va ajuta pe toți să creeze mental tot ceea ce doresc. Când se întâmplă acest lucru, cultura devine liberă să se concentreze exclusiv pe aspectele spirituale, pe ceea ce noi numim procesul vieții. Aici ne aflăm noi, în Shambhala, și aici vor ajunge și celelalte culturi. Întreaga noastră societate este educată în realitatea mai largă a spiritului. La un moment dat, fiecare cultură va fi conștientă că suntem ființe spirituale și că trupurile noastre sunt atomi într-o stare de vibrație oarecare, o vibrație al cărei nivel poate fi ridicat dacă legătura noastră cu puterea rugăciunii va fi mai profundă. Aici, în Shambhala, înțelegem acest lucru, și înțelegem și că am venit aici dintr-un plan pur spiritual pentru a îndeplini ceva. Am venit cu misiunea de a aduce toată lumea în starea de conștiință spirituală deplină, generație după generație. De aceea am participat la procesul vieții de la bun început, chiar dinainte de naștere...

M-a privit, să vadă dacă înţelegeam, şi apoi a continuat:

– Există întotdeauna o relaţie intuitivă între mamă, tată şi copilul cel nenăscut.

– Ce fel de relaţie? am întrebat.

Mi-a zâmbit.

– Toată lumea ştie că sufletele încep să contacteze părinţii, înaintea concepţiei. Îşi fac simţită prezenţa, mai ales pentru viitoarea mamă. Este o parte a procesului de decizie asupra părinţilor potriviţi.

Am privit-o uluit.

– Acest lucru se întâmplă deja în lumile exterioare, mi-a explicat ea în continuare. Oamenii au început doar acum să vorbească despre asta, să-şi dezvolte percepţiile. Întreabă orice mamă, şi vezi ce spune... Acelaşi tip de intuiţie este implicat şi în procesul căsătoriei, dacă te gândeşti mai bine. Pe măsură ce oamenii învaţă să-şi caute perechea în mod conştient, vor observa că pasiunea este esenţială, dar nu şi suficientă. Intuim cum va arăta viaţa noastră alături de persoana aleasă. Evaluăm – pe deplin conştienţi sau nu – dacă stilul de viaţă alături de acea persoană reprezintă un pas înainte faţă de mediul şi atitudinea în care am crescut noi. Înţelegi unde vreau să ajung? Alegerea perechii potrivite este importantă din punct de vedere evolutiv. Pe măsura dezvoltării spirituale, oamenii se vor alege unii pe alţii în mod conştient, pentru a clădi un cămin, o atmosferă care să reprezinte un mod de viaţă mai apropiat de adevăr, în comparaţie cu cel al generaţiilor trecute. Intuitiv, ştim că trebuie să adăugăm ceva la înţelepciunea lumii pe care am găsit-o. Înţelegi cum se desfăşoară acest proces? Când primim o intuiţie despre un copil care vrea să se nască din noi, o dată cu ea vin şi întrebări. De ce vrea acest copil să se nască în familia noastră? Cum va vrea să fie când va creşte? Cum va extinde înţelegerea lucrurilor pe care a găsit-o la noi?

– Stai puţin, am spus. Nu trebuie să fim atenţi, să nu facem ipoteze despre viitorul copiilor noştri? Dacă greşim, dacă încercăm să ne împingem copiii în situaţii care nu sunt potrivite pentru ei? Mama mea credea că eu voi deveni predicator, şi a fost până la urmă foarte departe de realitate.

– Acestea sunt numai intuiţii. Realitatea va fi aproape de gândul nostru, dar nu exact aceeaşi. De secole, căsătoriile sunt aranjate şi copiii sunt forţaţi să urmeze profesiile şi carierele indicate de părinţi. Înţelegi? Astfel, intuiţiile au fost greşit folosite. Putem învăţa din greşelile lor. Nu primim informaţii complete despre copiii noştri şi nici nu trebuie să-i controlăm în totalitate. Primim doar intuiţii, imagini tulburi despre ce vor face ei cu viaţa lor... Oricum, mama ta n-a greşit prea mult în ceea ce te priveşte...

Am râs. Ani avea, bineînţeles, dreptate.

– Acum vezi unde se îndreaptă lucrurile. Ştim că atunci când mama şi tatăl intuiesc cum va folosi copilul înţelepciunea pe care o primeşte de la ei, cum o va extinde, sufletul nenăscut face acelaşi lucru. Are o viziune asupra a ceea ce vrea să îndeplinească. După aceasta urmează momentul concepţiei.

M-a privit o clipă.

– Mai ţii minte ce am văzut la cascadă?

– Da.

– Ce crezi despre ce s-a întâmplat?

– Lucrurile păreau să se facă în perfectă conştienţă.

– Da, aşa a fost. O dată ce cuplul a hotărât să încerce să conceapă, pentru a aduce în lume sufletul pe care l-au intuit, actul fizic este o fuziune a câmpurilor energetice, astfel încât într-un mod real, orgasmul va deschide o poartă în cer, prin care sufletul va trece.

Mă gândeam la cele văzute la cascadă. Câmpurile energetice ale celor doi se uniseră, şi un nou câmp începuse să crească.

– În gândirea materialistă a lucrurilor exterioare, a continuat Ani, unirea sexuală a fost redusă doar la biologie, la actul fizic. Aici, cunoaştem partea spirituală, adevărata realitate a lucrurilor. Cei doi şi-au unit câmpurile energetice în unul singur, şi copilul a fost produsul acestei uniri. Din nou, ştiinţa preferă să explice concepţia ca o combinare aleatorie de gene, şi bineînţeles că, privită la microscop, chiar aşa arată. Genele mamei şi ale tatălui se combină pentru a produce un copil, ale cărui caracteristici vor fi sincrone cu tot ce au mai bun cei trei. Îţi dai seama? Copilul are destinul ca intenţie vizualizată în viaţa sa preluată, iar genele combinate îi dau modul precis, tendinţele, talentele care sunt necesare împlinirii acestei intenţii. Oamenii de ştiinţă din lumile exterioare vor găsi, probabil, o explicaţie pentru acest proces. De aceea este atât de periculoasă combinarea genelor, făcută de doctori şi oamenii de ştiinţă. Constatarea bolilor este un lucru pozitiv, dar intenţia de a crea o inteligenţă superioară, un talent sau doar perceperea egoului, sunt dezastruoase. Această practică a dus la dispariţia unor civilizaţii trecute. Ceea ce vreau să spun, a încheiat Ani, este că aici, în Shambhala, luăm procesul de perpetuare în serios. În forma sa ideală, intuiţia părinţilor şi cea a copilului conlucrează pentru a oferi copilului cea mai bună pregătire pentru îndeplinirea scopului vieţii sale.

Spusele ei m-au făcut din nou să mă gândesc la concepţiile ratate din Shambhala.

– Ce crezi că se întâmplă cu energia concepţiei care dispare? am întrebat.

A ridicat din umeri, privind spre uşa camerei lui Tashi.

– Nu ştiu, a spus. Probabil că vom afla de la tatăl lui Tashi.

O altă întrebare mi-a răsărit în minte:

– Nu înţeleg: cine merge în templu şi cine rămâne în inele?

Ani a început să râdă.

– Cred că pentru tine e o mare confuzie... Cultura noastră este împărţită în cei care învaţă, şi cei care sunt chemaţi la templu. Mulţi dintre cei din templu se întorc aici din când în când, pentru câteva zile, pentru a menţine relaţiile, mai ales cu copiii. Situaţia se poate schimba oricând, călăuzită de intuiţii. Cei care muncesc în templu vin să înveţe, şi cei care învaţă se duc în templu. Este un eveniment fluid şi sincron.

O secundă a tăcut. I-am făcut semn să continue.

– Următorul pas în procesul vieţii este ajutorul pe care îl dăm copilului să crească. Fiecare uită de ce a venit, ce a vrut să facă cu viaţa lui, aşa că unui copil trebuie să i se explice împrejurările care au înconjurat evenimentul naşterii lui. Este important ca să i se creeze un context de viaţă, astfel încât să afle ce s-a întâmplat înainte de sosirea lui şi unde este locul său. Acesta include istoria familiei în care s-a născut, în urmă cu câteva generaţii. Noi păstrăm înregistrări care seamănă cu benzile video. Stocarea de date se face electronic. Tashi, de exemplu, şi-a putut vedea familia până la şapte generaţii în urmă, a aflat despre vieţile lor, visele lor, realizările şi eşecurile lor, şi, la sfârşitul vieţii lor, ce ar fi putut face altfel. Toate aceste informaţii foarte importante au ajuns la tineri, care au fost ajutaţi astfel să clădească drumul vieţii lor învăţând din greşelile şi înţelepciunea celor de mai înainte. Tashi a învăţat multe de la străbunii săi. Ruda sa favorită este însă bunica.

Eram uluit.

– Să faci astfel de înregistrări e o idee foarte bună! Mă întreb de ce nu o facem şi noi, acasă.

– Nu o faceţi pentru că amânaţi mereu discuţiile despre moarte până în ultimul moment, şi adesea este prea târziu. Viaţa în celelalte culturi este încă prea ancorată în material,

nu pe procesul în sine. Lucrurile vor deveni mai ușoare o dată cu trecerea timpului, când lumile exterioare vor învăța să-și susțină vibrația și vor învăța extinderile câmpului de rugăciune. Acum reduceți viața la banalități, la mondenități, însă ea este un proces constant, misterios, de informare.

Mă privea ca și cum în spatele cuvintelor ei ar fi fost un sens mult mai profund.

– Tu însuți trebuie să depășești această tendință și să rămâi concentrat asupra procesului care ți se întâmplă ție. Ai venit în Shambhala într-un moment în care este tranziție. Tatăl lui Tashi este aici, și vorbește cu Tashi despre viitorul său și situația templului. Tashi încă nu intuiește plecarea sa spre templu. Este interesat de lumea voastră. Tu ai apărut exact în toiul acestui fenomen. Asta înseamnă ceva, nu?

Ca și cum ar fi fost o subliniere a cuvintelor lui Ani, am auzit amândoi un zgomot îndepărtat, ca un murmur, care a dispărut foarte repede.

– N-am mai auzit niciodată așa ceva, a spus Ani, confuză.

M-a trecut un fior.

– Cred că e un elicopter, am spus.

Mi-a trecut din nou ideea de a-i povesti visul meu, dar înainte să o pot face, ea a vorbit din nou:

– Trebuie să ne grăbim. Trebuie să afli cine suntem, ce cultură am creat. Vorbeam despre importanța ideii ca tinerii să înțeleagă succesiunea de generații care a trăit înaintea lor. Toți care trăiesc în inele află aceste lucruri la o vârstă foarte fragedă. Atunci când spiritualitatea lor se trezește și simt de ce au venit.

Ani a ridicat degetul.

– Toți cei de aici, a spus ea răspicat, știu că lumea evoluează prin succesiunea generațiilor. O generație stabilește un mod de viață și face față unor provocări, iar generația

care-i urmează extinde această viziune asupra lumii. Din nefericire, în lumile exterioare, evoluția aceasta de-abia a început să fie luată în serios. E mai frecvent cazul în care părinții vor ca tinerii să fie exact ca ei, să aibă aceeași viziune asupra lucrurilor. Dorința aceasta este normală, într-un fel, pentru că toți dorim ca urmașii noștri să respecte alegerile noastre. Dar în multe cazuri acest proces devine antagonic. Părinții critică alegerile copiilor, copiii critică ideile demodate ale părinților. Până la un punct, asta face parte din proces: copiii contemplă viața părinților și își spun: aș fi făcut unele lucruri ca și ei, altele diferit... Toți copiii simt ce nu a fost complet în viața părinților lor. Acesta este sistemul: ne alegem părinții în parte pentru a aduce ceea ce lipsește, pentru a adăuga lucrurile de care este nevoie în înțelegerea umană, și începem acest proces prin a fi nemulțumiți de ceea ce găsim în viața lor. Totuși, acestea nu trebuie neapărat să fie antagonice. O dată ce cunoaștem procesul vieții, putem participa conștient la el. Părinții sunt deschiși criticii copiilor, și le vor sprijini visele. Desigur, părinții trebuie să-și extindă vederile și să evolueze o dată cu copiii, lucru care nu este ușor.

Mai auzisem undeva toate astea. Ani făcea tot ce putea ca acest proces al evoluției să-mi fie foarte clar. Am mai pus câteva întrebări, și ea mi-a mai dat detalii timp de vreo zece minute, despre viața în inelele exterioare ale Shambhalei. Mi-a explicat că o dată ce copiii câștigă înțelegerea istoriei familiei lor, următorul pas era să învețe extinderea câmpului de rugăciune și creativitatea. Așa cum făceam și eu. Apoi, trebuiau să facă lucruri care duceau cultura înainte, să-i învețe pe cei din inele sau să-și folosească energia rugăciunilor la templu.

– Așa va arăta viața și în lumile exterioare, a spus Ani. Unii se vor dedica pedagogiei, alții vor intra în instituțiile culturii și le vor împinge spre idealul spiritual.

Eram pe punctul de a întreba despre cei din templu, când ușa de la camera lui Tashi s-a deschis. Tashi a ieșit, urmat de tatăl său.

– Tata vrea să te cunoască, a spus Tashi.

Bătrânul s-a închinat. Tashi a făcut prezentările, apoi ne-am așezat la masă. Tatăl lui Tashi era îmbrăcat în pantaloni de păstor, din piele de oaie, și cu o vestă tibetană, imaculate. Era scund și îndesat. Mă privea cu ochi de copil, plin de entuziasm.

– Știi că Shambhala va intra în tranziție? m-a întrebat.

Am privit spre Ani, și apoi spre el.

– Numai vag, ceva din legende.

– Legendele spun, a explicat bătrânul, că într-un moment dat se va produce un salt, și în Shambhala, și în celelalte culturi. Acest salt se va petrece numai dacă nivelul de conștiință din lumile exterioare va atinge un anumit punct. Când acest lucru se va întâmpla, Shambhala se va mișca.

– Se va mișca? am întrebat. Unde? știi unde?

Mi-a zâmbit.

– Nu știe nimeni cu exactitate.

Afirmația lui m-a umplut de anxietate. Am simțit o ușoară amețeală. Pentru o secundă mi s-a tulburat vederea.

– Nu e atât de puternic, a spus Ani.

Tatăl lui Tashi m-a privit.

– Sunt aici pentru că intuiția mea îmi spune că este foarte important ca Tashi să meargă la templu în timpul acestei tranziții. Legendele spun că acesta este un moment de mare deschidere, dar și de mare pericol. Pentru o vreme, activitatea celor din templu va fi întreruptă. Nu vom putea oferi prea mult ajutor.

S-a întors spre fiul său.

– Asta se va întâmpla exact când situația în culturile exterioare va deveni critică. De multe ori în istorie, oamenii s-au dezvoltat spiritual, și apoi și-au pierdut calea și au

căzut înapoi în ignoranță. Și-au utilizat greșit tehnologiile, întrerupând cursul natural al evoluției. De exemplu, chiar acum, în culturile exterioare există oameni care deformează procesul natural al producerii hranei prin intervenții genetice asupra semințelor, cărora le conferă caracteristici care nu se regăsesc în natură. Asta se face pentru a căpăta control asupra piețelor. La fel se întâmplă și cu industria farmaceutică, unde remedii naturale disponibile pentru toată lumea sunt modificate genetic în scopul vânzării. În sistemul energetic al corpului, aceste alterări au consecințe îngrozitoare asupra sănătății. Același lucru se întâmplă cu alimentele iradiate, cu aditivii din apă, ca să nu mai spun nimic despre medicamente. În același timp, tehnologia media a ajuns la un nivel unde influența ei este dramatică. Dacă va servi numai scopurilor monopolurilor și ale politicienilor corupți, realitatea care se va crea va fi distorsionată, nenaturală. Corporațiile ce unesc și controlează tot mai multă tehnologie, creează nevoi false prin reclame și publicitate, și problema se amplifică necontrolat. Puterea guvernelor se bazează pe supravegherea permanentă, chiar și în țările cele mai democratice. Pretextând combaterea terorismului și a traficului de droguri, guvernele s-au infiltrat tot mai mult în viața particulară a oamenilor obișnuiți. Deja tranzacțiile bănești în numerar s-au restrâns foarte mult, iar tranzacțiile cu cărți de credit și Internet-ul sunt complet monitorizate. Pasul următor va fi forțarea spre o societate în care banii nu circulă fizic, controlată de o autoritate centrală. Această evoluție spre autoritate centralizată, fără caracter uman, într-o lume virtuală super-tehnologizată, despărțită de procesele naturale, o societate în care viața a fost trivializată și distorsionată, duce la dezastru. Când starea de sănătate se transformă într-un fapt comercial, cu mâncare mai proastă, boli, medicamente, rezultatul este Armageddonul. Acest lucru s-a mai întâmplat de câteva ori

în istorie. Se va întâmpla din nou, probabil, doar că de data aceasta la scară mult mai mare.

Cu un zâmbet, s-a întors spre Ani.

– Doar că acest lucru nu trebuie să se întâmple. De fapt, ne aflăm la un singur pas distanță de conștiința care va schimba situația. Dacă am putea să ne centrăm pe deplin pe ideea că suntem ființe spirituale trăind într-o lume spirituală, atunci hrana, sănătatea, tehnologia, media și guvernele își vor lua rolul natural în evoluție. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, extinderile câmpului energetic trebuie să fie complet înțelese în lumile exterioare. Activitatea noastră de la templu trebuie înțeleasă. Tranziția Shambhalei este o parte a acestui proces, doar că trebuie să se profite de ocazie.

S-a întors din nou spre Tashi, cu o privire încărcată de semnificații.

– Pentru ca acest lucru să se întâmple, generația ta trebuie să se unească cu ultimele două într-un câmp de rugăciune integrat, care să unească toate religiile.

Tashi părea confuz. Tatăl său s-a apropiat de el și a continuat:

– Peste tot în lume generația născută în primele decenii ale secolului XX, generația războiului mondial, cum ar spune prietenul nostru venit din lumile exterioare, a folosit tehnologia cu mult curaj și a salvat democrația și libertatea de amenințarea unor dictatori care își doreau imperii. Au câștigat cu puterea tehnologiei și au continuat să extindă această tehnologie în economia mondială. Generația următoare a venit pe pământ, și intuiția i-a spus să se concentreze pe materialism sau, în unele țări, pe dorința de lucruri materiale, și și-a făcut tot mai mult loc ideea că viața, de fapt, înseamnă mult mai mult. Prea multă poluare, prea mare influența oamenilor de afaceri asupra guvernanților, prea multă supraveghere din partea instituțiilor care se ocupau cu siguranța statului. Critica este modul normal

în care evoluează o generație nouă, pe care intuiția o duce înainte. Ei au crescut într-un climat materialist, greu dobândit și acela, sau în alte țări, pe dorința de a avea lucrurile materiale, doar că au descoperit că există un scop spiritual în spatele istoriei umane, care putea fi înțeles. Cam asta s-a întâmplat în Occidentul anilor ’60 și ’70. Sistemul bazat pe materialism a fost respins, a început explorarea altor religii, filozofia a căpătat popularitate, gândurile tuturor s-au îndreptat tot mai mult spre dezvoltarea potențialului uman. Toate acestea au fost rezultatul unei serii de viziuni care spunea că viața e mai mult decât ce se vede în lumea materială.

M-a privit și a clipit cu înțeles, ca și cum ar fi știut totul despre experiențele mele trecute.

– Intuițiile acestei generații sunt foarte importante, a continuat el, pentru că pun tehnologia și abundența materială într-o altă perspectivă, și anume aceea de a susține cultura nu numai prin supraviețuire, ci și din punct de vedere al dezvoltării spirituale.

O secundă a tăcut.

– Și acum, în anii ’70 și ’80 a apărut o nouă generație, care va împinge cultura umană și mai departe. S-a întors spre Tashi: tu și cei de aceeași vârstă cu tine sunteți oamenii acestei generații. Îți dai seama ce însemni în lume?

Tashi a căzut pe gânduri. Și eu mă gândeam tot la această întrebare. Fiii și fiicele generației rebele au fost caracterizați printr-o reacție la idealismul părinților lor și la ambivalența lor în ceea ce privea tehnologia, o reacție care i-a făcut să aibă mai mult spirit practic și, în fond, să înțeleagă tehnologia mai presus decât orice pe lume.

Toți s-au întors spre mine, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Tashi dădea din cap în semn de aprobare.

– Și noi am simțit că tehnologia are un scop spiritual, a spus el.

– Vedeți acum cum lucrează împreună cele trei generații? a întrebat bătrânul, învăluindu-ne pe toți cu o privire caldă. Generația războiului a luptat împotriva tiraniei și a dovedit că democrația triumfă și leagă între ele toate societățile și popoarele. Apoi au venit rebelii, în mijlocul abundenței, și au semnalat problemele acestei expansiuni, poluarea, pierderea legăturii cu natura și spiritualitatea care există din negura istoriei. Acum, noua generație a venit pentru a se concentra din nou asupra economiei, pentru a remodela tehnologia, astfel încât aceasta să susțină evoluția mentală și spirituală așa cum s-a întâmplat aici, în Shambhala... În loc de a lăsa tehnologia să cadă exclusiv în mâinile celor care o folosesc numai pentru restrângerea libertății și control...

– Dar această generație nu este conștientă de ceea ce face, am spus.

– Nu este complet conștientă, a spus bătrânul. Dar conștiința de sine și viziunea nouă se extind în fiecare zi. Trebuie să programăm un câmp de rugăciune care să îi ajute să se îndrepte în această direcție. Trebuie să fie un câmp larg și puternic. Noua generație trebuie să ne ajute să unificăm religiile. E foarte important, pentru că altfel se va găsi mereu cineva care să controleze și această generație și să folosească tehnologia pentru ideile lor nebunești.

Am auzit din nou huruit de elicoptere la mare distanță.

– Începe tranziția, a spus tatăl lui Tashi, privindu-și fiul. Trebuie să ne pregătim. Am vrut doar să spun că generația ta trebuie să ne ajute acum să mergem înainte. Tu ai un rol în răspândirea cunoașterii Shambhalei în lumile exterioare. Doar că numai tu poți decide ce vei face.

Tânărul privea în gol.

Tatăl i-a pus mâna pe umăr, l-a îmbrățișat și a ieșit din casă. Tashi l-a urmărit din ochi, și s-a dus apoi în camera sa.

* * *

Am urmat-o pe Ani în grădină, cu capul plin de întrebări.

– Unde a plecat tatăl lui Tashi? am întrebat.

– Se pregătește pentru tranziție, a răspuns ea, privindu-mă lung. Nu va fi ușor. Toți vom pleca, pentru o vreme. Mulți dintre cei din templu au venit să ajute.

Am dat din cap a neînțelegere.

– Ce crezi că se va întâmpla? am întrebat.

– Nu știe nimeni. Legendele nu spun exact. Știm doar că va fi tranziție.

Nesiguranța îmi prăbușea din nou nivelul energetic. M-am așezat pe o bancă. Ani s-a așezat lângă mine.

– Știu, însă, ce trebuie să faci tu, a spus ea. Trebuie să înveți restul celei de A Patra Extinderi. Restul lucrurilor se vor rezolva de la sine.

Aveam o strângere de inimă.

– Concentrează-te asupra a ceea ce ai învățat aici. Ai văzut cum trebuie să evolueze tehnologia, ai văzut cum cultura noastră se concentrează asupra procesului vieții, miracolului nașterii și evoluției conștiente. Știi că aici apare și cea mai mare inspirație, și cel mai mare amuzament. Viața materialistă din celelalte culturi pălește în comparație cu toate acestea. Suntem ființe spirituale și viața noastră trebuie să evolueze spre misterele familiei, spre talent și spre căutarea menirii fiecăruia. Acum știi exact cum arată o asemenea cultură. Legendele spun că deplina cunoaștere a direcției evoluției culturilor extinde câmpul fiecăruia și îi dă mai multă putere. Când te conectezi și vezi câmpul curgând înaintea ta, aducând sincronicitatea și ridicând energia celorlalți, poți face tot ce faci cu așteptări mult mai

înalte, pentru că știi exact unde ne duce pe toți acest proces, dacă rămânem cu adevărul și evităm frica și furia.

Avea dreptate. Extinderile se completau perfect.

– Dar n-am văzut totul, am spus.

M-a privit direct în ochi.

– Nu trebuie să înțelegi complet A Patra Extindere. Mai e ceva, doar că energia ta trebuie să fie și mai puternică.

În acel moment am auzit din nou elicopterele, și sunetul m-a umplut de mânie. Păreau că se apropie. Cum era posibil? Cum de știau unde era Shambhala?

– Dracu să-i ia! am exclamat, aducând oroarea în ochii lui Ani.

– Ai multă furie în tine, a spus ea.

– E greu să nu te înfurii când vezi ce face armata chineză.

– Această furie este ca un șablon în tine. Ai fost, desigur, prevenit asupra efectului ei...

Mi-au venit în minte explicațiile lui Yin.

– Da, am fost, dar mi se pare că mereu greșesc...

Vedeam îngrijorare în ochii ei.

– Trebuie să te stăpânești, a spus ea. Să nu te condamni prea mult. Asta produce un câmp negativ care te ține pe loc. Pe de altă parte, nu poți ignora acest impuls al furiei. Trebuie să ai mereu în minte această problemă, să-ți aduci mereu aminte de ea, să rămâi conștient, și în același timp să-ți programezi câmpul energetic, pentru a reuși să spargi și să arunci vechiul șablon.

Știam că drumul nu era ușor și că mi se cerea multă muncă.

– Ce trebuie să fac acum? am întrebat.

– Ce crezi?

– Să mă duc la templu?

– Aceasta este intuiția ta?

M-am gândit din nou la ceea ce visasem, și i-am spus. A făcut ochii mari.

– Ai visat că vei merge la templu cu Tashi? a întrebat.

– Da, am răspuns.

– Ei bine, nu crezi că ar trebui s-o știe și el?

Am mers spre camera lui Tashi și am atins peretele.

– Intră, a spus el.

A apărut o deschizătură. Tashi stătea întins pe pat. S-a ridicat imediat și mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun care se afla acolo.

O clipă a tăcut, ca și cum ar fi ținut greutatea întregii lumi pe umerii săi. În cele din urmă a spus:

– Nu știu ce să fac.

– La ce te gândești? am întrebat.

– Nu știu, sunt atât de confuz. Tot ce pot gândi este să plec în lumile exterioare. Mama spune că trebuie să-mi găsesc singur drumul. Aș vrea atât de mult ca bunica să fie aici...

– Unde e bunica ta?

– Pe undeva pe la templu.

Ne-am privit multă vreme, apoi a adăugat:

– Dacă aș putea înțelege visul pe care l-am avut...

– Ce vis? am sărit eu.

– Mă aflam cu un alt grup. Nu le vedeam fețele, dar știam că printre ei era și sora mea. Am mai văzut și un loc cu o apă, a continuat, după o scurtă tăcere. Cumva ajunsesem în lumile exterioare.

– Am avut și eu un vis, am spus. Erai cu mine. Eram într-un templu, totul era albastru, și am găsit acolo pe cineva...

Un zâmbet s-a ivit pe fața lui Tashi.

– Ce spui? Crezi că ar trebui să mă duc la templu, și nu în celelalte lumi?

– Nu, am spus. Nu asta vreau să spun. Mi-ai spus că toată lumea crede că e imposibil să ajungi dincolo prin templu. Dar dacă nu este așa?

Fața lui s-a luminat.

– Vrei să spui, să merg la templu și să încerc să ies dincolo pe acolo?

Am tăcut, doar privindu-l.

– Asta trebuie să fie! a spus el, ridicându-se de pe pat. Poate că e adevărat că am fost chemat.

9

ENERGIA RĂULUI

Nici nu ieșisem bine din cameră, când zgomotul elicopterelor s-a auzit și mai aproape.

Ani a intrat în casă și a scos trei rucsacuri din dulap. Ni le-a dat, împreună cu două haine. Am observat că toate păreau făcute clasic, din materiale, cu cusături. Eram pe punctul de a cere lămuriri, dar Ani ne-a scos repede afară din casă și ne-a condus pe o potecă, spre stânga.

În timp ce mergeam, Ani s-a apropiat de Tashi, și l-am auzit spunându-i că luase decizia de a merge la templu. Huruitul elicopterelor se auzea tot mai aproape, iar cerul mai înainte senin se acoperise de nori denși.

La un moment dat, am întrebat-o pe Ani încotro mergem.

– Spre peșteri, a spus ea. Ai nevoie de timp ca să te pregătești.

Am coborât pe o potecă pietroasă care traversa pantele unui deal, spre un platou aflat în partea cealaltă. Acolo, Ani ne-a împins într-un mic adăpost, unde ne-am ghemuit cât am putut, ascultând cu mare atenție. Elicopterele făceau cercuri deasupra dealurilor și apoi au venit drept deasupra noastră.

Ani era terorizată.

– Ce se întâmplă? am strigat.

Fără să mai spună nimic, Ani a ieșit din adăpost și ne-a făcut semn s-o urmăm. Am fugit aproape un kilometru peste platou, apoi am ajuns între alte dealuri, ne-am oprit și am așteptat. Ca și mai înainte, după câteva cercuri, elicopterele au ajuns din nou deasupra noastră.

Curentul de aer ne-a lovit, aproape să ne răstoarne. În același timp, toate hainele ne-au dispărut de pe corp, în afară de cele groase.

– Mă gândeam eu că se va întâmpla și asta, a spus Ani, și a scos alte haine din rucsacuri.

Eu mai aveam cizmele, dar ale lui Thasi și Ani dispăruseră. S-au încălțat cu cizme din rucsac, și după ce ne-am îmbrăcat am pornit să ne cățărăm pe stânci, până când am ajuns pe un alt platou. Ningea puternic și temperatura scădea rapid. Pentru moment, elicopterele păreau că ne-au pierdut.

Am privit înapoi spre valea cea verde. Zăpada acoperise totul, și plantele păreau că se ofilesc în zăpadă.

– Este efectul energiei soldaților, mi-a explicat Ani. Distruge câmpul nostru de mediu.

Priveam prin ninsoare în direcția de unde venea zgomotul elicopterelor, și simțeam cum mă cuprinde mânia. Aproape imediat s-au îndreptat din nou spre noi.

– Să mergem! a strigat Ani.

M-am apropiat de foc, zgribulit de frigul dimineții. Mersesem mai mult de o oră, și apoi petrecusem noaptea într-o peșteră. În ciuda mai multor rânduri de haine groase pe care le aveam pe mine, eram înghețat. Tashi era ghemuit lângă mine. Ani se uita cu prudență spre lumea înghețată de afară. Ningea de mai multe ore.

– S-a dus totul, a spus ea. Nu mai e nimic altceva decât gheață.

M-am dus și eu lângă ea și am privit afară. Valea verde, cu sute de case, nu mai era decât o limbă de gheață între doi versanți stâncoși. Se vedeau, ici și colo, rămășițele contorsionate ale copacilor, dar nici o pată de culoare nu mai era. Toate casele dispăruseră, iar râul care susura în josul văii înghețase.

– Cred că temperatura a scăzut cu șaizeci de grade, a spus Ani.

– Cum? am întrebat eu.

– Când ne-au găsit chinezii, puterea gândurilor și așteptărilor lor de vreme rea au contracarat câmpul pe care îl programasem noi și care păstra o temperatură moderată. De obicei, puterea câmpului produs de cei din templu era suficient de mare ca să-i țină pe chinezi departe, dar și ei au știut că este momentul pentru o tranziție.

– Au fost lăsați deliberat să ne găsească?

– Aceasta e singura cale. Dacă tu și ceilalți care ne-au găsit ați fost lăsați înăuntru, nu se putea ca soldații să nu intre. Voi nu sunteți suficient de puternici pentru a ține gândurile negative departe de mințile voastre. Chinezii v-au urmat și aici.

– Spui că este greșeala mea? am întrebat.

– E în ordine. E o parte a procesului.

Asta nu mă consola. M-am dus înapoi lângă foc. Ani a venit și ea. Tashi ne pregătise o supă.

– Trebuie să știi, a spus Ani, că totul este în ordine cu oamenii din Shambhala. Toate astea erau așteptate. Toți cei care au fost în vale sunt în siguranță. S-au întors destui din templu pentru a-i putea scoate prin ferestrele spațiale spre locuri sigure. Legendele ne-au pregătit foarte bine.

A făcut un semn spre vale.

– Trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce faci, a continuat ea. Tu și Tashi trebuie să ajungeți la templu fără

să fiți capturați de soldați. Ceea ce Shambhala a făcut pentru omenire trebuie cunoscut.

S-a oprit. Am auzit zgomotul unui elicopter aflat la distanță. A scăzut în intensitate până a dispărut.

– Tu trebuie să fii cu atât mai atent, a spus ea. Am crezut că știi că nu trebuie să permiți gândurilor negative să-ți intre în minte, mai ales cele pline de ură.

Știam că are dreptate, dar eram încă nelămurit cum funcționa totul. M-a privit intens.

– Mai devreme sau mai târziu te vei găsi față în față cu șablonul furiei tale.

Mă pregăteam să-i pun o întrebare, când am văzut afară mulți oameni mergând pe o pantă înghețată, la dreapta noastră.

Ani a sărit în picioare și l-a privit pe Tashi, îngrijorată.

– Nu mai e timp, a spus ea. Trebuie să plec, trebuie să-i ajut pe acești oameni să găsească ieșirea. Tatăl tău mă așteaptă.

– Nu poți să vii cu noi? a întrebat Tashi, apropiindu-se de ea.

Ani i-a făcut un semn spre oamenii de afară. Copilul avea lacrimi în ochi.

– Nu pot, a spus ea îmbrățișându-l cu căldură. Locul meu e aici, trebuie să ajut oamenii în procesul tranziției. Dar nu-ți fă griji. O să te găsesc, oriunde ai fi.

S-a îndreptat spre ieșirea din peșteră.

– O să fie bine, a spus, întorcându-se spre noi. Dar atenție, nu-ți vei putea menține energia pe un nivel înalt dacă ești copleșit de furie. Nu trebuie să ai dușmani.

S-a oprit și m-a privit, și apoi a spus ceva ce auzisem de multe ori în această călătorie:

– Și nu uita, mi-a zâmbit ea, că ești ajutat...

* * *

Tashi m-a privit peste umăr și mi-a zâmbit în timp ce ne luptam să găsim calea prin troiene. Se făcea tot mai frig. Mă luptam să-mi mențin energia. Ca să ajungem la muntele pe care se găseau templele trebuia să urcăm panta pe care ne aflam, și apoi alta. Ne urmasem drumul aproape o jumătate de kilometru, și acum părea că dădusem de o prăpastie. Sub noi era o faleză de vreo treizeci de metri.

Tashi s-a întors și m-a privit.

– Trebuie să ne dăm drumul jos, a spus. N-avem cum să ocolim.

– E prea periculos, am protestat eu. S-ar putea să fie stânci sub zăpadă. Dacă alunecăm fără control ne putem lovi.

Energia mea scădea. Tashi a zâmbit, nervos.

– Bine, a spus. Nu e o problemă dacă ți-e teamă. Menține-ți vizualizarea pe rezultate pozitive. Frica îi va aduce pe dakini mai aproape.

– Stai puțin, am spus. Nimeni nu mi-a mai spus lucrul ăsta! Ce vrei să spui?

– N-ai fost niciodată ajutat în mod misterios, inexplicabil?

– Yin mi-a spus că Shambhala mă ajuta.

– Și?

– Nu înțeleg această relație. Am încercat să mă lămuresc ce îi determină pe dakini să ne ajute.

– Numai cei de la templu știu asta. Eu știu numai că frica îi aduce mai aproape pe acești păzitori, dacă avem un anumit grad de credință. Ura îi îndepărtează.

Tashi m-a împins peste buza prăpastiei și am început să alunecăm pe zăpadă fără nici un control. Am agățat cu piciorul o piatră și m-am dat peste cap. Știam că dacă m-aș fi lovit la cap, acolo rămâneam. Dar în ciuda fricii am reușit să mențin o viziune a unei aterizări sigure.

Cu acel gând, un sentiment ciudat a început să mă cuprindă, și m-am simțit invadat de pace. Teroarea subzista. Câteva momente mai târziu, am atins fundul prăpastiei și am reușit să mă opresc. Tashi s-a oprit în mine. Un moment, am stat nemișcat, cu ochii închiși. I-am deschis încet amintindu-mi de alte situații periculoase când fusesem cuprins de o pace inexplicabilă.

Tashi se scutura de zăpadă. I-am zâmbit.

– Ce? m-a întrebat el.

– Cineva a fost aici.

Tashi a pornit la drum.

– Ai văzut ce se întâmplă dacă gândești pozitiv? a spus. Orice senzație de putere temporară care vine din mânie nu suportă comparație cu acest mister.

Am dat afirmativ din cap, sperând să nu uit aceste cuvinte.

Am mers pe firul văii încă vreo două ore, trecând peste râul înghețat și încercând să urcăm panta ce ducea spre munți. Zăpada cădea tot mai tare.

Dintr-o dată, Tashi s-a oprit.

– S-a mișcat ceva în față, a spus el.

– Ce-a fost? am întrebat, străduindu-mă să văd prin perdeaua de fulgi.

– Un om, cel puțin așa mi s-a părut. Să mergem.

Am continuat să urcăm. Vârful părea să fie la vreo patru sute de metri deasupra noastră.

– Ar trebui să fie o potecă pe undeva, a spus Tashi. Să ocolească vârful, pentru că nu putem trece peste el.

În fața noastră s-a auzit un zgomot: zăpadă și pietre care alunecau la vale. Tashi și cu mine ne-am privit și apoi am înaintat cu prudență, printre nămeți. Am văzut un om

care se scutura de zăpadă. Părea epuizat. Avea un genunchi bandajat, și sângele îi trecuse prin fașă. Nu-mi puteam crede ochilor: era Wil!

– E în ordine, i-am spus lui Tashi. Îl cunosc.

M-am ridicat și m-am târât spre pietre. Wil ne-a auzit și s-a lăsat pe o parte, alunecând spre noi.

– Eu sunt, i-am spus.

O clipă s-a ridicat, apoi a căzut din nou în zăpadă. Purta o jachetă albă și pantaloni groși.

– Era și timpul să apari, mi-a spus. Te așteptam mai devreme.

Tashi s-a uitat la genunchiul lui Wil. Le-am făcut prezentările. Cât de repede am putut, i-am povestit lui Wil prin ce trecusem: întâlnirea cu Yin, fuga de chinezi, învățămintele, trecerea prin poartă și sosirea în inelele Shambhalei.

– N-am știut cum să dau de tine, am adăugat, cu un gest spre vale. S-a distrus totul. Este efectul prezenței chinezilor.

– Știu, a spus Wil. Am dat și eu peste ei.

Wil ne-a povestit despre întâmplările sale. Ca și mine, învățase extinderile câmpului energetic cât de bine putuse, și fusese primit în Shambhala. Fusese în altă parte a inelelor, unde fusese educat în cunoașterea legendelor de către o altă familie.

– E foarte greu să ajungi la temple, a spus Wil. Mai ales acum, că au venit soldații chinezi. Trebuie să fim siguri că nu ne angajăm într-un câmp de rugăciune negativ.

– Nu mă descurc atât de bine cu asta, am spus.

M-a privit încruntat.

– Dar de asta te-ai întâlnit cu Yin. Nu ți-a spus ce se poate întâmpla?

– Cred că înțeleg cum să evit imaginile generate de frică. Ura mea împotriva chinezilor mă tot coboară.

Wil părea şi mai alarmat, şi era pe punctul de a spune ceva, când am auzit zgomotul unor elicoptere care se apropiau. Am mai mers vreo douăzeci de minute fără o vorbă. Vântul era mai puternic, şi ne sufla zăpada drept în faţă.

Wil s-a oprit şi s-a lăsat într-un genunchi.

– Ascultă, a spus. Ce e asta?

– Alt elicopter, am spus, încercând să mă lupt împotriva enervării.

Şchiopătând, Wil a pornit din nou spre pantele îngheţate, dar eu nu l-am urmat imediat. Se mai auzea ceva în afară de elicopter, un zgomot care semăna cu un tren care frânează.

– Atenţie! a strigat Wil de deasupra. Avalanşa!

Am încercat să mă dau la o parte, dar era prea târziu. Forţa întreagă a zăpezii care se rostogolea m-a lovit în faţă şi m-a doborât pe spate, în josul pantei. Mă rostogoleam, alunecam, câteodată acoperit complet de zăpadă, sub greutatea avalanşei, câteodată deasupra masei uriaşe în mişcare.

După o eternitate, am simţit că mă opream. Eram înghesuit, incapabil să mă mişc, cu corpul într-o poziţie contorsionată sub zăpadă. Am încercat să respir, dar nu aveam aer. Ştiam că voi muri...

În acel moment, cineva m-a apucat de mână şi m-a tras afară. Se săpa în jurul meu, şi curând capul mi-a fost eliberat din zăpadă. Am tras aer în piept cât am putut, aşteptându-mă să-l văd pe Wil.

În locul lui, am văzut vreo zece soldaţi chinezi, dintre care unul încă mă ţinea de mână. Mai departe, venind spre mine, se găsea însuşi colonelul Chang. Fără o vorbă, a făcut semn soldaţilor să mă ducă la elicopter. S-a coborât o scară de frânghie şi soldaţii au urcat, apoi m-au tras şi pe mine sus cu o plasă. Colonelul a dat un alt ordin, şi toţi s-au urcat în elicopter. Au tras scara, şi am plecat.

* * *

M-am ridicat şi am privit pe fereastra cortului. Mai erau încă şapte corturi mari, ca şi cel în care mă aflam, şi trei mai mici. Un generator de curent zumzăia mai încolo, iar spre stânga se vedeau câteva elicoptere la sol. Zăpada nu mai cădea dar era un strat de mai mulţi centimetri peste tot.

Spre dreapta de-abia se vedea. După cum erau pantele muntelui, am dedus că zburasem înapoi în centrul văii. Vântul urla, fluturând antreul cortului.

Fusesem hrănit, fusesem obligat să fac baie fierbinte şi mă găseam îmbrăcat în haine chinezeşti, foarte călduroase... În sfârşit, nu-mi mai era frig...

La intrarea în cort aveam un soldat de gardă. Îmi urmărea fiecare mişcare cu o privire îngheţată care mă cutremura. Obosit, m-am aşezat pe unul dintre paturile de campanie din colţ. Încercam să-mi evaluez situaţia, dar nu puteam gândi. Eram confuz, înţepenit, atât de plin de temeri încât chiar şi eu îmi dădeam seama că nu eram prea atent. Nu înţelegeam de ce mă simţeam atât de neputincios. Cred că trăiam cea mai intensă panică din viaţa mea.

Am încercat să respir adânc, să încerc să-mi reconstruiesc energia, dar n-am putut nici măcar să încep. Becurile care atârnau din tavanul cortului umpleau încăperea cu o lumină slabă; erau umbre peste tot. Nu se găsea nimic frumos în jur.

Prelata care ţinea loc de uşă s-a dat de-o parte, şi soldatul de pază a sărit în picioare. Colonelul Chang a intrat în încăpere şi şi-a scos jacheta, salutând din cap. Apoi s-a uitat la mine. Eu mi-am întors capul în altă parte.

– Trebuie să vorbim, mi-a spus, şi s-a aşezat pe un scaun pliant la vreo doi metri de mine. Trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Acum.

M-a privit câteva clipe, încruntat.

– De ce ești aici? a întrebat.

M-am hotărât să-i răspund cât de cinstit puteam.

– Sunt aici pentru a studia legendele tibetane. Ți-am mai spus.

– Cauți Shambhala, deci.

Am rămas tăcut.

– Așa este, nu? m-a întrebat. E aici, în valea asta?

Stomacul mi s-a strâns de frică. Oare ce mi-ar face dacă n-aș răspunde?

– Nu știi? am întrebat, în loc de orice răspuns.

– Cred că tu și secta ilegală din care faci parte ziceți că asta e Shambhala, a spus el, cu un zâmbet tăios.

O secundă a părut că se gândește la altceva.

– Am mai supravegheat și alți oameni de aici, a continuat. I-am și urmărit, dar și-au pierdut urmele prin zăpadă. Unde sunt? Cine sunt?

– Nu știu, am spus. Nu știu nici măcar unde suntem noi.

S-a întors spre mine.

– Am mai găsit și resturile unor plante care nu de mult au fost vii. Cum e posibil? Cum au putut crește aici?

L-am privit fără să spun nimic.

– Ce știi despre legendele Shambhalei? m-a întrebat, cu un zâmbet rece.

– Foarte puține lucruri, am bâlbâit.

– Eu știu multe. Mă crezi? Am avut acces la scrierile vechi, și pot să-ți spun că sunt extraordinar de interesante, ca și mitologia. Gândește-te, o comunitate ideală, compusă din ființe iluminate care sunt mai avansate spiritual decât oricine de pe planetă... Mai știu și restul: ideea că oamenii din Shambhala au o putere permanentă, o forță a binelui pe care o răspândesc în lume și împinge omenirea spre evoluție. Fascinant, nu crezi? O aberație, dar care poate fi apreciată măcar pentru asta... dacă n-ar fi atât de periculoasă

și greșită pentru poporul tibetan. Dacă ar fi fost realitate, s-ar fi descoperit până acum, nu? Dumnezeu, spirit, toate astea sunt vise copilărești. Ca și ideea că există dakini, un fel de ființe îngerești care interacționează cu noi și ne ajută.

– Tu în ce crezi? l-am întrebat încercând să-i abat atenția.

A arătat cu degetul spre cap.

– Cred în puterea minții. De aceea trebuie să vorbești cu noi, să ne ajuți. Suntem interesați în puterile psihice, în undele cerebrale și efectul lor asupra electronicii și oamenilor la distanță. Dar nu confunda toate acestea cu spiritualitatea. Puterea minții e un fenomen natural care poate fi cercetat științific.

A terminat această ultimă afirmație cu un gest plin de mânie, care mi-a provocat un spasm de frică. Știam că omul era deosebit de periculos și că ar fi făcut orice fără nici o remușcare.

Mă privea. Ceva de pe prelata din spatele lui mi-a atras atenția, o strălucire, de parcă un bec ar fi trimis, pentru o clipă, mai multă lumină. Probabil că a fost o fluctuație a generatorului.

Colonelul s-a ridicat și s-a apropiat de mine, tot mai furios.

– Crezi că mie îmi place să bâjbâi prin pustietatea asta? Supraviețuirea oamenilor din locul ăsta îmi depășește puterea de înțelegere. Dar n-am de gând să plec. Voi aduce atâtea trupe în vale până când o vom bate pe toată cu piciorul. Voi găsi tot ce se află aici! Praf o să-i fac pe toți!

S-a oprit o clipă, apoi mi-a zâmbit cu ostentație și a spus:

– Noi știm să ne apreciem prietenii. Înțelegi?

Un alt val de frică mi-a strâns stomacul, dar în cu totul alt fel. Simțeam și dispreț. Începusem să urăsc dimensiunea răului din acest om.

Am privit din nou în spatele lui, spre locul care mi se păruse mai devreme luminat, dar acum mi s-a părut inexpresiv și plin de umbre. Lumina dispăruse. Mă simțeam foarte singur.

– De ce faci toate astea? l-am întrebat. Poporul tibetan are dreptul la propriile convingeri religioase. Voi încercați să le distrugeți cultura. Cum de puteți face așa ceva?

Furia părea să mă facă mai puternic. Opoziția mea l-a încărcat și pe el cu energie.

– Ca să vezi, ai și tu păreri! a pufnit. Păcat că ești atât de naiv. Și guvernul vostru vă controlează în toate felurile... S-au făcut implanturi de circuite integrate în corpurile potențialilor creatori de probleme. Și asta nici nu e tot! a strigat. Știu că atunci când omul gândește, creierul său radiază o anumită formă a undelor cerebrale. Guvernele fac cercetări pentru construirea unor aparate care să identifice aceste forme, mai ales cele ale furiei și sentimentelor antiguvernamentale.

Aceste afirmații m-au înghețat. Vorbea despre utilizarea negativă a amplificării undelor cerebrale. Ani îmi povestise cum o greșeală de acest fel distrusese câteva civilizații istorice.

– Și știi de ce așa-zisele guverne democratice fac asta? Pentru că se tem mai mult de oamenii pe care îi conduc decât noi. Cetățenii noștri știu că rolul guvernului este de a conduce. Știu că există limitări ale unor distrugeri. Poporul tău crede în dezvoltarea individuală. Poate că se putea, în trecut, dar acum, într-o vreme în care o armă care încape într-o valiză poate distruge un oraș întreg, nu mai ține. Omenirea nu poate supraviețui cu această libertate. Direcția, valorile, societatea, toate trebuie controlate și îndreptate spre mai bine. De aceea legenda Shambhalei este atât de periculoasă. Se bazează în mod absolut pe dezvoltarea individuală.

În timp ce vorbea, mi s-a părut că aud o mișcare în spate, dar nu m-am întors. Mă concentrasem cu totul asupra

atitudinii omului din fața mea. Iată vocea tiraniei moderne cu ce avea mai rău, mă gândeam. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai mare devenea disprețul meu.

– Ce nu vedeți voi, am spus, este că oamenii au o motivație interioară de a crea binele în lume.

– Doar nu crezi ce-ai spus! a strigat el, cu un zâmbet cinic. Nimic din istorie nu demonstrează că oamenii ar fi altfel decât lacomi și egoiști!

– Dacă ai avea puțin spirit, ai vedea binele!

În vocea mea începea să răzbată furia.

– Nu! a strigat el. Spiritualitatea este problema! Atât timp cât există religiile, nu va fi niciodată unitate între oameni. Chiar nu înțelegi? Fiecare intuiție religioasă este o barieră inflexibilă în calea progresului. Fiecare se războiește cu celelalte. Creștinii își pierd timpul și banii încercând să îi convertească pe toți la doctrina lor. Evreii vor să rămână izolați în visul lor de lipsă a tuturor posibilităților de alegere. Musulmanii cred în puterea colectivă a urii sfinte. Noi, cei din Orient, suntem mai rău decât toți. Ignorăm realitatea și ne îndreptăm toată atenția spre o lume interioară pe care, de fapt, nu o înțelege nimeni. În haosul acesta metafizic, nimeni nu se concentrează asupra progresului, asupra ușurării problemelor săracilor, asupra educării și alfabetizării tuturor copiilor din Tibet. Dar nu-ți mai fă griji, a continuat el. Noi suntem aici și veghem la rezolvarea acestei probleme. Tu ne-ai ajutat. De când ai fost vizitat de Wilson James acasă, în America, noi ți-am urmărit toate mișcările, ca și pe ale grupului de olandezi. Știam că vei veni și te vei amesteca în toate astea.

Probabil că figura mea părea surprinsă...

– Da, da, știm totul despre tine! Activitatea noastră în America este mai liberă decât crezi. Agenția noastră națională de securitate monitorizează Internetul. Crezi că

noi nu facem asta? Secta asta n-o să poată niciodată să-mi scape. Cum crezi că v-am urmărit, chiar și pe o vreme ca asta? Cu puterea minții. A minții mele. Pur și simplu știam unde te afli. Chiar și când ne-am pierdut în sălbăticie, tot am știut. Ți-am simțit prezența. La început l-am urmărit pe amicul tău, Yin. Acum te urmăresc pe tine. Și asta nu e tot. Nu mai e nevoie să-mi folosesc instinctul ca să te localizez. Acum am forma undelor cerebrale.

A făcut semn spre ușă.

– În câteva minute, specialiștii mei au montat noul echipament de supraveghere. Cu asta îi vom putea localiza pe toți pe care i-am scanat.

La început nu mi-am dat seama la ce se referă, dar apoi mi-am amintit ce pățisem în Ali după ce fusesem gazat. Soldații mă puseseră sub o mașină. Din nou m-a cuprins frica, și imediat, o furie și mai mare.

– Ești nebun de-a binelea! am strigat.

– Exact, pentru tine sunt nebun. Dar eu sunt viitorul.

Mă privea de sus, cu fața înroșită de furie.

– Gata cu prostiile! Acum trebuie să-mi spui totul! Ai înțeles? Totul!

Știam că nu-mi spusese toate acestea cu intenția de a mă lăsa apoi în libertate, dar în acel moment nu-mi mai păsa. Vorbeam cu un monstru, și mă copleșea furia. Eram gata să-mi dau drumul în cuvinte, să-l blestem, când o voce din afara cortului s-a auzit, slabă:

– Nu! Asta te va slăbi!

Colonelul s-a întors. I-am urmărit privirea. La ușă stătea un alt soldat și, lângă el, așezat la o masă mică, era Yin. Soldatul l-a trântit la pământ.

Am sărit în picioare și m-am îndreptat spre Yin, în timp ce colonelul a spus ceva în chinezește santinelelor și a ieșit. Yin era plin de tăieturi și vânătăi pe față.

– Yin, cum te simți? l-am întrebat, ajutându-l să se ridice.

– Sunt bine, a spus el. Au venit imediat după plecarea ta. Spune-mi ce s-a mai întâmplat! Ai găsit Shambhala?

Ochii îi străluceau. Mi-am dus degetul la buze.

– Probabil că ne-au lăsat împreună ca să audă ce vorbim, am șoptit. Fii sigur că locul ăsta e plin de microfoane. N-ar trebui să vorbim.

– Trebuie să riscăm, a spus Yin. Vino lângă sobă. Zgomotul de aici îi va împiedica să ne audă. Spune-mi.

În următoarea jumătate de oră i-am povestit despre ceea ce găsisem în Shambhala, și apoi, de-abia șoptit, i-am spus de temple.

Ochii i s-au mărit...

– Deci n-ai aflat restul celei de A Patra Extinderi?!

– E la temple, am șoptit.

I-am povestit despre Tashi, Wil și ceea ce spunea Ani că trebuia să aflăm despre activitatea celor de la temple.

– Ce ți-a mai spus? a întrebat Yin.

– Mi-a mai spus că nu trebuie să avem dușmani, am răspuns.

Yin s-a strâmbat de durere...

– Tu ai abordat greșit lucrurile cu colonelul, mi-a răspuns el după o clipă. Ți-ai folosit ura și disprețul pentru a te menține puternic. Așa am greșit și eu. Ai avut noroc că nu te-a omorât imediat.

Am sărit în sus. Emoțiile îmi scăpaseră cu totul de sub control, și știam...

– Nu-ți mai aduci aminte cum așteptările tale negative au îndepărtat cuplul olandez și tu ai pierdut un eveniment sincron important? Atunci ți-a fost frică de ei, ai crezut că îți vor face rău. Au simțit așteptările tale, s-au gândit că dacă se opreau din drum greșeau, așa că au plecat.

– Îmi aduc aminte.

– Orice ipoteză, așteptare, speranță orientată negativ pe care o avem în legătură cu alți oameni e, de fapt, o rugăciune care iese la lumină și acționează pentru a crea acea realitate în acei oameni. Adu-ți aminte, mințile noastre sunt legate între ele, gândurile și așteptările noastre ies în afară și îi influențează pe ceilalți, îi fac să gândească în același fel cu noi. Asta ai făcut tu chiar adineauri. Te-ai așteptat ca Chang să fie rău.

– Stai, stai! Doar l-am văzut așa cum este...

– Nu mai spune! Ce parte din el ai văzut? Ego-ul sau sinele său superior?

Yin avea dreptate. Crezusem că învățasem aceste lucruri o dată ce înțelesesem A Zecea Viziune, dar nu mă comportam ca atare.

– A fost în stare să mă urmărească, am spus. A spus că m-a găsit folosindu-se de minte și intuiția sa.

– Te-ai gândit la el? m-a întrebat Yin. Te-ai așteptat să te urmărească?

– Trebuie că da.

– Nu-ți mai aduci aminte? Asta mi s-a întâmplat și mie mai devreme, și tu faci același lucru. Așteptările tale au creat în mintea lui Chang inspirația care l-a făcut să te găsească. A fost o acțiune a ego-ului, dar a făcut-o pentru că tu te așteptai – de fapt, te rugai – ca el să te găsească. Nu-ți dai seama? Am vorbit despre asta de atâtea ori... Câmpul nostru de rugăciune acționează constant asupra lumii, proiectând în afară așteptările noastre, cu efect aproape instantaneu asupra altor persoane. Din fericire, cum am spus, rugăciunea negativă nu este atât de puternică pentru că, emițând-o, te desprinzi imediat de energia sinelui superior, dar are un efect... Acesta este procesul care se ascunde în spatele Regulii de Aur.

O clipă l-am privit fără să înțeleg. Până la urmă mi-am dat seama: în Biblie există o regulă de conduită, care spune să nu faci altora ce nu vrei să ți se facă ție... Nu vedeam legătura, așa că l-am rugat pe Yin să-mi explice.

– Această regulă ar trebui urmată, a spus el, pentru a crea o societate bună. Pricepi? Este o afirmație etică. Adevărul, însă, este că în spatele eticii există un principiu spiritual, energetic, karmic, o idee foarte, foarte bună. Este important să respecți această regulă pentru că te afectează direct. O exprimare mai completă ar trebui să sune așa: fă celorlalți ceea ce vrei să-ți facă și ei ție, pentru că modul în care gândești despre ei determină exact modul în care te vor trata. Rugăciunea pe care o trimiți împreună cu sentimentele și așteptările tale tinde să-ți aducă înapoi exact ce aștepți.

Am dat din cap. Lucrurile începeau să se contureze.

– În cazul colonelul, când ai tras concluzia că este un om rău, câmpul tău energetic s-a proiectat asupra lui și l-a influențat, adăugându-i acea tendință. Așa că a început să se poarte exact cum te-ai așteptat tu, cu furie, cu mânie, fără milă. Nefiind conectat cu energia divină, egoul său este slab și maleabil, și va intra în pielea personajului care te aștepți tu să fie. Adu-ți aminte cum funcționează acest lucru în general, în cultura umană. Acest efect se vede peste tot. Oamenii împărtășesc atitudini, stări de spirit. Totul este foarte contagios. Când ne uităm la alții și emitem opinii de genul: e gras, e slab, prost, urât, îmbrăcat sărac, trimitem către ei energie și, ca rezultat, mai târziu vor gândi și ei așa despre ei înșiși. Ne angajăm astfel într-un curent de energie a răului. Astfel se produce molipsirea cu așteptările negative.

– Dar ce putem face? am protestat. Nu trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt ele?

– Bineînțeles că trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt ele, dar după asta ar trebui să ne orientăm așteptările de la

ce este la ce ar putea fi. În cazul colonelului, trebuia să-ţi dai seama că în ciuda acţiunii lui rău orientate, desprinse cu totul de spirit, sinele lui este capabil să vadă lumina într-o clipă. Această aşteptare trebuia menţinută, pentru că atunci chiar l-ai fi ajutat, cu câmpul tău, să-şi amplifice energia şi conştienţa chiar în acea direcţie. Trebuie să te întorci mereu la această stare, întotdeauna. Nu contează ce vei avea în faţă.

A tăcut, zâmbind. Mi s-a părut ciudat zâmbetului lui, pe faţa atât de tumefiată şi tăiată...

– Ai fost bătut? l-am întrebat.

– Nu mi s-a întâmplat nimic la care să nu mă aştept, mi-a răspuns, subliniind încă o dată ceea ce spusese mai înainte. Îţi dai seama ce important este acest lucru? Nu poţi continua să înveţi extinderile până nu vei înţelege asta. Furia va fi mereu o tentaţie. Te face să te simţi bine. Te face să crezi că eşti mai puternic, dar tu trebuie să fii mai inteligent decât atât. Nu poţi ajunge la cel mai înalt nivel de energie creativă până nu reuşeşti să alungi rugăciunea negativă de orice fel. Există destul de mult rău în lume şi fără aportul tău inconştient. Acesta este marele adevăr din spatele codului tibetan al compasiunii.

Priveam în gol, ştiind că Yin punea punctul pe „i“. Alunecasem din nou în furie. De ce făceam asta mereu?

Yin m-a privit în ochi.

– Iată şi încununarea acestei idei. În corectarea comportamentului contraproductiv – în cazul tău, mânia, condamnarea – este foarte important să nu proiectezi o rugăciune negativă asupra posibilităţilor tale. Înţelegi ce spun? Dacă emitem comentarii defetiste, de genul: „Nu pot să depăşesc această problemă“, sau „Eu n-o să fiu niciodată altfel“, de fapt ne rugăm să rămânem aşa cum suntem. Trebuie să reuşim să menţinem o viziune a unei energii mai înalte, să ne depăşim

condiţia. Trebuie să ne îndreptăm folosind propria noastră energie a rugăciunilor.

S-a lăsat pe speteaza scaunului.

– Asta este lecţia pe care o am de învăţat, a spus el. N-am înţeles niciodată atitudinea compasivă pe care o are Lama Rigden faţă de guvernul chinez. Ei ne distrug ţara, eu îi vreau afară. Eu n-am fost niciodată prea aproape de soldaţi, ca să le văd ochii şi să văd cum arată oamenii prinşi într-un regim tiranic. Dar o dată ce am văzut în spatele ego-urilor lor, în spatele organizaţiei căreia îi aparţin, mi-am dat seama că nu mai e cazul să mai adaug ceva din aşteptările mele negative la această energie a răului. Am reuşit să menţin o viziune mai înaltă şi despre mine. Am reuşit să învăţ asta, şi poate că din cauza asta reuşesc să menţin viziunea că o vei învăţa şi tu.

M-am trezit o dată cu primele zgomote ale dimineţii în tabără. Cineva muta butoaie goale, sau lăzi metalice. Am sărit în picioare şi m-am îmbrăcat. Santinela de la uşă fusese înlocuită cu doi soldaţi, care mă priveau cu mutre adormite. M-am uitat prin deschizătura care servea drept geam. Ziua era întunecată, cerul era acoperit şi vântul bătea destul de tare. În corturile vecine se vedeau mişcări. La unul s-a dat la o parte prelata care servea drept uşă. Colonelul se îndrepta spre cortul în care mă aflam.

– Vine colonelul, am spus.

– O să te ajut cât pot, a spus Yin. Dar trebuie să-i aplici un câmp de rugăciune diferit. Asta e singura noastră şansă.

Prelata s-a dat la o parte, şi soldaţii au sărit în poziţie de drepţi. Colonelul a intrat, şi cu un gest le-a făcut semn să iasă. S-a uitat apoi lung spre Yin înainte de a se îndrepta spre mine.

Am respirat adânc, încercând să-mi amplific energia cât de mult posibil. Am vizualizat energia izvorând din mine și m-am străduit să nu văd în el un sadic amenințător, ci un suflet plin de teamă.

– Vreau să știu unde sunt templele, a spus colonelul cu o voce scăzută, în timp ce își scotea vestonul.

– Singurul mod în care le vei putea găsi este amplificarea energiei tale până va fi suficient de înaltă, i-am spus.

– Ce vrei să spui?

– Mi-ai spus că tu crezi în puterea minții. Una din calitățile ei este ridicarea nivelului energetic. Știi asta?

– Care nivel?

– Ai spus că undele cerebrale sunt o realitate, și că pot fi manipulate cu ajutorul unor aparate. Ce-ai spune dacă ai afla că ele pot fi comandate și din interior, amplificate și că nivelul tău energetic poate crește pe această cale?

– Cum e posibil!? Așa ceva n-a fost niciodată studiat științific.

Nu-mi venea să cred. Omul părea să-și deschidă mintea. M-am concentrat asupra expresiei feței lui, care manifesta un real interes față de ce-i spuneam.

– E posibil, am continuat. Undele cerebrale, sau poate altfel de unde, care ajung mai departe, pot fi amplificate până la punctul în care influențăm evenimentele.

A sărit în sus.

– Vrei să spui că poți folosi undele cerebrale ca să faci lucruri să se întâmple!?

Am văzut din nou o strălucire pe prelata din spatele lui.

– Da, da, dar numai acele lucruri care duc viața noastră în cursul ei firesc. Altfel energia se prăbușește imediat.

– Cursul ei firesc? a întrebat el, clipind, fără să înțeleagă.

În spatele lui strălucirea era tot mai puternică. Urmărindu-mi direcția privirii s-a întors și s-a uitat și el în acea direcție.

– La ce te uiți? m-a întrebat. Și spune-mi ce-ai vrut să spui cu „cursul ei firesc". Eu mă consider un om liber. Pot să-mi îndrept viața încotro vreau.

– Bineînțeles, adevărat! Dar există și o direcție optimă, inspirată, care îți dă o satisfacție mai mare decât toate celelalte, nu?

Nu-mi venea să-mi cred ochilor: lumina din spatele lui se tot amplifica. Nu mai îndrăzneam să mă uit direct acolo.

– Nu știu despre ce vorbești, mi-a spus.

Părea confuz, dar eu am rămas concentrat pe expresia de ascultare și interes de pe figura lui.

– Suntem cu toții liberi, am spus, dar aparținem unui for superior cu care ne putem conecta. Ființa noastră adevărată este mai mare decât credem.

Omul se uita în gol. Undeva în conștiința lui părea să înțeleagă.

Am fost întrerupți de schimbarea gărzii. Privind afară, am văzut că vântul de mai devreme se transformase într-o adevărată furtună. Lucrurile se loveau între ele, altele erau împrăștiate și suflate în toate părțile.

Santinela care ridicase prelata striga ceva tare, în chinezește. Colonelul s-a întors la mine și la Yin, și exact în acel moment o rafală a smuls aripa stângă a cortului nostru, acoperindu-l cu prelată și pe el, și pe soldați.

Yin și cu mine ne-am trezit în plină ninsoare.

– Yin, am strigat, sunt dakini!

S-a luptat să se ridice în picioare.

– Asta e șansa ta! a strigat el. Fugi!

– Hai! am spus, trăgându-l de braț. Putem pleca împreună.

– Nu pot! m-a împins el cu un gest. O să te împiedic să fugi.

– Eu zic că putem fugi amândoi!

– Eu am făcut lucrul pe care trebuia să-l fac! a strigat Yin, încercând să acopere vântul. Pentru asta am fost aici! Acum trebuie să faci și tu la fel! Nu cunoaștem încă restul celei de A Patra Extinderi!

L-am îmbrățișat, am luat haina lăsată pe scaun de colonel și am fugit afară, în furtună.

10

RECUNOAȘTEREA LUMINII

Am fugit spre nord aproape o jumătate de kilometru, după care m-am întors să văd ce se întâmpla în tabără. Se auzeau zgomotele distrugerii pe care o făcea vântul acolo și țipete disperate.

În fața mea era o mare albă. Mă luptam să ajung în munte, când am auzit strigătul colonelului, plin de furie:

– Te voi prinde! Te voi găsi oriunde! Nu vei reuși!

Am fugit cât de repede puteam, prin stratul de zăpadă. Următoarea jumătate de kilometru am parcurs-o într-un sfert de oră... Din fericire, vântul era încă puternic, și știam că avea să dureze ceva vreme până când chinezii și-ar fi putut ridica elicopterele în aer.

Am auzit, de-odată, un zgomot slab. Putea fi vântul, dar mi s-a părut că disting o voce spunându-mi numele. Cineva se mișca prin zăpadă. Era Wil. Ne-am îmbrățișat.

– Doamne, cât mă bucur că ne-am întâlnit! Cum ai știut că sunt aici?

– Am urmărit direcția în care au plecat elicopterele, a spus el, și am mers până când am dat de tabără. Am stat toată noaptea. Dacă n-aș fi avut primusul la mine, cred că aș fi murit înghețat. Mă gândeam cum să scap de aici, dar furtuna a rezolvat problema. Hai, trebuie să încercăm din nou să ajungem la temple.

Ezitam.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Wil.

– Yin este în tabără, i-am spus. E rănit.

Wil a tăcut o clipă, privind spre tabără.

– Probabil că vor organiza o patrulă de căutare, a spus el. Înapoi nu putem merge. Îl vom ajuta mai târziu. Dacă nu plecăm de aici și nu ajungem la temple înaintea lui Chang, totul este pierdut.

– Ce s-a întâmplat cu Tashi? am întrebat.

– Ne-am despărțit când a început avalanșa, dar l-am văzut mai târziu urcând sus pe munte.

Am mers mai mult de două ore și, ciudat, pe măsură ce ne depărtam de tabăra chineză, vântul slăbea în intensitate, deși ninsoarea nu se oprea deloc. În timpul călătoriei i-am povestit și lui Wil cele auzite de la Yin, și convorbirile cu colonelul.

Fără să mai vorbim, Wil a deschis drumul prin zăpadă timp de încă două ore. Apoi s-a oprit și s-a așezat lângă un nămete uriaș. Ne-am decis să ne odihnim.

Un moment ne-am privit, amândoi respirând încă greu. Wil a zâmbit și a întrebat:

– Ai înțeles ce ți-a spus Yin?

Am rămas tăcut. Chiar dacă am văzut lucrurile funcționând cu colonelul, mi se părea greu de crezut.

– Eram prins într-un câmp de rugăciune negativ, am spus. Așa a putut colonelul să mă urmărească.

– Nu putem continua drumul dacă nu vom trece amândoi de această etapă, a spus Wil. Energia noastră trebuie să fie mereu foarte înaltă și să o menținem așa înainte de a completa A Patra Extindere. Trebuie să fim foarte atenți, să nu atribuim nici un fel de răutate celor care sunt prizonierii fricii. Trebuie să-i privim realist și să ne luăm toate precauțiile. Dacă rămânem la suprafața personalității lor și menținem o imagine negativă despre ei, așteptându-ne să ne facă rău,

energia noastră le va alimenta paranoia și chiar noi le vom sugera ce să facă pentru a ne oferi exact ceea ce așteptăm de la ei. De aceea e atât de important să nu-ți lași mintea să vizualizeze lucruri rele care ar putea să te aștepte. E o rugăciune care acționează și creează toate evenimentele.

Am dat din cap, știind că nu înțelegeam complet lucrurile. Dacă era așa, atunci avem o mare greutate de dus. Trebuia să ne controlăm fiecare gând. I-am vorbit și lui Wil despre această îngrijorare a mea. A râs.

– Bineînțeles că trebuie să ne controlăm fiecare gând! a spus el. Trebuie să facem asta oricum, pentru a nu pierde nici o intuiție. Mai mult, acest lucru este necesar pentru a ne menține mereu atenția și conștiința treze, și pentru a vizualiza mereu amplificarea lucidității celor din jur. Legendele sunt foarte clare. Câmpul de rugăciune trebuie să fie extins, puternic, și nu trebuie să ne permitem niciodată să-l utilizăm negativ. Nu vom putea merge mai departe până nu vom învăța să evităm complet această problemă.

– Câte legende ți-au fost descrise? am întrebat.

Wil s-a apucat să-mi povestească aventurile sale mai în detaliu decât o făcuse mai înainte.

– Când am venit la tine acasă, a început el, eram nedumerit de prăbușirea energiei mele de la nivelul când studiam A Zecea Viziune. Aveam tot felul de gânduri care implicau Tibetul, iar la mănăstirea lui Lama Rigden, m-am întâlnit cu Yin care mi-a povestit visele sale. N-am înțeles totul, dar vise din acelea avusesem și eu. Știam că și tu erai implicat, și că amândoi aveam ceva de făcut aici. Atunci am început să studiez legendele în detaliu și să învăț extinderile câmpului energetic. Pregătisem totul ca să ne întâlnim în Kathmandu, dar am aflat că eram urmărit de chinezi, așa că i-am cerut lui Yin să vină să te ia. Trebuia să am încredere în ideea că mai târziu ne vom întâlni.

Wil a tăcut un moment, a scos din buzunar o fașă nouă și s-a apucat să-și schimbe bandajul de la genunchi. Eu priveam întinderea muntoasă și albă din spatele nostru. Norii s-au crăpat o clipă, și am putut vedea, sub soarele dimineții, lumini și umbre răspândite în toată valea. Priveliștea m-a umplut de bucurie, și într-un anumit fel am început să mă simt în acele locuri ca la mine acasă, ca și cum o parte din mine ar fi înțeles, în sfârșit, acel tărâm.

Am băgat de seamă că Wil mă privea.

– Probabil că trebuie să îți spun tot ce există în legende despre câmpul de rugăciune, a spus el. Trebuie să înțelegi cum se leagă toate lucrurile.

Am dat din cap.

– Totul începe cu realizarea ideii că energia rugăciunii este o realitate, a spus Wil, și că izvorăște din noi, afectând întreaga lume. O dată ce știm acest lucru, putem afla și că acest câmp, precum și efectul pe care îl avem asupra lumii pot fi extinse, și începem cu Prima Extindere. Mai întâi trebuie să îmbunătățim calitatea energiei pe care o inspirăm fizic. Hrana grea, sintetică sau prea gătită conține și generează acid în structurile noastre moleculare, coborând nivelul vibrației și cauzând boli. Hrana vie are efect alcalin și ridică nivelul de vibrație. Cu cât mai pură este vibrația, cu atât ne va fi mai ușor să ne conectăm la energia subtilă care se află în noi. Legendele spun că vom învăța să aducem în mod constant în noi acest nivel înalt al energiei utilizând capacitatea de percepție a frumosului ca măsură. Cu cât e mai înalt nivelul energiei, cu atât mai frumoase ne apar lucrurile pe care le vedem. Vom învăța să vizualizăm energia izvorând din noi și curgând spre lume, și vom folosi starea de iubire ca o măsură a faptului că acest lucru se întâmplă. Astfel vom fi conectați interior așa cum am învățat în Peru. Numai că acum am învățat prin vizualizare. Această energie

formează un front care ajunge oriunde înaintea noastră și rămâne constant puternică.

S-a oprit și m-a privit în ochi. După o pauză scurtă, a continuat:

– A Doua Extindere începe atunci când programăm acest câmp de rugăciune extins pentru a amplifica fluxul sincron din viața noastră. Facem acest lucru rămânând mereu într-o stare de atenție conștientă și de așteptare a următoarei intenții sau coincidențe care să împingă lucrurile înainte în viața noastră. Această așteptare trimite energia în afară și mai departe și o face și mai puternică, pentru că acum ne aliniem intențiile la procesul de creștere și evoluție care se structurează în univers.

Din nou a luat o pauză dramatică, privindu-mă semnificativ:

– A treia Extindere implică o altă speranță: câmpul nostru extins ridică nivelul energetic al altora, ajutându-i să se conecteze cu divinul din ei și să recunoască intuițiile trimise de propriul lor sine mai înalt. Acest lucru amplifică posibilitatea ca ei să ne ofere informații intuitive care să ridice nivelul sincronicității. Aceasta este etica interpersonală despre care am învățat în Peru, doar că acum știm cum să folosim câmpul de rugăciune pentru a-l face mereu mai puternic.

S-a oprit din nou o clipă, apoi a tras aer în piept și a continuat:

– A Patra Extindere începe în momentul în care învățăm să menținem acest flux de energie spre exterior, în ciuda situațiilor care provoacă furie sau frică. Facem aceasta prin menținerea unei stări de detașare față de cursul evenimentelor, chiar dacă dorim o anumită desfășurare a proceselor. Trebuie întotdeauna să căutăm o semnificație pozitivă și întotdeauna, dar întotdeauna, să ne așteptăm ca acest proces să ne salveze, oricare ar fi lucrurile care se petrec. O asemenea atitudine mentală ne ajută să rămânem concentrați asupra fluxului și

ne împiedică să formăm imaginea negativă a lucrurilor care s-ar putea întâmpla în caz de eșec. În general, dacă ni se formează o imagine negativă în minte, trebuie să vedem dacă este o atenționare intuitivă și, dacă e așa, să facem ce trebuie să facem, dar trebuie să ne întoarcem mereu la speranța că o sincronicitate mai înaltă ne va trece dincolo de problemă. Acest lucru ne stabilizează câmpul și fluxul energetic, cu o puternică speranță și așteptare care a fost întotdeauna numită credință.

Mi-a zâmbit.

– Această parte a celei de A Patra Extinderi, a continuat el, ne spune că trebuie să ne păstrăm energia puternică tot timpul. O dată ce stăpânim acest lucru, vom merge înainte pentru a o extinde tot mai mult. Următorul pas în A Patra Extindere începe când înțelegem pe deplin ideea că lumea se îndreaptă spre un ideal exprimat în A Zecea Viziune și modelat de Shambhala. Proiectarea energiei înspre afară în acest mod are o importanță uriașă. De aceea înțelegerea Shambhalei este esențială. Cunoașterea lucrurilor făcute în Shambhala extinde așteptările noastre despre ce poate face întreaga omenire. Vom vedea cum oamenii de pretutindeni vor stăpâni tehnologia și o vor utiliza în scopul dezvoltării spirituale, și apoi vor începe să se concentreze asupra procesului vieții, asupra motivului real pentru care am apărut pe această planetă: de a crea o cultură pe Pământ în care fiecare să fie conștient de rolul său în evoluția spirituală, și să-i învețe acest lucru și pe copiii săi.

S-a oprit din nou și m-a privit cu înțeles.

– Acum vine partea cea mai grea, a continuat el. Pentru o și mai mare extindere, trebuie să facem mai mult decât a rămâne în general orientați pozitiv și a evita apariția imaginilor unor evenimente negative. Trebuie să eliminăm toate gândurile negative din mintea noastră, inclusiv pe cele

legate de alte persoane. După cum ai văzut, dacă frica din noi se transformă în furie și cădem în judecarea a ceea ce este mai rău în ceilalți, o rugăciune negativă se proiectează asupra lor și îi obligă să facă exact lucrurile la care ne așteptăm. De aceea profesorii care așteaptă lucruri mari de la studenții lor de obicei le obțin, și cei care se așteaptă la lucruri slabe au parte de ele. Majoritatea oamenilor cred că este un lucru rău să spui ceva negativ despre ceilalți, dar n-are importanță, poți să gândești... Acum știm că acest lucru are importanță. Gândurile contează foarte mult.

Exact în timp ce Wil spunea aceste lucruri, mă gândeam la focurile de armă din unele școli din Statele Unite. I-am spus și lui Wil despre asta.

– Copiii de pretutindeni, a spus el, sunt mai puternici acum decât înainte, și găștile și grupurile din școli nu ar trebui ignorate de profesori. Dacă există copii umiliți, de care se râde, țapi ispășitori mereu, ei vor fi afectați de aceste idei negative mai mult decât înainte. Aceștia vor începe să-i lovească mai mult și mai des pe cei care îi oprimă. Și asta nu se întâmplă numai cu copiii, ci în toate aspectele culturii umane. Numai prin înțelegerea efectului câmpului de rugăciune vom realiza ce se întâmplă. Gradat, devenim tot mai puternici, și dacă nu suntem atenți la așteptările noastre, vom face mult rău celorlalți.

Wil s-a oprit din vorbit și m-a privit din nou semnificativ.

– Asta ne aduce la punctul în care ne aflăm, presupun, a spus el.

Am dat și eu din cap, realizând cât de mult îmi lipsise.

– Unde spun legendele că ne îndreptăm de aici? am întrebat.

– Spre lucrul care pe mine mă interesează cel mai mult, mi-a răspuns Wil. Legendele spun că nu ne putem extinde

câmpul mai departe până nu îi vom recunoaște și înțelege pe deplin pe dakini.

I-am povestit multele mele experiențe cu aceste creaturi ciudate și cu luminile suspecte de la venirea mea în Tibet.

– Tu ai avut astfel de experiențe și înainte de a veni în Tibet, a spus el.

Avea dreptate. În multe momente în timpul căutării celei de A Zecea Viziuni mi s-a părut că eram ajutat de niște foarte ciudate forme de lumină.

– Așa e, am spus. S-a întâmplat și când eram împreună în Apalași.

– Și în Peru, a adăugat Wil.

Am încercat să-mi amintesc, dar nu mi-a venit nimic în minte.

– Mi-ai povestit de momentul în care te aflai la răscruce de drumuri și nu știai încotro să o iei, a spus el. Unul dintre drumuri ți-a apărut mai luminos, și ai ales acea direcție.

– Da, am spus, amintindu-mi foarte clar acea întâmplare. Crezi că era un dakini?

Wil se ridicase în picioare și își punea rucsacul în spate.

– Da, a spus el. Ei sunt luminițele care ne călăuzesc drumurile.

Rămăsesem mut. Asta însemna că oricând întâlneam un obiect mai luminos sau o direcție care părea mai strălucitoare și mai atrăgătoare, sau o carte care ne atrage atenția, era lucrarea acestor ființe!

– Ce mai spun legendele despre dakini? am întrebat.

– Spun că sunt aceiași în fiecare cultură, în fiecare religie, orice nume le-am da noi...

L-am privit întrebător.

– Le putem spune îngeri, a continuat Wil, dar nu contează. Dakini sau îngeri, sunt aceleași ființe. Și își fac lucrarea în același mod...

Aveam și alte întrebări, dar Wil o pornise deja în sus pe pantă, evitând porțiunile cu zăpadă mai multă. L-am urmat, cu mintea plină de curiozitate. Nu vroiam să las conversația noastră să se termine acolo.

La un moment dat, Wil s-a întors și m-a privit.

– Legendele spun că aceste ființe i-au ajutat pe oameni de la începutul vremurilor, și se vorbește despre ele în scrierile mistice ale tuturor religiilor. Conform legendelor, fiecare dintre noi ajunge să le perceapă la un moment dat. Dacă îi recunoaștem, dakini își vor face prezența și mai simțită.

Modul în care accentuase cuvântul „recunoaștem" m-a făcut să mă gândesc la o semnificație mai specială.

– Dar cum să facem asta? am întrebat, în timp ce mă cățăram pe o piatră.

Wil s-a oprit. Mi-a întins mâna să urc și eu lângă el, și a spus:

– Conform legendelor, trebuie să recunoaștem cu adevărat că se află aici. Acesta este un lucru foarte dificil pentru mințile noastre occidentale. Un lucru e să crezi că dakini sau îngerii sunt un subiect de discuție fascinant, dar cu totul altceva este să te aștepți să-i percepi în viața reală.

– Ce trebuie să facem?

– Să privim în jur cu atenție, pentru a vedea orice lumină.

– Dacă ne menținem energia pe un nivel înalt și privim cu atenție, asta înseamnă că vom vedea tot mai multe elemente luminoase? am întrebat.

– Exact, a spus Wil. Lucrul cel mai greu este să ne antrenăm să percepem schimbările subtile din lumina din jurul nostru. Vom vedea tot mai multe...

Înțelegeam ce-mi spunea, dar mai aveam o întrebare:

– Și ce se întâmplă cu situațiile când dakini sau îngerii intervin în viața noastră fără să-i recunoaștem? Acest lucrul mi s-a întâmplat.

I-am povestit despre bărbatul cel înalt pe care l-am văzut când Yin m-a împins din mașină în Ali; i-am povestit și despre focul de tabără care apăruse de nicăieri în ruinele mănăstirii din munte, înainte să intru în Shambhala.

– Se pare că ți s-a arătat îngerul tău păzitor, a spus Wil. Legendele menționează că fiecare avem unul.

O clipă m-am uitat la el, fără să vorbesc.

– Deci miturile sunt adevărate, am spus într-un sfârșit, și avem fiecare un înger păzitor.

Mintea îmi alerga cu o sută de kilometri pe oră. Nu mi se păruse niciodată mai clară realitatea acestor ființe.

– Dar ce-i face să ne ajute în anumite momente și nu în altele? am întrebat. Wil a ridicat din umeri și a spus:

– Acesta este secretul pe care trebuie să-l descoperim.

Ajunseserăm în vârful muntelui. În spatele nostru, soarele răzbătea printre nori și părea că avea să se încălzească puțin.

– Mi s-a spus că templele sunt pe partea cealaltă a acestei culmi, a spus Wil, oprindu-se puțin sub vârf. Această parte este cea mai grea.

Cuvintele lui m-au mirat.

– De ce? am întrebat. Ce vrei să spui?

– Trebuie să aplicăm toate extinderile și să ne menținem energia foarte puternică. Legendele spun că numai dacă energia este suficient de puternică vom putea vedea templele.

În exact acel moment am auzit elicopterele la distanță.

– Să nu uiți ce ai învățat, a spus Wil. Dacă începi să te gândești la răul pe care îl reprezintă soldații chinezi, dacă simți furie sau dezgust, trebuie imediat să te gândești la sufletul fiecăruia dintre soldații care te- urmăresc. Vizualizează energia ta ieșind din tine și intrând în câmpul lor, ridicându-i și

ajutându-i să se conecteze la lumina din interior, unde vor putea descoperi intuițiile mai înalte. A face altfel înseamnă a trimite o rugăciune în afară care va produce și mai mult rău.

Am dat din cap. Înțelesesem. Am privit în jos, încercând să mențin câmpul orientat pozitiv.

– Acum gândește-te la dakini, și așteaptă să vezi lumina.

Am privit la vârful dinainte, și Wil a pornit din nou la drum. Când am ajuns pe creastă, n-am văzut nimic în partea cealaltă. Erau numai alte creste înzăpezite și văi. Am încercat să prind cât mai multe detalii.

– Acolo! a strigat Wil, arătând spre stânga.

M-am străduit să văd. Ceva în vârful unei creste părea să strălucească ușor. Când am reușit să privesc direct locul indicat, am văzut că nu era nimic acolo, era doar mai luminos. Dar văzut cu colțul ochiului, îmi părea că spațiul însuși strălucea.

– Să mergem! a spus Will.

M-a tras de braț. Ne-am făcut cu greu drum prin troiene, spre panta luminoasă pe care o văzusem. Zona strălucea tot mai tare pe măsură ce ne apropiam de ea. Deasupra acelui loc erau blocuri mari de piatră care păreau aliniate. La o privire mai atentă am observat că unul dintre ele era ușor mai în spate decât celelalte și lăsa locul unei potecuțe înguste care ducea spre stânga, în jos pe panta muntelui. Când am ajuns la acea trecătoare, am văzut că de fapt erau niște trepte cioplite în piatră. Și acestea apăreau luminoase și nu erau deloc acoperite de zăpadă.

– Dakini ne arată calea, a spus Wil, încă trăgându-mă de braț.

Am trecut prin deschizătură și am început să coborâm pe trepte. În ambele părți ale drumului erau pereți de piatră de mai mulți metri, care ne ascundeau aproape toată lumina.

Mai mult de o oră am coborât așa, până când am văzut stâncile desfăcându-se deasupra noastră.

Câțiva metri mai încolo am dat de un platou, și treptele s-au terminat. Platoul, mai mult lung decât lat, înconjura un perete de stâncă spre stânga.

– Acolo! a arătat Wil.

La vreo câteva zeci de metri distanță de noi se vedea o mănăstire căzută total în ruină, care părea veche de mii de ani. Ne-am apropiat de ea. Temperatura creștea și o ceață umedă se ridica de pe pietre. În fața mănăstirii, platoul se lărgea considerabil. Ajunși lângă ruine, ne-am urmat cu atenție drumul printre pereții prăbușiți, până când am ajuns în partea cealaltă.

Acolo am fost opriți din drumul nostru. Cărarea plină de pietre pe care mersesem se transformase într-o podea pavată cu dale șlefuite, de culoare cenușie deschisă, aliniate sub pașii noștri. L-am privit pe Wil, care se uita drept înainte. În fața noastră se afla un templu intact, înalt de douăzeci de metri și de două ori mai lat. Era construit dintr-o piatră de culoare cărămizie, iar coloanele și colțurile clădirii erau din piatră cenușie. La intrare erau două uși uriașe, înalte de aproape zece metri.

Ceva s-a mișcat în ceața de lângă templu. Am privit spre Wil și el a dat din cap, făcându-mi semn să-l urmez. Ne-am apropiat de clădire.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Wil.

A făcut un alt semn cu capul spre locul din fața noastră. La mai puțin de cinci metri se afla un fel de formă.

M-am străduit să mă focalizez și de-abia am reușit să disting conturul a ceva ce părea să fie o siluetă umană.

– Trebuie să fie unul dintre adepții care locuiesc în acest templu, a spus Wil. Vibrează mai înalt decât noi. De aceea îi vedem forma cețoasă.

Forma s-a îndreptat spre intrarea în templu și a dispărut. Wil și cu mine ne-am dus până la ușă. Părea să fie făcută tot din piatră, și totuși când Wil a împins-o, s-a răsucit fără zgomot, cu multă ușurință, de parcă nu ar fi cântărit nimic.

Înăuntru era o sală mare, rotundă. Centrul ei era mai jos, ca o scenă până la care se cobora în mai multe trepte. Am văzut o altă formă mai jos, pe o altă treaptă, care îmi apărea mai clară decât cealaltă. Când s-a întors spre noi, am văzut că era Tashi. Ne-am îndreptat spre el.

Înainte să ajungem la Tashi, o fereastră spațială a apărut exact în mijlocul încăperii. Imaginea s-a tot mărit până când l-a acoperit și pe Tashi. Era foarte strălucitoare. Era o vedere din spațiu a Pământului.

Locurile se schimbau într-o succesiune rapidă: am văzut în fereastră un oraș european, apoi unul din Statele Unite, și în final unul din Asia. În toate locurile, oamenii mergeau pe străzi aglomerate, spre birouri sau alte locuri de muncă. Cum se vedea în diferite orașe în diferite locuri ale planetei, oamenii interacționau în muncă și ridicau nivelul energetic.

Am început să vedem și oameni care-și schimbau ocupația, urmându-și intuiția și fiind tot mai inspirați și creativi pe măsură ce făceau asta, inventau tehnologii mai sofisticate și mai rapide, și servicii mai eficiente. În același timp, am început să vedem scene cu oameni încă plini de temeri, rezistând la schimbări și încercând să domine și să controleze.

Apoi ne-a fost prezentată o sală de conferințe, unde un grup de femei și bărbați erau angajați în discuții aprinse. Văzând și auzind câteva lucruri, am înțeles tema conversației: majoritatea se pronunțau în favoarea unei noi coaliții între marile companii de tehnică de calcul și telecomunicații și un grup internațional de servicii de supraveghere. Cei care reprezentau grupul de supraveghere argumentau că

lupta împotriva terorismului necesită accesul la fiecare linie telefonică, inclusiv la comunicațiile pe Internet, și identificarea secretă a tuturor calculatoarelor, astfel încât autoritățile să poată intra și monitoriza fișierele oricui.

Și asta nu era tot. Vroiau mai multe sisteme de supraveghere. Unii chiar speculau pe ideea că dacă problema virușilor de calculatoare continua prea mult, Internetul trebuia să fie preluat cu totul, împreună cu computerele și comerțul implicat pretutindeni. Accesul trebuia controlat printr-un cod de identificare special, pe care trebuia să-l ai dacă vroiai să faci afaceri electronic.

Unul chiar a emis ipoteza că noi sisteme de identificare ar trebui implementate pentru aceste cazuri, cum ar fi o scanare a irisului sau a palmei, sau poate chiar ceva bazat pe citirea undelor cerebrale.

Alți doi oameni, un bărbat și o femeie, au început să argumenteze vehement împotriva acestor idei. Unul a menționat Cartea Revelațiilor și semnul fiarei. Pe măsură ce vedeam și auzeam lucruri, am văzut că sala de conferință avea o fereastră. Lângă clădire era o șosea, pe care trecea o mașină. Mai încolo de șosea, doar deșertul și câțiva cactuși.

Am privit spre Wil.

– Această discuție, se petrece chiar acum, a spus el, în acest prezent, undeva în lume. Parcă ar fi în sud-vestul Statelor Unite.

Exact în spatele mesei la care stătea grupul care discuta am văzut și altceva. Spațiul devenea mai larg. Ba nu, mai luminos...

– Dakini, i-am șoptit lui Wil.

Am continuat să privim și să ascultăm. Conversația a început să se schimbe. Cei doi care argumentaseră împotriva supravegherii extreme păreau să aibă parte de tot mai

multă atenție din partea grupului. Oponenții începeau să-și reconsidere poziția.

Fără veste, atenția noastră a fost distrasă de la imaginea pe care o priveam de o vibrație foarte puternică în podeaua și pereții templului. Am fugit la o altă ușă, în capătul celălalt al clădirii, încercând să distingem ceva prin praf. Se auzeau pietrele căzând. Când am ajuns la ușă, aceasta s-a deschis, și o siluetă pe care nu am distins-o prea bine a ieșit repede.

– Trebuie să fi fost Tashi, a spus Wil.

S-a grăbit apoi spre ușă și a deschis-o. Am fugit prin deschiderea astfel creată, și un alt zgomot a umplut încăperea care rămase în spatele nostru. Ruina veche pe care o văzusem mai devreme se prăbușea. În spate, undeva se auzeau răgetele elicopterelor.

– Colonelul ne urmărește din nou, am spus. Dar eu am în minte numai imagini pozitive. Cum de a reușit?

Wil mă privea întrebător. Mi-am amintit de remarca lui Chang: avea tehnologia prin care mă putea urmări oriunde. Avea forma undelor mele cerebrale.

I-am spus repede acestea lui Wil, apoi am strigat:

– Poate că trebuie să plec în altă direcție, ca să-i îndepărtez pe soldați de templu!

– Nu, nu! a spus Wil. Trebuie să fii aici, e nevoie de tine. Va trebui să fim mereu înaintea lor până-l găsim pe Tashi.

Am urmat aleea de piatră pe lângă alte șapte temple. Și privirea mi-a fost atrasă de o ușă, la stânga. A observat și Wil.

– De ce te-ai uitat la ușa aia? m-a întrebat.

– Nu știu, am spus. Pur și simplu mi-a atras atenția.

M-a privit fără să mă creadă.

– Bine, bine, am spus. Hai să vedem ce-i acolo.

Am intrat și am găsit o altă încăpere de formă rotundă, mult mai mare decât cealaltă, probabil de mai multe zeci de

metri în diametru. O altă fereastră spațială se deschidea în centru. Când am intrat, l-am văzut pe Tashi la câțiva metri distanță, și i-am făcut semn lui Wil.

– L-am văzut și eu, a spus Wil.

Ne-am făcut drum prin întuneric, ca să-l ajungem.

Tashi s-a întors și ne-a văzut, apoi a zâmbit ușurat înainte de a privi spre scena care se petrecea în fereastra din mijlocul sălii. Acolo vedeam o scenă plină cu lucruri tinerești: poze, mingi, jocuri, grămezi de haine. În colț se vedea un pat în dezordine, și sub masă era aruncată o cutie de pizza, goală. La masă, un adolescent în vârstă de vreo cincisprezece ani meșterea ceva la un aparat plin de fire. Era îmbrăcat în pantaloni scurți, nu purta cămașă, iar figura îi părea supărată și hotărâtă.

În timp ce ne uitam, scena s-a schimbat, și am văzut o altă cameră, unde era un alt adolescent, în blugi și tricou, stătea pe pat și se uita fix la telefon. S-a ridicat și a făcut câțiva pași prin cameră, și apoi s-a așezat din nou. Aveam impresia că se lupta să ia o decizie. În final, a ridicat receptorul și a format un număr.

În acel moment, scena s-a lărgit și am putut vedea ambele camere. Tânărul fără cămașă a răspuns la telefon. Cel în tricou se ruga pentru ceva, și celălalt se înfuria. În final, cel fără tricou a trântit telefonul și s-a așezat din nou la lucru.

Celălalt băiat s-a îmbrăcat cu o jachetă și a ieșit. În câteva momente, cel care lucra a auzit bătând la ușă, s-a ridicat și a deschis. Era chiar tânărul care vorbise mai devreme la telefon. A încercat să-i trântească ușa în față, dar oaspetele a împins-o, a intrat și a continuat să-i spună ceva, cu gesturi de rugăminte, arătând spre aparatul desfăcut de pe masă.

Băiatul fără tricou a scos o armă și a îndreptat-o spre intrus. Acesta din urmă a dat înapoi, dar a continuat să se

roage. Cel cu arma s-a înfuriat tot mai tare, și-a împins victima lângă perete și i-a pus țeava pistolului la tâmplă.

În acel moment am început să observăm o zonă de lângă ei, care devenea tot mai luminoasă.

Am privit spre Tashi, care s-a întors și el spre mine în același timp, și apoi ne-am uitat amândoi spre scenă. Știam că eram din nou martorii lucrării unui dakini.

Băiatul cu jacheta continua să implore, iar celălalt să îl țină strâns lângă perete. Dar încet, încet, cel cu arma a început să se relaxeze. A lăsat arma și s-a așezat pe pat. Oaspetele s-a așezat pe un scaun.

Puteam auzi acum și ce-și spuneau, și am înțeles că băiatul cu arma nu era acceptat de ceilalți în școala pe care o frecventa. Majoritatea colegilor se ocupau de tot felul de alte activități, care implicau talent, dar el nu avea curajul și încrederea de a merge cu ei. Râdeau de el, îl făceau prost și fraier, și el se simțea ca un nimeni, pierdut și singur. Situația îl umplea de mânie și de un fals sentiment al puterii, care-l făcea să riposteze violent. Aparatul la care lucra era o bombă artizanală.

Ca și mai înainte, am simțit o zdruncinătură sub picioare și clădirea a început să se clatine. Am fugit spre ușă, și de-abia am reușit să ieșim, când jumătate din templu s-a prăbușit în spatele nostru.

– I-ați văzut pe cei din templu, ne-a întrebat Tashi, pe cei care trimiteau energie celor doi băieți?

Și eu și Wil am recunoscut că nu.

– Erau sute, a continuat băiatul, și lucrau cu toții la problema furiei în cazul tinerilor.

– Ce făceau, anume? am întrebat.

– Își extindeau câmpul energetic, vizualizându-i pe băieții din scenă ridicați spre o vibrație mai înaltă, ajutându-i astfel să treacă peste frică și furie și să găsească în ei o intuiție

mai înaltă, care să-i ajute să rezolve situația. Energia lor l-a ajutat pe băiatul cu jachetă să fie mai convingător. În cazul celuilalt, tot energia l-a ajutat să se ridice la o identificare de sine deasupra celei respinse de societatea din jur. Nu a mai simțit nevoia de aprobare a celorlalți pentru a fi cineva. Asta i-a diminuat furia.

– Asta se întâmpla și în celălalt templu, nu? am întrebat. Îi ajutau să se împotrivească acelor care vroiau să controleze totul.

Wil s-a uitat spre mine.

– Cei din templu proiectau un câmp de rugăciune care era menit să ridice nivelul de vibrație al tuturor, lucru care a avut efectul scăderii temerilor celor care cereau supravegherea totală, și a dat curaj celor care nu-și susțineau ideile, și care astfel au găsit îndrăzneala necesară pentru a vorbi, chiar și în acel cadru.

Tashi l-a aprobat cu un semn, apoi a spus:

– Trebuia să vedem toate acestea. Sunt situații cheie care trebuie câștigate dacă vrem ca evoluția noastră spirituală să continue, dacă vrem să depășim acest punct critic al istoriei.

– Și dakini? am întrebat. Care era rolul lor?

– Ajutau la ridicarea nivelului energetic, a spus Tashi.

– Da, am insistat eu, dar tot n-am înțeles ce anume îi face să se ducă acolo și să acționeze. Cei din temple mai fac și altceva ce noi nu știm încă.

În acel moment, un zgomot puternic ne-a atras atenția: restul clădirii din care tocmai ieșiserăm se prăbușea la pământ.

Tashi a sărit în picioare aproape involuntar și a luat-o la fugă în jos, pe potecă.

– Haideți! a strigat el. Trebuie să o găsim pe bunica!

11

SECRETUL SHAMBHALEI

Am rătăcit prin temple ore întregi, în căutarea bunicii lui Tashi, străduindu-ne să fim mereu înaintea soldaților chinezi și văzând activitatea celor din fiecare încăpere rotundă. În fiecare am putut vedea o situație critică a lumii de afară.

Într-un templu, toți se concentrau pe probleme alienării tineretului, a proliferării violenței induse de filme și jocuri video, care crea iluzia că acțiunile dure, făcute la mânie, și rezultatele lor catastrofale nu se întâmplă în realitate, și se forma o imagine falsă despre lume, care era cheia violenței și a atacurilor armate din școli.

Am văzut cum creatorilor acestor jocuri li s-a trimis energie care i-a ridicat spre percepții intuitive superioare, și astfel și-au dat seama ce efect aveau creațiile lor asupra copiilor. În același timp, și o serie de părinți au fost ajutați să observe ce făceau copiii lor și să acorde mai mult timp modelării realității pentru aceștia.

Un alt templu se concentra asupra unei dezbateri din medicină: se discutau unele abordări noi de prevenire a bolilor și de asigurare a longevității. Vârfurile medicinei – organizații din diferite țări, directorii unor clinici de cercetare, institutele guvernamentale care dădeau cele mai însemnate premii, marile companii farmaceutice – toți lucrau conform unei paradigme proprii secolului al XIII-lea, în care

se ducea lupta împotriva simptomelor unor boli, fără a se pune prea mult în discuție ideea de prevenire.

Ținta lor erau microbii, genele, celulele canceroase, și majoritatea problemelor erau considerate ca rezultate inevitabile ale procesului de îmbătrânire. În această optică, marea majoritate a fondurilor mergea spre cercetarea care căuta formule magice: medicamente care să ucidă microbii și celulele maligne sau care să reprogrameze genele. Aproape nimic nu mergea spre căutarea unor mijloace de stimulare a sistemului imunitar și prevenire a bolilor.

Într-una dintre scenele la care am fost martori, și care trata tot teme medicale, un grup întreg de oameni de știință s-a ridicat și a spus că medicina trebuia să-și schimbe abordarea și să rezolve misterul apariției bolilor, inclusiv bolile inimii și ale sistemului circulator, tumorile și maladiile degenerative.

Aceștia pledau – cum o făcuse și Hanh – pentru evitarea consumării unei hrane încărcate de toxine, care modifică starea alcalină, sănătoasă a corpului spre o stare inertă, cu energia scăzută, care creează climatul în care microbii proliferează și distrug organismul. Fiecare boală, spuneau ei, este rezultatul acestei descompuneri lente a celulelor, iar microbii nu atacă niciodată fără cauză. Hrana pe care o consumăm creează premiza apariției bolilor.

Alții care participau la acea conferință acceptau cu greu aceste argumente. Credeau că undeva exista o greșeală. Cum să fie boala un lucru atât de simplu? și atunci întreaga industrie a sănătății, care avea consumatori și implica fonduri de milioane de dolari în medicamente și operații scumpe unde rămânea? Factorii de decizie și oficialii trebuiau făcuți să creadă că banii aceia erau necesari și bine utilizați. Unii erau chiar de acord cu implanturi microelectronice în organismul oamenilor, pentru a controla și identifica situația

individului, așa cum o doreau serviciile de siguranță. Erau cu totul implicați în astfel de programe. Puterea și poziția lor depindeau de ele. Stilul și nivelul lor de viață erau în joc.

Mai mult, lor le plăcea hrana pe care o consumau. Cum ar fi putut recomanda oamenilor să-și schimbe dieta, dacă nu se vedeau pe ei înșiși făcând acest lucru? Nu, era inacceptabil.

Doctorii noului val de cercetare își susțineau cazul știind că se întrunea climatul potrivit schimbării paradigmei. În toate țările occidentale pădurile erau distruse și turmele de vite erau sacrificate. Aceasta, spuneau ei, era o problemă de care devenea conștientă tot mai multă lume.

Mai mult, generația rebelilor din toate țările ajunsese la vârsta bolilor, și toți văzuseră ce eșec înregistrase sistemul medical instituit de părinții lor. Căutau alternative noi.

Încet, încet, am văzut o modelare a conflictului. Cei care pledau pentru nou au început să fie ascultați mai cu atenție.

În alt templu, am fost martorii aceluiași tip de dezbatere, dar de data aceasta în domeniul legilor. Un grup de avocați cerea ca procesul să înceapă cu poliția însăși. Mai mulți ani, avocați repudiați au fost martorii unor fabricări de probe false, ori pregătirii martorilor mincinoși, care să ascundă adevărul, să construiască apărarea imaginară și să hipnotizeze și să manipuleze juriile. Acum se cerea o ridicare a standardelor. Unii avocați spuneau că trebuie să se treacă la o viziune mai înaltă asupra activității lor, să se înțeleagă rolul de fapt al apărătorului, și anume acela de a reduce conflictul, nu de a-l amplifica.

De asemenea, în alte temple se trata problema corupției politice. Am văzut scene din alegerile oficialilor din Washington D.C., dezbateri cu ușile închise despre susținerea sau nu a unor campanii de reformă financiară. Se discuta

mai ales abilitatea partidelor politice de a aduna cantități incomensurabile de contribuții ale persoanelor sau grupărilor cu diverse interese și a le cheltui pe publicitate în media, care distorsiona realitatea în direcția în care doreau ei. Astfel, depindeau financiar de marile corporații, și evident, erau obligate (partidele) să le asigure acestora favoruri considerabile, cu știința tuturor.

Acești politicieni corupți rezistau argumentelor reformatorilor, care susțineau că democrația niciodată nu-și va atinge idealul dacă se bazează pe imagini deformate și nu pe dezbateri publice deschise, unde cetățenii ar putea judeca la rece și comportamentul, și expresia, și capacitatea de asumare a adevărului pentru toți candidații și ar putea alege omul potrivit pe baza unor intuiții corecte.

Am continuat să trecem dintr-un templu în altul, și mi-a fost foarte clar că fiecare trata un aspect particular al vieții. Am văzut conducători cuprinși de frică, inclusiv cei ai Chinei, care au fost ajutați să adere la comunitatea globală și să implementeze reforme economice și sociale.

Și în fiecare caz, locul din jurul celor implicați se lumina, și cei aflați în suferințe, cei care de frică încercau să controleze și să manipuleze ca să-și asigure un ascendent de putere personală deveneau, gradat, mai flexibili și mai interactivi.

Continuam să străbatem labirintul de temple în căutarea bunicii lui Tashi, și mie îmi veneau în cap mereu aceleași întrebări. Ce se întâmpla, de fapt, acolo? Care era relația între dakini, sau îngeri, și extinderile câmpurilor de rugăciune care se practicau acolo? Ce știau cei din temple, și noi nu?

La un moment dat ne-am găsit în fața templelor înșirate pe kilometri întregi, cât vedeam cu ochii. Cărări se

deschideau în toate direcțiile. În spate, undeva, se mai auzeau elicopterele. Un alt templu uriaș, la vreo sută de metri în spatele nostru, s-a prăbușit cu zgomot.

– Ce se întâmplă cu oamenii din templu? l-am întrebat pe Tashi.

Priveam la praful care se ridica din dărâmături.

– Să nu-ți faci griji, sunt bine, a spus Tashi. Ei se pot muta în alt loc fără a fi văzuți. Problema e că rolul lor de a trimite energia a fost întrerupt.

Ne-a privit pe amândoi.

– Dacă nu ajutăm cu nimic în acele situații, ce se va întâmpla? a întrebat.

Wil s-a apropiat de Tashi.

– Trebuie să ne hotărâm încotro s-o luăm. Nu mai e timp.

– Bunica mea e pe undeva pe aici. Tata mi-a spus că se află în unul din templele centrale.

Priveam labirintul de forme din piatră.

– Nu văd unde este centrul, am spus.

– Nu asta voia tata să spună, ci faptul că bunica se află într-un templu unde se lucrează asupra problemelor centrale de evoluție ale omenirii.

Tashi privea la templele cele mai îndepărtate.

– Tu îi vezi pe oamenii de aici mai bine decât noi, i-am spus. Nu-i poți întreba unde să mergem?

– Am încercat să le vorbesc, mi-a răspuns el, dar energia mea nu este destul de puternică. Poate că dacă aș putea rămâne aici o vreme...

Nici nu și-a terminat bine vorba, și un alt templu s-a prăbușit cu zgomot, de data aceasta mult mai aproape.

– Trebuie să rămânem înaintea soldaților, a spus Wil.

– Stai, stai! a spus Tashi. Cred că văd ceva.

Privea spre labirintul de temple. M-am uitat și eu în aceeași direcție, dar n-am văzut nimic diferit față de mai înainte. Wil a ridicat și el din umeri.

– Unde? l-am întrebat pe Tashi, dar el alerga deja pe o potecă spre dreapta, făcându-ne semn să-l urmăm.

După o goană de vreo douăzeci de minute, ne-am oprit în fața unui templu care semăna destul de mult cu celelalte, doar că era puțin mai mare, și roca brun închis era scăldată într-o lumină albăstruie.

Tashi a rămas nemișcat, privind direct la ușa masivă de piatră.

– Ce e, ce s-a întâmplat? a întrebat Wil

Departe, în urma noastră, am auzit un zgomot, și un alt templu s-a prăbușit.

Tashi s-a întors spre mine.

– Templul din visul tău, în care spuneai că am găsit pe cineva, era albastru?

– Da, am spus, era albastru.

Wil s-a îndreptat spre ușă și a împins-o. Ca și mai înainte, piatra masivă s-a răsucit în balamale cu multă ușurință.

Templul era plin de oameni. Ca și mai înainte, vedeam numai o formă slabă a majorității siluetelor. Toți erau în mișcare, se adunau în jurul nostru. Am simțit cum urcă în mine o mare bucurie. Toți păreau că se întorc spre centrul templului apoi. Ne-am întors și noi, și ca și mai înainte, am văzut deschizându-se o fereastră spațială. Scene din Orientul Mijlociu au început să se perinde, urmate de imagini din Vatican, Asia, toate mergând spre un dialog crescând între marile religii instituționalizate.

Am urmărit scene care indicau o creștere înceată, dar sigură, a toleranței. Experiența devoțiunii religioase și ilu-

minarea erau aceleași în creștinism, în tradițiile catolică și protestantă, ca și în religiile orientale, iudaism sau islam. Doar că fiecare accentua un aspect diferit al acestei interacțiuni cu Dumnezeu.

Religiile orientale subliniau efectele asupra conștiinței, experiența luminii, a sentimentului unității cu universul, eliberarea din dorințele ego-ului și detașarea. Islamul accentua sentimentul de unitate care apare prin împărtășirea experienței cu ceilalți, și inerenta putere a grupurilor formate astfel. Iudaismul se centra pe importanța unei tradiții bazate pe o legătură istorică, pe experiența poporului ales, și pe ideea că fiecare om în viață este responsabil pentru propagarea evoluției spirituale a omenirii.

Creștinismul se bazează pe ideea că spiritul se manifestă în ființa umană nu numai ca o conștiință amplificată ca fiind o parte a lui Dumnezeu, ci și ca un sine mai înalt, ca și cum am deveni o ființă extinsă, mai completă, mai puternică și capabilă, cu o călăuză interioară și cu o înțelepciune mai înaltă care o ajută să acționeze, ca și cum expresia umană a lui Dumnezeu, Iisus Christos, ar privi acum prin ochii fiecăruia.

În scena dinaintea noastră, puteam vedea efectele acestei noi toleranțe și unități. Tot mai mult se punea accentul pe ideea legăturilor și lucrurilor comune, și nu pe diferențe. Părea că există o voință tot mai mare de a rezolva conflictele etnice și religioase, o mai bună comunicare între conducătorii religioși, o nouă înțelegere a puterii rugăciunii și a extinderii câmpului ei pentru unitatea religiilor.

Privind, am înțeles cu totul de ce Lama Rigden și Ani spuseseră că era absolut necesară unificarea religiilor, că acesta va fi semnul că secretele Shambhalei vor începe să fie cunoscute.

În acel moment, scena din fereastra pe care o priveam s-a schimbat. Am văzut un grup de oameni care se bucurau de naşterea unui copil. Toţi râdeau, şi treceau copilul de la unul la altul. Cei din grup erau diferiţi unul de altul. Am avut impresia că reprezentau şi popoare, şi religii diferite. La o privire mai atentă, am identificat şi părinţii copilului. Mi se păreau foarte cunoscuţi. Ştiam că nu puteau fi ei, dar semănau foarte bine cu Pema şi soţul ei.

Aveam impresia că vedeam un lucru de importanţă supremă, dar nu ştiam care.

Scena s-a schimbat din nou, şi aveam acum în imagine o regiune tropicală din Asia de sud-est, poate chiar din China. Ca şi mai înainte, am fost conduşi într-o casă unde se aflau oameni diferiţi între ei, bucurându-se de naşterea unui copil şi adresând felicitări proaspeţilor părinţi.

– Tu chiar nu vezi ce ni se arată? a spus Tashi. Acolo se duc sufletele copiilor a căror concepţie a eşuat în Shambhala. În diferitele familii, în toată lumea. Este un proces de canalizare. Copiii câştigă o energie genetică mai înaltă, din Shambhala, înainte de a fi lansaţi în lume.

Wil îşi privea vârful cizmei, gânditor. Apoi s-a întors spre noi.

– Acesta este saltul, a spus el. Despre asta vorbesc legendele. Shambhala nu se mută în alt loc, ci în multe locuri de pe tot globul

– Ce? am întrebat.

– Ştii că legendele spun că războinicii Shambhalei vor lovi la Răsărit şi vor învinge puterile întunericului, şi vor crea acolo societatea ideală, mi-a spus Tashi. Acest lucru nu se întâmplă cu cai şi spade. Se întâmplă prin efectul câmpurilor noastre extinse, şi astfel conştiinţele Shambhalei se răspândesc în lume. Dacă toţi, din toate religiile, care cred în conexiunea cu divinul vor evita rugăciunea negativă şi

vor lucra împreună, vom putea toţi să folosim Extinderile şi vom prelua astfel rolul Shambhalei.

– Dar noi nu ştim tot ce fac ei, am spus. Nu cunoaştem restul secretului!

Exact când am spus acest lucru, scena din fereastră s-a schimbat din nou. Vedeam acum întinderile muntoase acoperite cu zăpadă, şi un grup de elicoptere militare chineze venind spre noi. Am văzut alte temple căzând în ruină şi dispărând în praf. Scena s-a schimbat din nou, din exteriorul în interiorul clădirii în care ne aflam.

Ne-am văzut pe noi înşine în încăpere, şi în jurul nostru nu mai erau siluete de ceaţă, ci imagini clare de oameni. Mulţi erau călugări tibetani, mulţi erau altceva. Unii apăreau în haine specifice cultelor orientale sau în costume hasidice, alţii chiar purtând robe şi crucifixuri creştine. Erau şi musulmani...

Interesant, una semăna chiar cu o vecină care locuia lângă mine, şi fără să vreau, privirea mi-a întârziat asupra ei. Am alunecat în visare cu ochii deschişi, acasă la mine. Cu mintea vedeam totul foarte clar, munţii din faţa ferestrei mele, izvorul. Mi-am amintit gustul apei de acasă. M-am văzut pe mine însumi cum mă aplecam şi o beam...

Am auzit din nou vuietul elicopterelor, foarte aproape de noi, şi din nou zgomotul prăbuşirii unui alt templu.

Tashi a plecat de lângă noi. L-am văzut apropiindu-se de o călugăriţă tibetană.

– Cine este? l-am întrebat pe Wil.

– Probabil bunica lui, mi-a răspuns acesta.

Cei doi îşi vorbeau, dar eu nu înţelegeam cuvintele. Apoi s-au îmbrăţişat şi Tashi s-a întors lângă noi.

Eu îl priveam în fereastra spaţială, dar când a ajuns lângă mine, întreaga scenă a dispărut. Fereastra era încă acolo, dar imaginea din ea era neclară, şi în cele din urmă s-a pierdut,

de parcă era un televizor care prindea o frecvenţă pe care nu era nici un canal.

Tashi strălucea.

– Nu vă daţi seama, a spus el, acesta este templul de unde voi doi aţi fost urmăriţi tot timpul cât aţi încercat să intraţi în Shambhala. Aceşti oameni au folosit câmpul lor de rugăciune ca să vă ajute pe voi. Fără ei, nici unul din noi n-am fi aici.

Am privit în jur, şi mi-am dat seama că nu mai vedeam forma nimănui.

– Unde au plecat? am întrebat.

– Au trebuit să plece, a spus Tashi privind la fereastra goală din mijlocul camerei. Acum suntem pe cont propriu.

În acel moment, templul s-a scuturat sub un şoc, şi câteva pietre au căzut.

– Soldaţii! a strigat Tashi. Sunt aici!

Sunetul elicopterelor venea de afară, de aproape.

Fără veste, fereastra spaţială s-a luminat din nou şi ne-a arătat chinezi coborând din elicoptere, în faţa templului în care ne aflam. Colonelul Chang mergea înainte, dând ordine soldaţilor. Îi puteam vedea foarte clar faţa.

– Trebuie să-i ridicăm vibraţia cu energia noastră, a spus Wil.

Tashi a dat din cap, şi apoi ne-a condus prin Extinderi. Am vizualizat energia noastră pătrunzând în câmpurile chinezilor, mai ales în cel al lui Chang, aducându-i spre o nouă conştiinţă şi uşurându-le intuiţii mai înalte.

Cum îi priveam faţa, Chang s-a oprit şi a privit în sus, ca şi cum ar fi simţit valul de energie care îl cuprindea.

Am căutat să surprind expresia elevată a sinelui lui, şi am observat o licărire nouă în ochii lui, şi chiar o umbră de zâmbet. S-a întors spre soldaţi.

– Concentraţi-vă pe faţa lui, am spus. Pe faţa lui.

Când am făcut asta, s-a oprit din nou. Unul dintre soldaţi, aparent cel care îl seconda la comandă, s-a oprit şi a început să-i pună întrebări. Câteva secunde, Chang l-a ignorat, dar încet, încet, subordonatul a început să-i atragă atenţia, tot făcând gesturi spre templul în care ne aflam. Chang şi-a regăsit concentrarea şi expresia mânioasă i-a revenit pe faţă. A făcut un semn, şi toţi soldaţii l-au urmat. Veneau spre noi.

– Nu funcţionează, am spus.

– Dakini nu sunt aici, a spus Wil, cu ochii în ochii mei.

– Trebuie să plecăm! a strigat Tashi.

– Dar cum? a întrebat Wil.

– Prin fereastră, a spus Tashi. Bunica mi-a spus că putem ieşi prin acea fereastră, spre lumile exterioare. Trebuie să fim ajutaţi energetic din afară.

– Cum adică? am întrebat. Cine să ne ajute?

– Nu ştiu, a spus Tashi.

– Trebuie să încercăm! a strigat Wil. Acum!

Tashi era confuz.

– Cum treceai prin ferestre în inele exterioare? l-a întrebat, scuturându-l.

– Acolo aveam amplificatoare, a spus el. Nu ştiu dacă pot fără.

– Ani a spus că toată lumea care locuia în inele se afla la un nivel la care se putea manifesta fără tehnologie. Gândeşte. Cum ai făcut-o?

Tashi se lupta cu el însuşi.

– Nu ştiu, de fapt. O făceam automat. Cred că mă aşteptam să se întâmple, şi se întâmpla instantaneu.

– Fă-o, Tashi, a spus Wil. Fă-o acum...

Tashi s-a concentrat cât a putut, şi apoi s-a întors spre mine.

– Trebuie să știu unde vreau să mă duc, ca să pot vizualiza locul. Unde mergem?

– Stai puțin! am spus. Gândește-te la visul pe care l-ai avut! Ai văzut apă?

Tashi s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Era un loc lângă un izvor...

– Un izvor! am strigat. Un izvor cu un bazin mic din piatră!

– Cred că da, a spus el, cu ochii măriți.

M-am întors spre Wil.

– Știu unde este. E un izvor în nordul văii în care locuiesc. Acolo trebuie să mergem.

În acel moment templul s-a zguduit din nou din temelii. Imagini cu ziduri care se prăbușeau mi-au năvălit în minte, dar cumva am reușit să le alung, încercând să mențin ideea că totul va rămâne în picioare și că vom reuși să scăpăm. Mă simțeam cum trebuie să se fi simțit tatăl meu, prins în capcană într-un război care nu era al lui, dar pe care nici nu-l putea evita. Doar că bătăliile mele se purtau în minte.

– Concentrează-te! am strigat. Ce trebuie să facem?

– Mai întâi să vizualizăm locul în care vrem să mergem, a spus Tashi. Descrie acest loc pentru noi.

În grabă, am încercat să descriu izvorul și ce era în jurul lui în cel mai mare detaliu: poteca, copacii din jur, felul în care curgea apa, culoarea frunzelor în acest anotimp. Apoi, și eu și Wil am încercat să-l ajutăm pe Tashi, concentrându-ne asupra imaginilor. Fereastra spațială ne-a indicat chiar acel loc. L-am văzut foarte clar.

– Asta e! am strigat.

Wil s-a întors spre Tashi.

– Și acum? Bunica ta a spus că avem nevoie de ajutor.

Prin fereastră am văzut o persoană, și cu toții ne-am concentrat asupra acelei forme difuze. M-am străduit să-mi

dau seama cine era, mai ales că părea tânără, cam de vârsta lui Tashi.

Într-un sfârșit, imaginea s-a limpezit, și am recunoscut-o.

– Este Natalie, fiica vecinului meu, am strigat.

Prima mea intuiție cu ea era exact în acest loc.

– Este sora mea! a spus Tashi zâmbind larg.

Un alt zid al templului s-a prăbușit.

– Ea ne ajută, a strigat Wil, împingându-ne spre fereastră. Să mergem!

Cu un sunet ca un fâșâit, Tashi a trecut prin fereastră, urmat de Wil. Chiar când am ajuns eu în fereastră, un alt zid s-a prăbușit, și colonelul Chang a apărut în partea cealaltă.

M-am întors și l-am privit, și apoi am intrat în fereastră.

Avea figura hotărâtă. A pus mâna pe stația radio.

– Știu unde te duci! mi-a strigat, în timp ce restul templului se prăbușea. Știu!

Când am pășit în fereastră, am pus piciorul direct pe terenul cunoscut și am simțit o briză caldă pe față. Eram acasă.

Am privit în jur. Tashi și Natalie stăteau împreună, se priveau în ochi și vorbeau foarte, foarte repede. Aveau fețele inspirate, ca si cum tocmai ar fi descoperit ceva. Wil era și el lângă ei.

În spatele lor se afla tatăl lui Natalie, Bill, și alți câțiva vecini din comunitate, părintele Brannigan, Sri Dero, Julie Carmichael, pastorul protestant. Toți păreau nedumeriți.

Bill a venit la mine.

– Nu știu de unde ai apărut, dar slavă Domnului că ești aici...

Am făcut un semn spre adunare.

– Ce caută lumea asta aici? am întrebat.

– Natalie le-a cerut să vină. A vorbit despre niște legende, ne-a arătat cum să creăm un câmp de rugăciune, tot felul de ciudățenii. Aparent, aceste idei sunt o inspirație a ei. Spunea că putea vedea ce ți se întâmpla, și cu toții am văzut pe cineva supraveghindu-ți casa.

Am privit spre deal și era gata să întreb ceva, când Bill a vorbit din nou:

– Natalie a spus ceva foarte ciudat. A spus că are un frate. Cine e băiatul cu care vorbește?

– O să-ți explic mai târziu, am spus. Cine îmi supraveghează casa?

Bill nu mi-a răspuns. Wil și ceilalți s-au apropiat de noi.

În acel moment, am auzit mașini apropiindu-se dinspre dealul vecin. Un microbuz albastru a tras exact lângă casa mea. Doi bărbați au coborât, ne-au văzut și au urcat pe o surplombă la vreo douăzeci de metri deasupra noastră.

– Serviciile de contraspionaj chineze! a spus Wil. Chang i-a alertat. Trebuie să creăm un câmp.

Mă așteptam ca oficialii bisericii prezenți să întrebe despre ce era vorba, dar nu, au fost de acord cu un gest. Natalie a condus procesul de Extindere, cu Tashi alături.

– Să mergem cu energia Creatorului, a spus ea. Lăsați-o să vină în corpul vostru să îl umple. Lăsați-o apoi să curgă, ieșind din creștetul capului și prin ochii voștri în lume, formând un câmp de rugăciune constant, până când veți vedea numai frumusețe și veți simți numai iubire. Într-o stare de atenție crescută, să ne așteptăm ca acest câmp să ajungă la oamenii care ne caută, ajutându-i să intre în contact cu intuițiile lor superioare.

Sus, pe deal, cei doi au început să coboare spre noi.

Tashi s-a întors spre Natalie și i-a făcut un semn.

– Acum, a spus Natalie, trebuie să dăm putere îngerilor.

– Ce? am exclamat eu, întorcându-mă spre Wil.

– Mai întâi, a continuat Natalie, trebuie să fim siguri că am programat câmpul nostru să intre în câmpurile acestor oameni. Vizualizați că acest lucru se întâmplă. Ei nu ne sunt dușmani, ci sunt niște suflete rătăcite în frică. Apoi trebuie să-i recunoaștem pe îngeri, și să-i vizualizăm apropiindu-se de acești oameni. Cu toată puterea așteptărilor noastre, să vizualizăm amplificarea pe care o produc ei în câmpul nostru de rugăciune. Să dăm putere îngerilor, ca ei să dea energie sufletelor acestor oameni mai mult decât o putem face noi, ridicându-i până la acel nivel de conștiință la care nu vor mai fi capabili de rău.

Priveam spre cei de pe deal, căutând zona mai luminată care ar fi indicat prezența unor dakini, străduindu-mă să mă concentrez, dar n-am observat nimic.

– Nu merge, am șoptit către Wil.

– Uite! a strigat el. Uite acolo, în dreapta!

O luminiță s-a apropiat și a învăluit un om care se îndrepta spre cei doi potențiali dușmani. Purta uniforma de ajutor de șerif.

– Cine este? l-am întrebat pe Bill. Mi se pare cunoscut.

– Nu e un om, a spus Wil.

Am privit din nou, și am văzut cum ajutorul de șerif discuta cu cei doi. Lumina s-a extins, deși omul stătea pe loc, până când i-a cuprins și pe cei doi, și microbuzul lor. Cei doi s-au întors și au plecat.

– Extinderea a funcționat, a spus Wil.

Nu-l mai ascultam. Ochii mei rămăseseră fixați asupra ajutorului de șerif care se întorcea spre noi. Era înalt și brunet. Unde îl mai văzusem?

Mi-am amintit exact când a dispărut. Era același cu bărbatul de lângă piscină, din Kathmandu, cel care îmi vorbise primul despre rugăciune, și pe care îl mai văzusem

cu coada ochiului de mai multe ori. Cel pe care Wil îl numise îngerul meu păzitor.

– Aceştia pot apărea ca oameni, dacă e nevoie, a spus Tashi.

El şi cu Natalie s-au apropiat de mine.

– Tocmai am completat ultima Extindere, a continuat el. Acum ştim secretul Shambhalei. Ei au privit în lume şi au găsit situaţii cheie pe care le-au îndreptat prin puterea rugăciunii, dar şi cu ajutorul tărâmului îngerilor. Rolul îngerilor este să amplifice.

– Nu înţeleg, am spus. De ce n-a mers când am încercat să-l oprim pe Chang, înainte să evadăm prin fereastră?

– Eu nu cunoşteam ultimul pas, a spus Tashi. Nu mi-am dat seama de ce făceau cei din temple până nu am vorbit cu Natalie. Noi l-am ajutat pe Chang, ceea ce era necesar, dar n-am ştiut cum să dăm putere îngerilor, ca să vină şi să intervină în energia noastră. Trebuie să începem cu recunoaşterea lor dar, la acel nivel de energie, trebuie să le dăm puterea să acţioneze. Acest lucru trebuie făcut cu foarte multă hotărâre. Trebuie să le cerem să vină.

Tashi s-a oprit, privind gânditor spre orizont, cu un zâmbet pe faţă.

– Ce este? am întrebat.

– Ani şi restul Shambhalei, a spus el. Se concentrează asupra noastră. Îi simt.

A cerut atenţia tuturor.

– Mai e ceva ce trebuie să facem, a continuat el. Putem să-i rugăm pe îngeri să protejeze această vale.

Natalie a condus din nou procesul de programare a unui câmp special care curgea de pe culmile împădurite în toate direcţiile în vale. Am dat putere îngerilor să ne protejeze.

– Vizualizaţi un înger prezent pe fiecare culme, a spus ea. Shambhala a fost mereu protejată. Şi noi putem fi protejaţi.

Cu toţii am continuat să ne concentrăm asupra munţilor mai multe minute, apoi cei doi tineri au început să discute între ei, foarte intens.

Noi ascultam. Vorbeau despre ceilalţi copii care apăruseră prin Shambhala, şi despre necesitatea de a-i trezi la această nouă conştiinţă, oriunde s-ar fi aflat ei. Copiii care acum sunt mai puternici ca niciodată. Mai sănătoşi, mai puternici şi mai inteligenţi în moduri cu totul noi. Mulţi sunt implicaţi în activităţi în afara şcolii, mai mult ca înainte. Muzica, dansul, sportul, scrisul... Mulţi îşi cultivă talentul de la vârste foarte fragede, lucru neobişnuit pentru generaţiile dinainte.

– Există o singură problemă. Puterea aşteptărilor lor este mult mai mare, dar n-au învăţat încă să controleze efectele gândurilor lor. Nu încă. Acum trebuie să înveţe cum funcţionează câmpurile de rugăciune. Noi putem să îi ajutăm.

Toţi clericii s-au îndreptat spre casa lui Bill, împreună cu Natalie şi Tashi, încă foarte prinşi în discuţia lor.

Am fost cuprins de un val de scepticism. După toate cele pe care le văzusem, aveam multe îndoieli: nu ştiam dacă oamenii pot, cu adevărat, să dea puterile îngerilor.

– Chiar crezi că noi putem să-i punem pe îngeri să ne ajute, pe noi sau pe alţii? l-am întrebat pe Wil. Avem noi chiar atâta putere?

– Nu e uşor, a spus Wil. De fapt, pentru cei cu intuiţii negative este chiar imposibil. Nimic nu funcţionează dacă nu suntem conectaţi cu adevărat la energia Creatorului, dacă nu reuşim să ne proiectăm conştient energia înaintea noastră, spre ceilalţi. Dacă implicăm în acest proces o fărâmă de ego, de mânie, totul se prăbuşeşte şi îngerii nu vor răspunde. Îţi dai seama? Suntem agenţii lui Dumnezeu pe pământ. Putem afirma şi menţine viziunea voinţei divine, şi dacă reuşim în mod puternic să ne aliniem acestui viitor pozitiv, vom avea

destulă energie a rugăciunii pentru a da putere îngerilor să acționeze.

Știam că avea dreptate.

– Vezi unde duc toate astea? a continuat Wil. Totul este în A Unsprezecea Viziune. Cunoașterea câmpurilor de rugăciune duce lumea cu un pas înainte. Când am înțeles A Zecea Viziune – că scopul omului pe această planetă este să creeze o cultură ideală, spirituală, prin menținerea acestei viziuni – ceva încă ne lipsea. Nu știam cum să menținem viziunea. Nu cunoșteam în detaliu cum să ne folosim credința și așteptările la nivel energetic. Acum știm Realitatea Shambhalei, secretul câmpurilor de rugăciune ne-au dat aceste informații. Putem acum menține viziunea unei lumi spirituale și putem acționa pentru a o aduce în realitate, prin puterea noastră creativă. Cultura umană nu poate progresa până nu vom folosi în mod conștient această putere, în scopul evoluției spirituale. Trebuie să facem ce făceau oamenii din temple: să ne programăm metodic câmpul de rugăciune pe acele situații cheie care contează. Rolul mediei, mai ales al televiziunii, este să scoată la iveală aceste situații problematice. Trebuie să nu ne scape nimic, nici o discuție, nici o dezbatere științifică, nici o luptă a luminii cu întunericul. Trebuie să ne folosim câmpul de rugăciune în toate situațiile.

A privit în jur.

– Putem face acest lucru în grupuri mici, a continuat, în biserici, în cercurile de prieteni. Dar cum ar fi dacă puterea fiecărei religii s-ar adăuga la un câmp unificat, gigantic? Acum câmpul este fragmentat, uneori chiar anulat de ură și de rugăciunea negativă. Oamenii buni își lasă gândurile să amplifice răul, crezând că acest lucru nu are importanță... Dar dacă lucrurile se schimbă? Dacă programăm un câmp, cel mai mare din toată istoria, care să cuprindă toată planeta

și să ridice vibrația tuturor care au tendința de a-i controla și supraveghea permanent pe alții? Dacă toți cei progresiști, din toate grupurile și organizațiile, ar ști să facă acest lucru? Dacă am putea extinde acest câmp atât de mult!?

O secundă, tăcerea a plutit în aer.

– Dacă am crede cu toții în tărâmul îngerilor, a continuat Wil, și am ști că este dreptul nostru din naștere să le dăm puteri? Nu cred că ar mai fi situație care să nu se schimbe imediat. Noul mileniu poate fi cu totul altfel. Am putea fi adevărați războinici ai Shambhalei, câștigătorii bătăliei viitorului.

S-a oprit din vorbit și m-a privit cu multă seriozitate.

– Asta e provocarea acestei generații. Dacă nu reușim, toate sacrificiile trecutului au fost zadarnice. Poate că nu vom rezolva stricăciunile făcute asupra mediului, poate că nu vom reuși să eliminăm total controlul, dar lucrul cel mai important este să începem să construim o rețea conștientă a „gândurilor“. Să-i unim pe toți războinicii... Toți cei care au această cunoaștere, să se adune în această viață cu cei care doresc să o aibă.

Tăceam. Spusele lui Wil mă duceau cu gândul la Yin și la cei aflați sub tirania chineză. Oare ce se mai întâmplase acolo? Fără ajutorul lui Yin nu am fi fost acolo. I-am spus și lui Wil pe unde îmi zburau gândurile.

– Îl putem găsi, a spus el. Televiziunea este doar un precursor la perfecționarea ochilor minții. Să nu uiți asta... Încearcă să-ți formezi imaginea locului în care el se află.

Am încercat să-mi golesc mintea, cu gândul la Yin. Mi-a apărut fața colonelului Chang, și am dat înapoi. I-am spus lui Wil ce mi se întâmpla.

– Amintește-ți cum arăta când se trezea, a spus Wil, și caută acea expresie în imaginea ta.

Am găsit acea expresie cu ochii minții și aproape imediat l-am putut vedea pe Yin într-o celulă de închisoare, înconjurat de gardieni.

– L-am văzut pe Yin, am spus.

Am încercat să-mi extind câmpul și să dau putere tărâmurilor mai înalte, până când întreaga încăpere în care se afla a fost scăldată în lumină. Apoi am vizualizat acea lumină răspândindu-se și cuprinzându-i pe toți cei care îl păzeau și îl țineau închis.

– Încearcă să vizualizezi un înger lângă Yin, mi-a spus Wil, și lângă colonel.

Mă gândeam la codul tibetan al compasiunii...

Will mi-a zâmbit, în timp ce eu mă concentram din nou asupra imaginilor. Yin va fi salvat. Tibetul va fi liber.

În acel moment nu mai aveam nici o îndoială.

